

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

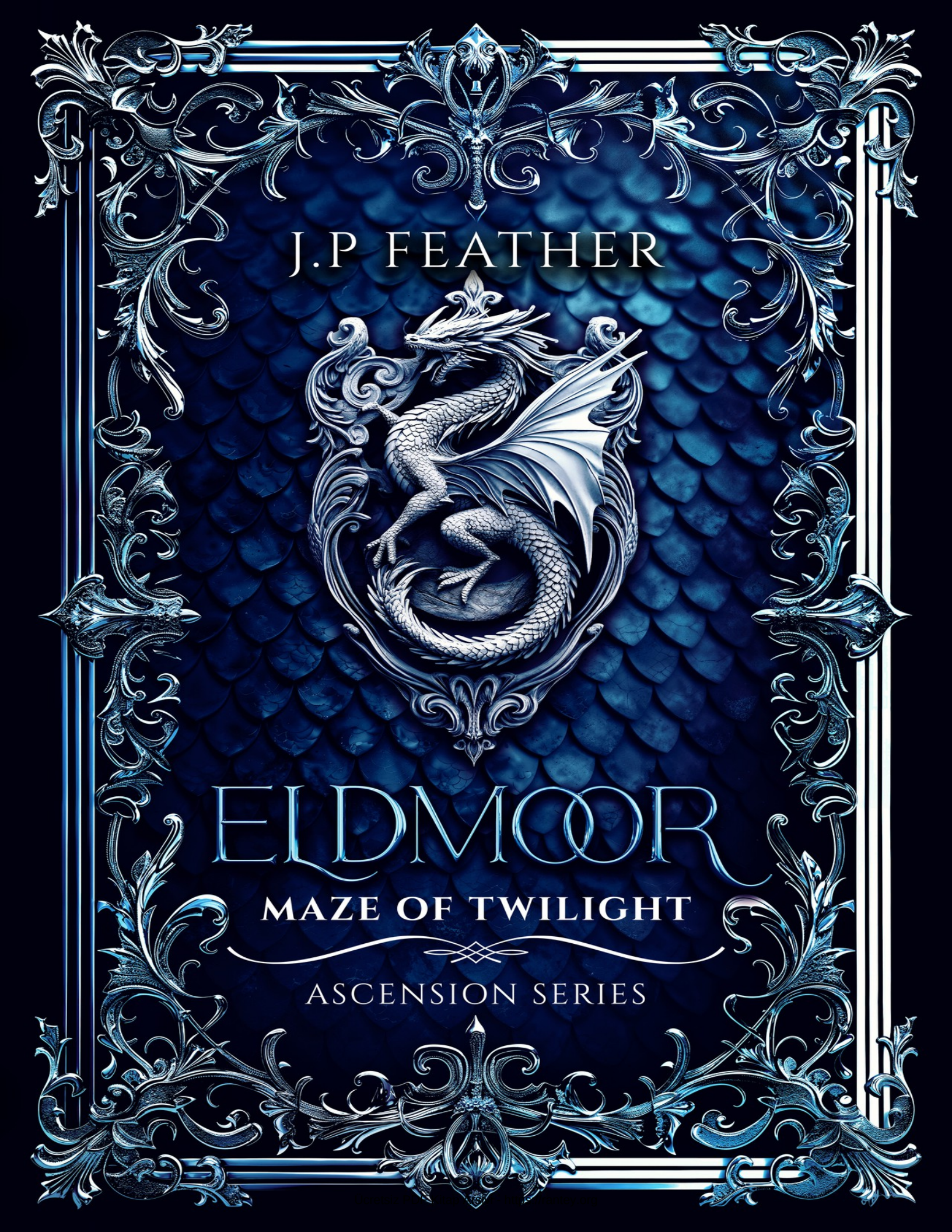
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.P. FEATHER

ELDMOOR

MAZE OF TWILIGHT

ASCENSION SERIES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELDMOOR
Alacakaranlık
Labirenti 3. Kitap

J.P. Feather

OceanofPDF.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, ticari marka statüsünü ve ticari markayı kabul eder.

Bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya restoranların sahipleri.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Editör: Ceara
Düzeltilen: Ayessha Kapak
Tasarımı: Chris
Biçimlendirme: RedFox Kitap Tasarımı

Tetikleyici uyarı

Ölüm
Tecavüz
Uyuşturucu
İğneler
İşkence
Kan
Şiddet
Adam kaçırma ve alıkoyma
Hamilelik

OceanofPDF.com

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM ALTINCI
ALTINCI DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM ONUNCU ON
ON ON ON BEŞİNCİ
YEDİNCİ SEKİZİNCİ
BÖLÜM DOKUZUNCU
BÖLÜM BİRİNCİ ON
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YIRMİNCİ
BÖLÜMBEŞİNCİ ON
YEDİNCİ ON SEKİZİNCİ
ON DOKUZUNCU
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YİRMİ İKİ YİRMİ ÜÇ
YİRMİ YİRMİ BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BEŞ DÖRT
BÖLÜM OTUZ BİR OTUZ
OTUZ OTUZ OTUZ
BÖLÜM OTUZ YİRMİ
YİRMİ YİRMİ YİRMİ
DOKUZ ALTI YEDİ SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
OTUZ ÜÇ BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM KIRKİKİ
BÖLÜM BÖLÜM YEDİ OTUZ
DÖRT OTUZ BEŞ ALTI
SEKİZ OTUZ DOKUZ

BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM
KIRK İKİ TEŞEKKÜR BU
YAZARIN KİTAPLARI
YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

Işık ve gölgelerin çarpıştığı yer.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

Kalbimin buz kesmesinden bu yana yüz yetmiş gün geçmişti. Kül Kabilesi'nde yaşam, kalın bir kar tabakasının toprağın çoğunu kaplamasından sonra daha da zorlaşmıştı. Yiyecek stokları yarı yarıya azalmış ve içilebilir su bulmak zorlaşmıştı. Tüm bölge sakinleri bu dönemde yaşamlarını olabildiğince konforlu hale getirmek için kulübelerini sert bir dönemdi. Yerleşim yerimizin etrafı yüksek ahşap bir çitle çevrilmiş, huzur ve sükûnet hâkim olmuştu. Hayat nihayet bir düzen içinde akıyordu. istikrarlı bir şekilde, olması gerektiği gibi. Silahlar herkes tarafından kullanılabilir hale geldi.

-Mızraklar, yaylar ve bıçakları bilenmiş taştan hançerler. Savaşa gitmeye niyetimiz yoktu ama hayatta kalmak için bunlar gerekli aletlerdi. Birlikte çalışırdık ve herkesin bir işi vardı: avcılar, muhafızlar, inşaatçılar ve sağlıkçılar da.

Kulübemin kapısı çalındı ve ardından Chad'in sesi duyuldu. "Hazır mısın?"

Bir kürk şal kaptım ve üzerime geçirdim, hoor'u yukarı çektim. Hızla hançerlerimi kalçalarımındaki kayışlara soktum ve ağır botlarımı giydim. Yüzümün bir kısmını siyah kumaşın altına sakladım, sadece gözlerim görünüyordu ve kapıyı açtım.

Chad'in yeşil gözleri hemen benimkileri buldu. "Bugün numaran kaç olacak?"

"Seninkinden daha yüksek." Kapıyı kapattım ve beyaz genişliğe doğru adım attım.

"Her zamanki gibi kendinden emin." Chad şakacı bir şekilde omzuma yumruk attı. "Gölgemiz nerede?" Bakışlarım kabilenin diğer üyeleri arasında sakınleri.

"Her zamanki gibi evinde, gardını düşürüyor." Danika gölgeleri kendisinden uzaklaştırırken güldü.

"Vivaan'la bağlantı kurmayı başardın mı?" Bakışlarım kapıdaki muhafızların üzerindeyken sordum. Onlara başımı salladım.

"Ana şehirde elli kişi ve yirmi muhafız. Çevredeki üç küçük kampta ise on muhafız ve otuz kişi.

Her birinde iki muhafız bulunan on iki muhafız karakolu dağılmış durumdaydı.

Sessiz Orman boyunca." Danika durakladı ve dikkatle beni süzdü. "Bana bir saldırı düşünmediğinizi söyleyin, lider."

"Hayır. Sadece bilgilendirilmek istiyorum. Sürpriz istemiyorum." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Biz dönene kadar Bianor'a göz kulak ol."

"Tabii ki. Sonra görüşürüz." Danika elini bir asker gibi alnına götürerek saygılarını sundu ve gülümsedi.

Kapılar kapandı, beyaz kar taneleri ayaklarımızın altında çitirdarken ormanda yürüdük. Ağaçları, kapalı gökyüzünü ve ayaklarımızın altındaki karlı yolu taradım. Aramıza rahat bir sessizlik çöktü.

"Yaptığın şeyden dolayı kendini hiç suçlu hissettin mi?" Chad aniden bana bakarak sordu.

"Geçmişten dolayı suçluluk duyamayız." Bakışlarından kaçındım. "İkimiz de gerçeği bilmiyorduk."

Desmond'un omzundaki pulları gördükten sonra babamla uzun bir konuşma yaptık ve gerçek yüzüme çarptı. Wyvernler, büyük ejderhaların hizmetindeki küçük ejderhalar, bir zamanlar insandılar. Onlar

iki şekilde bu hale geldi - ya büyüleri çok güçlüydü ve bir ejderha tarafından işaretlendikten sonra vücutları çok zayıftı ya da ejderhalarla hiçbir şey yapmak istemedikleri için işareti terk ettiler. Her

Gökyüzünde uçan wyvern bir zamanlar tıpkı benim gibi bir insandı. Arkadaşları, ailesi ve duyguları olan bir insan. Artık onlar sadece özgürlüğü olan ama beyni olmayan astlardı. Bu bilgi şok edici; Yükseliş Oyunları sırasında pek çok wyvern ölmüş, pek çoğu da yaralanmıştı. Ama gerçeği bilmiyorduk.

Kıpkırmızı ejderha en yeşil alana rahatça yerleşmişti, sıcaklığı karı eritiyordu. Teirac her zamanki gibi dakikti ve ben onun sırtına tırmandım, onu Chad izledi. Birkaç güçlü kanat vuruşuyla gökyüzüne yükseldik. Ellerim sıkıca teraziyi kavradım ve Gümüş Orman'a doğru uçtuk. Soğuk rüzgâr yüzümü ısırdı ama yolculuk uzun sürmedi. Kısa süre sonra kanadından aşağı kaydım ve ayaklarımın altında tekrar sağlam bir zemin hissettim. Ormana doğru yürüdük, karı izliyor, iz ya da hareket belirtisi arıyorduk.

"Neden kabilenizi bulmak için bir yolculuğa çıkmıyorsunuz?" Chad çömelip dikkatini geyik izlerine vererek sordu.

"Kül Kabilesi benim halkım, Chad. Olacağım bir yer bul Bir ejderha beni işaretledi diye tapınmak mı?" Rüzgârda sallanan dallara baktım. "Hayır, ben huzuru seviyorum. Evimizle gurur duyuyorum."

"Cevapların saklı olduğu yerlere gitmekten kaçınıyorsun, Clara. Bunu gözlerinde görebiliyorum." Chad çalılıkların arasından süzüldü.

"Cevaplanması gereken sorularım yok." Bakışlarım On beş metre ötemizde karanlık bir figür yavaşça yürüyordu; bir geyik. Yavaşça uyluk kılıfımdan bir hançer çıkardım ve bir ağacın arkasına geçtim.

"Sakin buna cüret etme; o benim," diye fısıldadı Chad, yayı omzundan kaydırarak.

Onu görmezden gelerek nişan aldım ve hançerimi fırlattım. Chad bağırarak geyiği ürküttü ve hançerim yakındaki bir ağaca çarptı. Hızlı bir hareketle diğer hançerimi çektim. Bakışlarım kaçan geyiğe kilitlendi ve ikinci doğrulttum. Geyiğin vücudu yere düşerken yumuşak bir homurtu ve bir gümbürtü duyuldu.

"Bu hile yapmaktı." Ağaç dallarının arasından ve çalılıkların etrafından dolanarak Chad'e ters ters baktım.

Chad koşmaya başlarken genişçe gülümsedi. "O benimdi. İlk ben gördüm."

Güldüm. Birlikte ağır geyiği Teirac'a doğru sürükledik. Ormanımızda avlanmak verimsiz hale gelmişti, bu yüzden birkaç haftadır burada avlanıyorduk. Amacımız, diğer kabile üyelerimizin burada dolaşmasına izin vermeden önce bu ormanda tehlike olup olmadığını kontrol etmektir.

"Bire sıfır benim lehime," dedim ormanın derinliklerine doğru ilerlerken.

Chad başını salladı. "Sihir yok."

"Tamam." Gülümsedim. "Görevi ben seçiyorum."

Av, kendi uydurduğumuz kurallarla bizim oyunumuz haline gelmişti. Büyü kullanımına izin verilmiyordu. Bir puan suç işleyen kişi bir soruyu yanıtladı. Alternatif olarak, şunları yapabilirsiniz verilen fiziksel görevi yerine getirmeyi seçti. Chad'in yüzü çok şey anlatıyordu; yeşil gözleri duygularını gizleyemiyordu, bu yüzden sorduğum sorular

Genellikle Bianor ya da Danika tarafından sorulan sorulardan kaçınılırdı.

"Hadi, kendini tutma." Güldüm. "Patlamak üzereymişsin gibi görünüyor."

Rüzgâr eserek Chad'in koyu kahverengi buklelerini karıştırdı. Yüz ifadesi ciddileşti. "Onu unuttun mu?"

Tüm neşem kayboldu, yerini sarsamadığım buzbir öfke aldı. "Unutabilirim ama asla affedemem."

"O masum."

"Yaralıları öldürmek, kristali çalmak ve Eoman'a itaat etmek onun seçimiydi," diye karşılık verdim.

"Clara, o bir wyvern olacak." Chad'in sesi acı doluydu.

"Bir hain yüzünden ejderhalar ve insanlar arasında bir savaşa neden olmayacağım, en azından şimdi." Çenem gerildi ve ellerim ceplerimde yumruk oldu. "Desmond'ı kurtarmak için Aldrax'ı öldürmemiz gerektiğini çok iyi biliyorsun. Vücudundaki fazla buz büyüsünü yok etmenin tek yolu bu."

Bunlar babamın sözleriydi ve en yakın arkadaşlarımdan hepsi biliyordu Onlar. Desmond'a yardım etme olasılığını düşünüyorlardı ama ben o yöne bakmak istemedim. Samire'nin büyüsünün gitmesinin nedeni kristalin kırılmış olmasıydı. O ölmüştü ve büyüsü de gitmişti - son. Bunu tekrar yapmak, bir kişiyi kurtarmak için savaş başlatmak... Hayır. Sonuçları ölümcül olabilir. Bu sefer insan ırkı tamamen yok olabilir.

"Başka bir seçenek olmalı." Chad yayını çekti, durakladı, sesi daha sessiz çıkmaya başladı. Bir ok ısıklık çaldı ve beyaz bir tavşanın kürküne saplandı.

Kaşlarımı çattım. Öfkem bir an için etrafımı görmemi engellemişti. "Bu aptal konuyla dikkatimi dağıtmayı bırak. Sorunuz sona erdi."

Chad sadece gülümsedi ve ölü tavşanı sırt çantasına bağladı.

Güneş battıkça ve gölgeler ışığı çaldıkça avladığımız hayvan sayısı arttı. Geri döndük, patikadan yeterince uzaklaşmıştık. Rüzgar ısıklık çalarken düşüncelerim hızla ilerliyordu.

Bilmediğim bir bölgede yürürken vücudum gergin kaldı.

Chad sessizliği bozarak, "Bu haftanın en başarılı günlerinden biri," dedi.

Ona ciddi bir bakış attım. "Kabilemize tüm uzuvlarımızla dönene kadar olmaz."

"Clara, !"

Chad beni tutup yere itti ve gümbür gümbür yanıma düştü. Beyaz bir alev topu sadece birkaç santimetre öteden başımızın yanından geçti. Bakışlarım hemen üç gölge buldu uzakta duruyordu.

"Koş!" Bağırdım, kendimi yerden kaldırdım ve işi bacaklarıma bıraktım.

Islık çalarak elimi salladım. Büyü saldırganlarımızla çarpıştı ve orman aydınlandı. Önümdeki orman açıklığına odaklanırken göğsüm kabardı.

Chad yanımdan nefes nefese, "Araları pek iyi değil gibi görünüyor," dedi.

"Şaka yapacak zaman değil, Chad!"

Bir ıslık sesi duyuldu ve bakışlarım adamlara kaydı. Arkamda. Büyü kullanmıyorlardı. Bu ıslık sesi nereden geliyordu?

Chad'in bedeni yere yığıldı. Ona takılıp düştüm ve yüzüstü kara çakıldım.

"Siktir, Chad."

Cevap gelmedi. Chad hareket etmedi.

Omzunu salladım. Boynundan sivri uçlu beyaz bir flama çıktı.

Hayır. Yine mi?

Chad'i kollarından tuttum, onu arabaya doğru sürüklemeye çalıştım. Teirac'ın beklediği açıklık. Bakışlarım ağaçların arasında tetikçiyi aradı.

"Silahlarınızı bırakın ve ellerinizi kaldırın," dedi bir adamın alçak sesi yakınlardan.

Hançeri kemer kılıfımdan çıkardım ve karın üzerine bıraktım. Yavaşça ellerimi kaldırdım, zihinsel olarak seçeneklerimi hesapladım. Dört saldırgan saydım, bu çok fazla sorun olmamalıydı.

"Sen de bizimle gel." Adam bir adım öne çıktı ve adamlarına "Öldürün onu" dedi.

En yakındaki saldırgan bir adım öne çıktı ve hızlı bir hareketle hançerimi çekip ona fırlattım. Göğsüne isabet etti ve yere düşerken vücudu sarsıldı. Diğer elimle

Bir kalkan çağırdı -bir tuk- ve bir şimşek çakması korumamdan sekti.

"İki tane kaldı, bir tane de ağaçta." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Adamın yüzü öfkeyle doluydu. "Kılıçsız beyaz ateş büyüsü. Ona canlı ihtiyacımız var!"

Üç adam bana doğru koştu. Yere düştüm ve bir bacağımı savurarak birini yere serdim. Bu hareketi kalçasına bir hançer saplayarak takip ettim. Doğrudum ve iki elimi adamın omuzlarına sıkıca koydum.

diğerini. Alevlerim derisini eritti, ığılığı ormanda yankılandı. Üçüncüsü karnıma isabet etti ve birkaç adım geri çekildim, Öksürüyordu. Sonra çömeldim, ateş dillerim ayaklarına doğru ilerlerken karı eritti. Acı içinde bağıarak yere düştü. I

Ayağa kalktım, bir sonraki hamlemi planlıyordum ama görünmeyen bir saldırganın ayağı doğrudan boynuma tekme attı. Dengemi kaybettim ve düşerken görüşüm karardı. Bilincimi kaybetmeden önce sesler bana doğru sürüklendi.

"İlaya, Beyaz Alev'in Sahibesi'ni yaraladığımız için memnun olmayacaktır." Adamın sesi endişe doluydu.

"İlaya hayatta olduğuna sevinmeli." Diğerinin sesi öfke ve tiksintiyle yanıyordu. "İki askerimizi öldürdü."

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

CLARA

Belirsiz bir süre sonra gözlerimi kapatan torba kafamdan çıkarıldı. İlk gördüğüm şey beyaz saçlı ve boynunda dövmeleler olan güzel bir kadındı. Yaklaşık olarak

Otuz beş yaşındaydı ve beyaz bir kürk giymişti. Saçının birkaç teline boncuklar yerleştirilmişti.

"Ellerini çözün, sizi aptallar," diye emretti kadın, mavi-beyaz bakışlarını kabile üyelerine dikerek. "Hanginiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü?"

Adamların bakışları yere düştü.

Ellerimi arkamdan çözerlerken bekledim.

bakışlarımla etrafımı taradım. Küçük bir kulübedeydik ama Çad'ı hiçbir yerde göremedim. Sadece tek bir kapı vardı.

Kaçış.

"Özür dilerim, Beyaz Alev'in Başkanı. Toplantımızın bu şekilde başlamasını istemezdik." Dövmeli kadın tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

Kabile üyelerinden biri ayaklarının üzerinde kaydı. "İlaya, bunun..." olup olmadığını bilmiyoruz.

"Diz çok, hemen!" İlaya tersledi.

Odadaki yedi muhafız da aceleyle diz çökerek başlarını öne eğdi. "İyi misin?" Babamın sesi kafamın içinde gürledi. "Görünüşe göre Beyaz Gölge Kabilesi seni benim kadar gururla karşılamadı."

Ah, işte kaçtığım yer burasıydı. Bana tapan insanların beni kendi başlarına bulmuş olmaları ironikti. Biz topraklarındaydı; eğer başka biri olsaydı, öldürülmüş olacaktı.

"Birlikte olduğum adam nerede? Chad mi?" diye sordum.

"Sana zarar vermeyecekler," dedi babam.

Birkaç saat önce beni öldürmeye çalıştılar, ki bu iyi bir ilk izlenim değil. Şimdi Kül Kabilesi'ne bana hiçbir şey olmadığını söyle ve

Yakında döneceğiz.

İhtiyacım olan son şey, babamın beni öldürmek ya da hapsedmek isteyenlere karşı nasıl davranmam gerektiği konusunda bana ders vermesiydi.

Kulübenin kapısı açıldı ve bakışlarım Chad'e yöneldi.

"Ah, bal likörleri ve etleri harika." Chad'in elinde tahta bir kupa, diğer elinde de bir parça kızarmış tavşan vardı. Aptalca neşeli ifadesi dehşete dönüştü. "Clara, ne yapıyorsun?"

"Yaralandığımı ya da öldüğümü sanmıştım."

Chad başını salladı ve diğerlerine baktı. "Hey, kalkın. O bir tanrıça değil."

Kimse

kımıldamadı.

"Ayağa kalk," diye emrettim, bakışlarım Ilaya'ya kilitlenmişti. "Chad haklı. Aradığınız seçilmiş kişi ben değilim ama arkadaşlarıma bir daha dokunursanız kabilenizi küle çeviririm."

"Bağışlayın beni. Topraklarımızda başka insanlarla nadiren karşılaşırız." Ilaya

durdu. "Bunu yapanların yıldızlara giden yolu bulacağından emin olacağım." Ilaya kılıcını çekti ve muhafızlardan birine döndü. Yüzünü hatırladığım. Bizi yakalayan muhafızlardan biriydi.

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Onu öldürmene gerek yok."

"Cezalandırılmalı." Ilaya'nın şüpheli bakışları üzerimde sabitlendi ve kılıcını indirdi. "Bunlar bizim kurallarımız, inançlarımız. Onun alacağı cezaya karar vermeli ve Beyaz Ateş'in gerçek Taşıyıcısı olduğunu kanıtlamak için bunu uygulamalısın."

"Biz işleri böyle yapmayız," dedim kararlı bir şekilde.

Ilaya'nın kaşları kalktı ve sanki beni tepeden tırnağa inceliyormuş gibi çenesini hafifçe kaldırdı. "Sana ait olan unvanı almak için kurallarımıza uymalısın."

Sadece bir an tereddüt ettim, sonra omuzlarımı dikleştirdim ve bir adım öne çıktım. "Peki. Dışarı çıkalım ve infazı gerçekleştirelim."

Dışarı çıktığımızda Chad bana yaklaştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve "Clara, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Barışı korumaya çalışıyorum," diye tısladım. "Sen ne düşünüyorsun?" "İnsanları öldürmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Aksini düşünüyorlar." Adımlarımı yavaşlattım, duyulmasın diye geri çekildim. "Yaşayabilmemiz için bir kişiyi öldürmem gerekiyorsa

ve Kül Kabilesi'nin düşmanı yok, bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğim." "Toplanın dostlarım, kardeşlerim ve sadık takipçilerim. Bugün,

Harika bir misafirimiz var," diye gürledi Ilaya. "Teirac tarafından seçilen Beyaz Alevin Muhafızı varlığıyla bizi onurlandırdı. Bu suçlulara yıldızları gösterecek."

Ilaya savaşçılardan birini sert bir hareketle yere iterek diz çökmeye zorladı. Beyaz Gölge Kabilesi etrafta toplandı, Ilaya'nın yüce liderine hürmeten usulca mırıldanıyordu. Kadınlar, çocuklar, erkekler, gençler ve bebekler, belki yüz kişi vardı. Tüm insanlar.

"Clara, söz senin." Ilaya kenara çekilerek kabilenin dikkatini bana verdi.

"Bu doğru," dedim, hissetmediğim güveni zorlayarak. "Ben Beyaz alev ejderhası Teirac tarafından işaretlendi ve büyüü bedenimde titreşiyor. Geleneklerinizi, kurallarınızı ve inançlarınızı kabul ediyorum." Bir adım öne çıktım, kemerimdeki hançeri çıkardım ve bıçağı adamın boynuna dayadım. "Bir suç işleyenleri öldürdüğünüz doğru mu? Suç mu?"

Kalabalık hep bir ağızdan "Evet!" diye bağırdı.

"Hayır!" diye bağırdı bir kadın. Korumaları iterek geçmeye çalıştı ama geçmesine izin vermediler. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu, "O benim oğlum. Lütfen onu öldürmeyin."

"Bugün, bu adam beni öldürmeye çalıştı. Arkadaşımı öldürmek istedi. Ama..." Herkesin bakışlarıyla karşılaştım. "Bu adam sadece bölgesini, halkını, her birinizi savunmak için emirlere uyuyordu!"

"Bu adamın yıldızlarla tanışma vakti geldi." Ilaya bir adım öne çıkarak önümde durdu.

"Hayır." Dizlerinin üzerine çökmüş savaşçının önüne geçerek onu Ilaya'nın görüş alanından çıkardım. "Bugüne kadar öldürmek senin inancındı. Suçluların ölmesi gerektiğine, yıldızlara ulaşmanın günahlarının kefaretni ödemek için tek şansları olduğuna." Burada toplanan herkesin beni duyabilmesi için sesimi yükselttim. "Büyük ejderhalar bu davranışınızdan memnun olacaklar mı?

Kendileri için kardeş gibi olanları öldürürler mi? Barış, huzur ve uyum nihayet bu dünyaya geldi ve siz hala kendi anlamsız kurallarınızı uyduruyor ve

Birbirimizin boğazını kesmek için fırsatlar. Neden birbirimizi yok edelim?

tek bir asil amaç için, ejderhalara tapmak için bir araya gelebilecekken?"

Durakladım ve sessizlik çöktü. Tek yapabildiğim dua etmektir. onlara ulaştım. Bir yabancı olarak bu Beyaz Gölge Kabilesi'nin kurallarını çiğnemek tehlikeli görünüyordu ama bedenim bir adamı bu kadar kolay öldürmeye direndi. Annesinin ağladığını görmek, geçmişimi görmek... Umudumu kaybetmek, Gözlerinizin önünde kalbinizin göğsünüzden söküldüğünü görmek- insanlar böyle canavara dönüşürdü.

"Kuralları çiğneyenler yıldızlara ulaşmalı!" diye bağırdı biri. Kalabalık bu sloganı giderek daha yüksek sesle söylemeye başladı.

İşe yaramamıştı.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. Ya bu savaşçının ya da benim ve Chad'in ölümüydü. Başka seçeneğim yoktu.

Elimin ustaca bir hareketiyle hançerin bıçağı adamın boynuna saplandı ve onu anında öldürdü. Cesedi yere düştü.

Yerde. Annesinin çığlığı, kalabalıktan gelen alkış ve bağırışlardan daha yüksek bir sesle çınladı.

"Çok yaşa yeni liderimiz, beyaz alevin taşıyıcısı!" İlaya elimi kavradı ve havaya kaldırdı.

Kabile üyeleri masaları kurmaya, içkileri doldurmaya ve şenlik ateşlerini yakmaya başladılar. Sesleri şarkı ve kahkahalarla yükseliyordu; az önce işlediğim cinayeti kutluyorlardı.

Chad elimi tuttu ve beni İlaya'dan uzaklaştırdı.

"Denedim ve başarısız oldum," diye ağzımdan kaçırdım Chad bir şey söyleyemedi. Muhtemelen gözlerinde belirecek olan kınamayı kaldıramazdım.

"Burada daha fazla kalamayız. Halkımız neden bu kadar uzun süredir burada olmadığınızı merak etmeye başlayacak." Chad sanki buradan bir çıkış yolu arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Umarım içeri girmemin bir sakıncası yoktur," dedi hoş bir kadın sesi.

Döndüğümde biri kahverengi, diğeri mavi olmak üzere farklı gözleri olan bir kadın gördüm. Koyu bir teni, yumuşak yüz hatları ve dolgun dudakları vardı. Uzun saçları ince örgülerden oluşan bir haleydi ve alnını siyah dövmelemler süslüyordu.

"Evet? Bir şey mi oldu?" Ben sordum.

"Ben Keyla, kabilenin savaşçıların lideriyim. Yeni liderimiz olarak, devam etmekte olan savaş hakkında bilgi edinme hakkına sahipsiniz.

sonraki adımları tartışalım." Keyla elini sallayarak daha özel bir yerde konuşmamız gerektiğini işaret etti.

"Clara," diye itiraz etti Chad, endişeyle gözlerimin içine bakarak.

"Sadece bir dakika sürer." Güven verici bir şekilde başımı salladım ve gösterdiği yöne doğru ilerledim.

Tüm bu kargaşadan birkaç metre uzaklaştık ve sonra dikkatim kadının yaralı yüzüne çekildi.

"Bugünden emirlerinize sadık kalacağım ve Umarım tavsiyelerime kulak verirsiniz." Diz çökmeye başladı ama onu durdurmak için elimi omzuna koydum.

"Hangi savaştan ?" Ona sordum. "Kristal yüzeye döndüğünde savaşın bittiğini sanıyordum."

"Sadece kabilenin evlerinden birinde kristal bulunan ejderhalar huzur içinde. Teirac, Xaran ve Honsu geleceklerinden eminler ve ama Zaxon ve Aldrax ile sorunlarımız var." Keyla'nın sesinde endişe izleri vardı.

"Mavi Şimşek kabilesi Aldrax'ı zincire vuruyor ve büyü yapmak için kanını kullanıyor," dedim. "O tehlikeli değil, en azından şu anda değil. Sanırım sorun Zaxon'la ilgili?"

"Twilight Dust kabilesi son yirmi yıldır bizim kabilemizle savaşıyor. Kabilelerinin üyelerini öldürmek ve onlara işkence etmekle suçlandık ama biz böyle bir şey yapmadık." Öfke bulutları Keyla'nın güzel yüzü. "Bu böyle devam edemez, yoksa kaybederiz. Lider, Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nin lideriyle buluşmalı ve bir kristalin ikinci kısmı iade edilene kadar ateşkes."

"Müzakereler neden henüz yapılmadı?"

"Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nin lideri, Teirac'ın seçtiği kadın olan Beyaz Ateş Muhafızı ile görüşmekte ısrar etti. Ancak o zaman barış şartlarını müzakere etmeyi kabul edecek."

Kaşlarımı çattım. "Alacakaranlık Tozu sakinlerinin ölümünden kim sorumlu? Neden bizi suçluyorlar?"

"Alacakaranlık Tozu Kabilesi etkilenen tek kabile değil. Bizim insanlarımız da yok oluyor ve bu yıllardır devam ediyor." Keyla'nın elleri yumruk haline geldi. "Yloria şehri tüm kurallara, ejderhalara ya da büyüye meydan okuyor. Savaşçıları beklenmedik bir anda ortaya çıkar. Onların zırhları

Büyüden etkilenirler ve bir sis gibi yok olup giderler. Bu düşman uzun mevcut, bu yüzden onlardan kaçınmayı öğrendik."

Yloria - Eoman'ın gözlerinde parlayan o öfkeyle bahsettiği şehir. Hâlâ hafızamda yer ediyor.

"Ne öneriyorsun?" Ben sordum.

"Öncelikle, kabilede daha fazla insanın ölmemesi için bir ateşkes üzerinde anlaşmamız gerekiyor. Alacakaranlık Tozu liderini toplantıdan ve senin dönüşünden haberdar etmesi için bir ulak gönderebilirim. İkinci olarak, birleşip Yloria şehrini devirmeli, içindeki herkesi öldürmeli ve bize yaptıkları için onları yıldızlara göndermeliyiz."

"Kristalin ikinci kısmının nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum. "Honsu ile bir anlaşmaya varmamız mümkün olabilir. ama Zaxon bir sorun olabilir. Kendini güvensiz hissediyor ve sakinleşeceğine dair bir kesinlik yok."

"Hayır, ama en mantıklı varsayım kristalin Yloria. Kristalin ilk kısmı yeraltında, Eldmoor adlı bir şehirde saklıydı. Her ne kadar o şehrin sakinleri Zalim ve kalpsiz olsalar da, ejderhalara ait olanı alan hırsızlar ve aşağılık kişilerdi." Keyla'nın gözleri öfkeyle parladı. "Kristal ancak patlamadan sonra yüzeye geri döndü ve Eldmoor sakinleri hak ettiklerini buldular: ölüm."

İfademi tarafsız kalmaya zorladım. Eğer bu kadın benim gerçek kökenimi biliyorsa...

Daha fazla soru sormadan yer sarsıldı ve ormanda garip bir uğultu yankılandı; bir boru sesi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

"Lider, şimdi saklanmanız gerekiyor." Keyla omzumu tuttu ve beni ileri doğru itti.

Direndim. "Ama Chad-"

"Diğerleri onunla ilgilenecek."

Göz açıp kapayıncaya kadar orman kaosa sürüklendi. Orman Kabile üyeleri farklı yönlerde doğru koşmaya başladı. İlk giden Keyla oldu, onu takip edip etmediğimi görmek için omzunun üzerinden baktı. Yakındaki küçük tepeler kara deliklere dönüştü. Sakinler teker teker içeri girdiler ve ben de isteksizce onları takip ettim. Uzun bir iniş, Yoğuşmadan dolayı nemli, kaygan bir merdivenden indiğimde kendimi birkaç kanep ve yiyecek dolu dolapların bulunduğu büyük bir salona açılan bir tünelde buldum. Artık yeraltında güvende olduğumuza göre, etrafımdaki kabile üyeleri rahatlamaya başlamıştı.

Çok geçmeden, dans eden kahverengi bukleler ve yeşil gözler beni karşıladı.

Chad bana kısa bir süre sarıldı ve geri çekilerek "Bundan hoşlanmadım" dedi.

İlaya kabile üyelerinden bazılarının güvenliği konusunda endişeli görünüyordu. Bu yeraltı sığınağı büyüktü ama herkesi ağırlamak. Bunun ilk kez yaşanmadığı açıktı.

"Keyla," dedim, savaşı lideri yanımdan geçerken yakaladım. "O da neydi öyle?"

"Zaxon," dedi Keyla sakın bir sesle. "Bu ne kadar sürecektir?" Chad sordu. "On dakika," diye yanıtladı Keyla.

Chad kaşlarını çatı. "Bu kadar kısa bir süre için yeraltına inmeye değer mi?"

Keyla sadece Chad'e alaycı bir gülümseme verdi ve yürümeye devam etti.

Duvara yaslanmak için hareket ettim. Chad bana katıldı ve toplanan sakinlerin yüksek sesle sohbet edip gülüşmelerini izledik.

"Planın nedir, Clara?"

Ona sert bir gülümseme verdim. "Bir planım olduğunu sana düşündürün nedir?" "Her zaman bir planın vardır. Eğer olmasaydı, bu kadar

O masum adamı öldürecek kadar cesur." Chad'in yeşil gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

Chad kaşlarını çatı. "Bunu yapamazsın." "Neyi yapamam?"

"Her birinde farklı olurken iki kabileye liderlik edin."

Bakışlarından kaçındım. "Kül Kabilesi saygı duyduğum bir yer. Orası benim evim ve onlar da benim halkım. Onları korumak için her şeyi yaparım. Ama Beyaz Gölge Kabilesi beni kalbimde olduğum gibi görüyor: zalim, acımasız ve soğukkanlı."

Chad başını salladı. "Lazarus'tan her zaman olduğu gibi nefret ettin ve halkına davranış biçimi yüzünden şimdi de Beni içten içe senin de bir katil olduğuna ikna edebilir misin?"

"Her zaman böyle değildim, biliyorsun." Ciddi bakışlarımı Chad'e çevirdim.

Desmond bana ihanet ettiğinde, bir parçam ölmüştü ve bu düzeltilemezdi. Chad uzun bir süre bana baktığında, bunu yüzümde görüp göremediğini merak ettim.

Keyla'nın sesi herkesin dikkatini çekti ve onlara gelmelerini söyledi. yüzeye geri döndüm. Merdivenden yukarı çıktığımda gözümüne çarpan ilk manzara tüklerimi diken diken etti. Yerdeki sivri uçlar, düzensiz şekilli Tepeler ve her yönden yere saplanan taşlar evlerin yarısından fazlasını yok etmişti.

"On dakikanın beklemeye değmediğini mi söylüyorsun?" Keyla'nın eli Chad'in omzuna kondu. "Lider, görüşmelerle ilgili diğer ayrıntıları yarın sabah size bildireceğiz. Yerleşin ve biraz dinlenin." Keyla molozların arasından bir adım öne çıktı.

"Keyla," dedim sertçe. "Seni yarına kadar yalnız bırakmak zorundayım." "Bu senin kararın." Keyla başını salladı ve yürümeye devam etti.

Kabileden , Chad bir adım arkamdan geliyordu. Yürüyüşüm yakında harabelerin arasından ormana doğru bir koşu oldu. Gökyüzündeki güneşe baktım ve kar yığınlarının arasından doğuya yöneldim.

Teirac zaten bizi bekliyordu. Kanatlarından sırtına tırmandık ve bulutların üzerinde uçtuk. Kalbim hızla çarpıyordu - korku, öfke ya da yüksekliğin verdiği heyecan yüzünden değil, Beyaz Gölge yüzünden

Kabile. Yerleşimleri beş dakika içinde büyük ölçüde yok edilmişti. Yeniden inşa etmek için uzun zaman harcamaları ya da başka bir yere taşınmaları gerekecekti.

"Onlar senin insanların canım," dedi babamın sesi kafamın içinde. "Onlara iyi bakmalısın."

Başta öyle düşünmemiştim ama şimdi on dakikanın bir hayatı nasıl üst edebileceğini görüyordum. Vermem gereken kararlar vardı.

Teirac yere indi ve ben tekrar ormana doğru koşmaya başladım. Ahşap kapıya varana kadar Chad her zamanki gibi sessizdi. Bianor, Danika ve Morgana bizi orada karşıladı.

Bianor bana ve birkaç metre Chad'a baktı. "İyi misiniz?"

"Ne inanamayacaksın." Chad, Bianor'un sırtını sıvazladı.

"Bize iyi haberi vermeden önce, burada neler olduğunu duymanız gerektiğini düşünüyorum," diye araya girdi Morgana, bir adım öne çıkarak.

"Duymak için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim Morgana'ya bakarak.

Bianor, "Duvarın bir kısmı havaya uçmuş," dedi. "Bunu kimin yaptığını hâlâ bulamadık. Dün geceki kar fırtınası yüzünden izini kaybettik."

"mı uçtu?" Chad sordu. "Hiç yaralı var mı?" Danika,

"Birkaç tane var ama durumları stabil," dedi.

Başımı salladım. "Duvarı yeniden inşa etmek ne kadar sürer?"

"Duvar çoktan yeniden inşa edildi, ama bu sadece bir patlama." Bianor Danika'ya baktı, o da başıyla onayladı. "Tüm kabile bölgesini aradınız mı?" Sordum, bakışlarım zaten çevremizi araştırıyordu. "İçeri giren ya da kaçan oldu mu?"

"Olağandışı bir şey yok. Aynı sayıda sakın var. Şüpheli davranışlar."

"Harika." Bianor'a baktım. "Bir toplantı düzenle ve kabilenin tüm üst düzey üyelerini davet et."

"Emredersiniz liderim." Bianor başını salladı ve uzaklaştı.

"Şimdi belki de ikinizin gece ormanda ne yaptığınızı açıklamanın zamanı gelmiştir?" Danika önce bana sonra da Chad'e baktı.

Chad güldü. "Saçmalama Shadow."

Ana çadırdaki buluştuk. Roger, Kano ve Bianor ile birlikte bizden kısa bir süre sonra geldi. Danika duvara yaslanmış

Morgana, Chad bir sandalyede rahatına bakarken.

"Dün yiyecek kaynaklarıyla ilgilenerek harika bir iş çıkardın, ama nerelerdeydin?" Roger kollarını kavuşturdu, belli ki durumdan memnun.

"Beyaz Gölge Kabilesi merhaba demeye karar verdi." Chad sanki bu normal bir şeymiş gibi omuz silkti.

Danika sinirlenmiş görünüyordu. "Şu anda düşmana ihtiyacımız yok."

"Onlar düşman değil," diyerek yükselen tansiyonu düşürdüm.

Chad, "Zaxon ve Alacakaranlık Tozu Kabilesi için aynı şeyi söyleyemem," dedi.

Ona ters ters baktım. "Bunu başka bir güne saklayabilir miyiz? Şu anda başka sorunlarımız var."

"Beyaz Gölge Kabilesi ile bir sorunumuz olacak mı?" Kano sordu.

"Hayır. Alacakaranlık Tozu Kabilesi'yle savaşmakla çok meşguller. Uzun süredir savaş halindeler."

"Bu yeterli değil." Danika bana şüpheli bir bakış attı.

"Beyaz Gölge Kabilesi, ormanın içinde, bizim avlandık. Beklenmedik bir saldırıya uğradık ama sonunda ortak bir zemin bulduk ve ben de onların lideri oldum. Yarın oraya geri dönmeli ve kabilelerin savaşmayı bırakması için bir görüşme yapmalıyım."

"Elbette size saygı duyuyorlar. Sen Teirac tarafından işaretlendin. Ama bu bizim kaderimizin de o kadar hoş olacağı anlamına gelmiyor," dedi Bianor endişeyle.

"Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'nde birinin övülmesinin diğerlerinin güvenliği anlamına gelmediğini öğrendik."

"Benim önceliğim sizsiniz," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Hepinizin güvende kalmasını sağlayacağım."

"Neden savaş halindeler?" Danika sordu.

"Yloria şehri kabile sakinlerini öldürüyor. Danika ve Bianor, bu şehri hatırlıyor musunuz?

Mavi Şimşek Kabilesi ve Eoman? Benim amacım Alacakaranlık Tozu Kabilesi, Kül Kabilesi ve Beyaz Gölge Kabilesi'ni birleştirmek. Yeni liderleri seçildiğimde bu benim görevim oldu."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Kano. "Sadece geri dönmeyebilirsin." "Evet, bu da bir seçenek ama onlar insan."

Gözlerine baktım.

"Hepsi insan, Kano. Onları öylece ölüme mi terk edeceksin?"

Kano'nun ifadesi inatçı olmaya devam etti. "Bu senin savaşın değil."

"Haklısın ama ejderhalar da bu işin içinde. Sadece beş ejderhadan üçü barış içinde. Mavi Şimşek Kabilesi ama Aldrax ve Zaxon savaşıyor. Güvenlikleri ve büyüleri konusunda güvende değiller." İçimi çektim. "İşte bu benim , dünyanın her yerindeki ejderhalar ve insanlar barış bulana kadar."

Bianor'un dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Kesinliğin bana kristalin ikinci parçasının nerede olduğunu bildiğini söylüyor. Öyle değil mi?"

"Yloria," dedi Danika benden önce.

"Hayır." Bianor başını salladı. "Bu delilik."

Chad sanki bir oylamaymış gibi, "Ben de geleceğim," diye gönüllü oldu. "Bu çitten ve bu yerden bıktım."

"Sakin ol; bu sadece küçük bir bilgi." Gülümsedim. "Bunu seninle paylaşmak istedim ve şimdi burası için endişelenmemiz gerekiyor. Kabileyi ve halkımı tehlikede bırakamam."

Herkes işinin başına dönerken ben ateşin başında durup zor bir günün ardından ısınmaya çalışıyordum. Güneş batıyordu. Ufuk çizgisi ve akşamın gölgeleri ormanın ötesine düşüyordu. Karanlık gökyüzüne kıvılcımlar yükseldi ve arkamdaki karda ayak sesleri çıtırdadı.

"Huzursuz düşünceler mi?" Bianor'un alçak sesi yanımda dururken güçlü rüzgâra karıştı.

Dudaklarımın köşesi kalktı. "Her şey daha kolay olabilirdi ama bunun ne anlama geldiğini yıllar önce unuttum."

"İki kabilenin lideri olma unvanı senin omuzlarında. Çok ağır değil mi?"

"Hayır," dedim kısaca.

Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir durum, çözemeyeceğim hiçbir sorun, beni incitecek ya da üzecek hiçbir sonuç yoktu. Bu hedef sadece benim değil, herkesin . Herkesin dünyadaki durumla ilgili gerçeği bilmesi gerekiyordu. Barış görüldüğünde bile Uzun zamandır omuzlarımıza sarıldığımız için çitlerimizin dışında neler olup bittiğini göremiyorduk. İnsanlığın hayatta kalması için herkes barışa, egonun alçaltılmasına doğru ilerlemek zorunda kalacaktı, kılıcın bırakılması, teslimiyet, anlaşma ve uzlaşma. I

Herkesin kollarını bu kadar kolay bırakmasını, kanatlarını indirmesini beklemiyordum. İnsanların korkacağı kişi ben olurdum...

"Nerede o kaltak lider?" diye hırladı arkamızdan bir erkek sesi.

Topuğumun üzerinde döndüm, ileri doğru adım attım, alevli kılıcımı kolay bir hareketle ve Zion ile aramdaki mesafeyi hızla kapattım.

"Bir adım daha." Zion elini yana doğru uzattı. O

Bir şey tutuyordu ama karanlıkta ne olduğunu anlayamadım.

Bir adım attım.

Bir şey tıkladı ve dünya patladı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Bir ısı ve ses dalgası beni geriye doğru fırlattı. Yere sertçe çarptım, kulaklarım çınlıyordu. Panik ikinci bir dalga halinde yükseldi, vücudumda patladı ve dünyayı şaşırtıcı bir netliğe kavuşturdu. Yuvarlandım ve ayağa kalktım, bakışlarım taradı. Bianor ve diğerleri yaralılarla ilgileniyordu. Yakındaki ahşap bir kulübe alevler tarafından yutulmuştu.

Hâlâ aynı yerde duran Zion'a doğru bir adım attım, gözleri çılgına dönmüştü.

"Bir adım daha atarsanız yine aynı şey olacak" diye tehdit etti.

Kendimi çaresiz hissederek kaskatı kesildim ve kollarımı indirdim. Halkımın hayatını riske atamazdım. Zion'un planı bu olmalıydı. İlk patlama. İçeri girmek ve herkesin dikkatini dağıtmak için çit patlamasını kullanmıştı. Bu arada, bu ana hazırlanmak için Kül Kabilesi'nin her yerine patlayıcılar yerleştirmişti.

"Ne istiyorsun?" Öfke dolu bakışlarımı siyah saçlı adamdan ayırmadan sordum.

"Liderliğin sona erdi, Clara. Arkadaşlarınızı toplayın ve Kül Kabilesi'nden ayrılın. Tam olarak beş dakikan var yoksa başka bir patlama."

"Bütün bu insanları öldürecek misin? Sakin ol, Zion." Savunmasız olduğumu ve saldırmayacağımı göstermek için ellerimi kaldırdım.

"Buradan gitmezseniz hepsi ölecek!" diye bağırdı. "Danika, Bianor, Chad, Morgana, gitme vaktimiz geldi." Döndüm topuklarımın üzerinde arkadaşlarımın yüzlerine bakıyordum.

"Halkını geride bırakamazsın!" Bianor inanamayarak söyledi.

"Anlaşıldı." Bakışlarım adamı aradı.

"Roger ve askerleri kalacak," diye bağırdı Zion. "Hemen dışarı çıkın!"

Etrafta bir kargaşa vardı ama herkes korkudan olduğu yerde kalmıştı. Gözlerim Roger'inkilerle buluştu ve başımı salladım. bir kez. Kısa bir süre için insanlarla ilgilenmek zorunda kalacaktı. Ve

Kapılar kısa süre sonra arkamızdan kapandı ve bizi gecenin karanlık ormanında bıraktı.

"Aptalca davranıyorsun," dedi Morgana sessizliğin içinde.

Danika ona kızgın bir bakış fırlattı. "Havaya uçmak mı istiyordun?"

"Sinirlenmenin sırası değil," diye araya girdi Chad. "Sakin ol."

Bianor sitemle başını salladı. "Onu öldürmeliydin."

"Ve daha fazla insanın ölümünü riske mi atayım?" Başımı salladım ve karanlık ormana doğru yürümeye başladı. "Geri adım atıp bir plan yapmamızın zamanı geldi."

"Bu soğukta yiyecek olmadan birkaç gün dayanamayız," dedi Morgana arkamdan.

"Clara'nın hayranlarını ziyaret etme zamanı," dedi Chad zoraki bir neşeyle.

Bianor geldi. "Halkımızı nelerin beklediği hakkında bir fikrin var mı?"

Bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. "Roger ve Kano onların icabına bakacak." "Korkakça davranıyorsun," dedi Morgana sert bir sesle ve bizi takip etti.

"Kapa çeneni," diye tükürdüm.

Yürüyüşümüzün geri kalanı sessiz geçti.

Güneş doğduğunda, tanıdık bir ormanda yürüyüşe çıkmıştık.

Yürümekten ve uykusuzluktan bitkin düşmüştüm ve

Midem yemek için gurulduyordu. Sonunda buldum; bir gün önce Beyaz

Gölge Kabilesi'ne gittiğimiz yolu. Yürüyüşüm koşuya dönüştü,

ve arkadaşlarım bana yetişmek için çabaladı. İçeri daldım

Ilaya ve Keyla'nın tanıdık yüzlerini görmeyi umarak köyün olduğu yeri temizliyorduk. Bizi karşılayan tek şey terk edilmiş binalar ve saldırıdan geriye kalan moloz yığınlarıydı.

"Bu sizin meşhur Beyaz Gölge Kabilesi mi?" Morgana enkazın içinden geçti.

"Anlamıyorum." Kabile üyelerinden herhangi birini aramak için etrafıma bakındım. "Dün buradaydılar."

"Belki de savaşı kaybettiler?" Chad yüksek sesle merak etti.

"Siktir!" Çığlık attım ve yumruğumu duvarların ahşap enkazına vurdum.

Bianor'un eli omzuma indi. "Sakin ol. Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar."

Kayboldular mı? Hayır, elbette kaybolmamışlardı. İki elimi birbirine kenetledim, duvardan uzaklaştım ve gökyüzüne bir ateş patlaması gönderdim. Sabah hâlâ yeterince karanlıktı ve işaretimi görme ihtimalleri yüksekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Danika talep etti. "Ben onları bulamam ama onlar beni bulabilir."

Chad sırtını duvara dayayarak molozların üzerine oturdu ve gözlerini kapattı. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Bu Zaxon'un işi mi?" Bianor sordu, bakışları yer yer çıkan toprak sivri uçlarına sabitlenmişti.

"Evet," dedim ve Chad'in yanına yerleştim.

"İki kabile arasında barışı nasıl garanti etmeyi düşünüyorsun, Clara?" Danika sordu. "Ortak bir düşmanları olduğunu biliyorlar ama yine de birbirleriyle savaşıyorlar."

"Twilight Dust sadece Beyaz Gölge'nin lideriyle konuşmak istiyor. Belki bir uzlaşma yolu bulabilirim."

"Her şeyi enine boyuna düşünmelisin," dedi Chad sessizce. "İnsanların hayatları uğruna bıçağı boynuna dayama."

"Sorumluluklarımı nasıl yerine getireceğimi biliyorum, Chad."

Ormandan gelen ayak sesleri dikkatimi çekene kadar yarım gün geçti. Danika ve Bianor kılıçlarını çekip

Keyla yanında iki savaşçıyla önümde belirdi.

Kavgaya hazırlanan Bianor ve Danika'ya "Silahlarınızı bırakın, sizi aptallar," dedim. Sonra dikkatimi Keyla'ya çevirdim. "Sorun yok. Onlar benim arkadaşlarım."

"Ne oldu burada?" Chad ona sordu.

Keyla onu görmezden gelerek bana el salladı. "Gitme vaktimiz geldi liderim."

Bir, belki de iki saat yürüdükten sonra evlere ya da kabile toplanma yerlerine benzeyen hiçbir şey görmedim. Danika'nın endişeli bakışları Gözüme çarptı ve başımı hafifçe sallayarak endişelenecek bir şey olmadığına dair onu temin ettim.

Keyla durdu. "İşte "

İlerideki açıklıkta kabilenin köyü yeniden kurulmuştu. Kabile sakinleri koşuşturup duruyor, yeni küçük evler inşa ediyorlardı. ve lezzetli kokulu yemekler pişirmek.

"Alacakaranlık Tozu lideriyle iletişime geçebildin mi?" Önce neyi halletmem gerektiğini bildiğim için Keyla'ya sordum. "Bir görüşme ayarladın mı? toplantı mı?"

"Evet, ama dinlenip öğle yemeği yeme vaktiniz geldi. Geri kalan ayrıntıları hava karardıktan sonra toplantı masasında halledeceğiz." Keyla elini sallayarak bizi sağlam bir masanın altındaki büyük bir masaya davet etti. ahşap çatı.

"İlk ben gideceğim. Yemekleri harika." Chad bir adım öne çıkıp Bianor, Danika ve Morgana'yı geride bırakmakta tereddüt etmedi.

Diğerleri uzaklaşırken ben olduğum yerde kaldım.

Hâlâ yanımda duran Keyla, "Zorlanıyor musunuz liderim? Neden yalnız dönmedin?" diye sordu.

Sıcak yemeğin, sıcak çayın tadını çıkaran ve farklı bir kabilenin üyeleriyle iletişim kuran arkadaşlarıma baktım. Yorgun yüzlerinde sıcak gülümsemeler belirdi. Bu mutluluk onlara yakışıyordu. Tek önemsedğim onlardı, arkadaşlarım. Onlar olmasaydı, bu kadar uzağa gelemezdim ve olduğum yerde olamazdım.

"Siz beni bulmadan önce, başka bir yerde liderdim. Halkım benden alındı ve ben dışlandım. Onları buraya, hep birlikte bir hayat bulabileceğimiz bir yere getirmek istiyorum." İyi bir fikir olup olmadığından emin olmasam da düşüncelerimi Keyla ile paylaştım.

"Bize koordinatları verin, biz de adamlarınızın karanlık çökmeden evimize ulaşmasını sağlayalım." Keyla'nın sesinde kararlılık vardı.

de yapamazdım. Bu, Keyla'nın Kül Kabilesi'nin bu toprakların eski sakinleri olduğunu anlaması anlamına gelirdi.

Eldmoor'dan o nefret ediyordu ki. Belki bir gün, durum farklı olduğunda, savaş bittiğinde ve barış hüküm sürdüğünde, hatalarımız için birbirimizi affedebilirdik. Tüm insanların kötü, zalim ve merhametsiz olmadığını anlayacaktık. Bir hata sadece halkımın hayatına değil, bu kabiledaki yerime de mal olabilirdi.

"Hayır, ben kendim hallederim." Arkadaşlarıma katılmak için bir adım öne çıktım.

Karanlık ormanı sararken, İlaya arkadaşlarıma ortak kulübelerine eşlik etti ve Keyla da beni iki kişinin bulunduğu bir toplantıya götürdü. Tanıdık olmayan erkek yüzler ve İlaya sabırla bekledi. Hepimiz yuvarlak bir masanın etrafına oturmuştuk. Gerginlik bir bıçakla kesilebilirdi ama mevcut durumu öğrenmeye hevesli olduğum için kısa kestim.

"Alacakaranlık Tozu lideriyle görüşmem ne zaman?"

İlaya, "Yarın gün doğarken, gerçi beklemeyeceğiz," diye cevap verdi.

Keyla, "Yol boyunca size eşlik edeceğiz ama buluşma gökyüzünde gerçekleşecek," diye açıkladı. "Bunlar Alacakaranlık Tozu Kabilesi liderinin pusu, kavga veya beklenmedik ölümlerden kaçınmak için."

"Ya plan başarısız olursa?" Koyu siyah saçlı adam konuştu. Yaşlı tenine kazınmış pek çok kırıksıklık vardı.

"Ya bu liderimizi öldürmek için kurulmuş bir tuzaksa?" diye ekledi sarı saçlı diğer adam.

"Evet, haklı olabilirsin," dedim sakince. "Ama şartlarını bozarsak, ölüm düşündüğümüzden daha yakın olabilir."

Keyla ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Askerlerimiz güvenli bir mesafede saklanırken ben liderimize eşlik edeceğim."

"Hayır," dedim sertçe.

Bu senaryo bana geçmişî hatırlattı. İşler giderse bu kabilenin üyelerinin, savaşçıların ve sakinlerinin hayatlarını riske atmalarına izin vermem. Daha da iyisi, eğer bu odada hainler varsa, müdahale etme ve anlaşmayı bir cenazeye dönüştürme fırsatına sahip olmayacaklardı.

"Bu benim emrim. Yarın Keyla ile yalnız seyahat edeceğim," dedim sessizliğe.

"Lider, hayatınızı riske atıyorsunuz." İlaya'nın sesinde endişe vardı.

"Bu benim kararım," diye kesin bir dille cevap verdim. "Ayrıca, toplantı gökyüzünde gerçekleşecek ve ben Teirac tarafından korunacağım. Sakın

Teirac'ın seçiminden ve bağlılığından şüphe etmeye cesaret edemezsiniz. Planlanmayan bir şey olursa hayatta kalmam için elinden geleni yapacaktır."

"Güzel. O halde toplantı bitmiştir." Keyla masadan kalktı. "Size kulübenize kadar eşlik edeceğim."

"Sözlerime kulak verin," dedi siyah saçlı adam, kahverengi gözlerini bana dikerek. "Bu birlik başarılı olsa bile, yakında dağılacak."

"Bunlar geleceğin sorunları," dedim kararlı bir şekilde, kapıyı açarak. "Şimdi barışı sağlamanın tam zamanı."

Keyla beni kulübeme götürdü ve kendimi yatağında rahat ettirdim. Pencerenin dışında ılık çalan güçlü rüzgâr beni uyanık tutarken düşünceler zihnimde hızla ilerliyordu. İhtiyacım olan şeyin dinlenmek olduğunu bilerek onları uzaklaştırdım, aklıma gelen anlamsız düşünceleri değil istemediğim duygular.

Gece çabucak geçti ve Keyla'yla birlikte Beyaz Gölge Kabilesi'ni arkamızda bırakarak yarı karanlıkta yolumuza devam ettik. İlaya'nın arkadaşlarıma nerede olduğumu bildireceğinden emin oldum. İ Bunu kendim açıklayamazdım; kabul etmeyeceklerini ve bu planın aptalca olduğunu düşüneceklerini biliyordum. Bu yüzden erken ayrılmak zorunda , bu yüzden onlara kendim söyleyemedim.

Büyük kırmızı bir ejderha başımızın üzerinden uçarak bize ateşkes anlaşmasının yapılacağı yere kadar eşlik etti. Rüzgâr şiddetlendi ve yağmur damlaları gökyüzünden düşerken güneş kayboldu. Uzaklarda bir yerde gök gürültüsü duyduk.

Honsu.

"Bu rüzgâr uçmayı zorlaştırıyor," dedi babamın sesi kafamın içinde. *biraz. daha büyük bir yolculuk var.*

Teirac yakınımıza indi. Rüzgâr kürk kukuletamı ve yüzümün yarısını kaplayan maskemi okşadı.

"Huzur içinde dönün liderim." Keyla elini uzattı, ciddi bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "Ben senin huzurun olacağım."

Sözlerini tekrarladım, sonra Teirac'ın sırtına atladım. Kanatlarını çırttı ve havalandı. Nereye gideceğimi bilmiyordum, ama Teirac sanki çekimi hissetmiş, yönü biliyormuş gibi ileriye doğru süzüldü. Rüzgâr daha da tatsızlaştı ve gökyüzü her geçen saniye daha da karardı. Etrafımızda şimşekler çakıyordu.

Yaklaştık mı?

"Elli metre," diye gürledi babam zihnimde.

Orada, yoğun bulutların ve beyaz yağmurun arasından mavi pullu bir ejderha gökyüzünde süzülüyordu. Yukarı doğru , düzleştik. Honsu'nun sırtına bir kadın oturdu. Kalbim göğsümde yavaşladı. Ter

Sırtımdan aŖađı döküldü ve yüzüm sanki bir hayalet görmüşüm gibi
buruŖtu.
Bu .

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

CLARA

Ölüme terk ettiğim kadın, sarımsı saç telleri Rüzgârın yırttığı koyu renkli kapüşonundan sıyrılarak Honsu'nun sırtına oturdu. Soğuk bakışları bana sabitlenmişti.

Cecily.

Müzakere etmek ve barış yapmak artık kulağa büyük bir şaka gibi geliyordu. Geçmişimizde neler olduğunu bildiğimiz için bu asla gerçekleşmeyecekti.

Gelecekte sadece savaş olacaktı.

"Sonunda tekrar karşılaştık, Clara." Cecily'nin sesi şiddetli yağmura .

"Doğrudan konuya girelim Cecily," diye karşılık verdim.

"Bana yaptığın gibi seni de bu yerde ölümün eşiğinde bırakayım mı?" Cecily sinsice gülümsedi. "Hayır, seni kurban etmeyi tercih ederim, çünkü kişiler."

"Neye ihtiyacınız olduğunu hâlâ duymadım," dedim sakince.

"Kocamın ejderhası huzur bulamıyor, bu yüzden sana bir görev veriyorum. Kül Kabilesi ve Beyaz Gölge Kabilesi'ni kurtarmak istiyorsan, Yloria şehrine sızmalı, kristali çalmalı ve bana vermelisin."

"Bu barışı garanti edecek mi?" diye sordum. Cecily'nin dudaklarından onay almam gerekiyordu.

"Evet. Tam yirmi gününüz var. Zaxon'u evcilleştirmeye çalışacağım ve barışın hakim olacağını garanti edeceğim. Umarım sana söylememe gerek yoktur.

süre sonunda kristal elime geçmezse ne olacak?" Cecily'nin bakışları yavaşça yüzümde gezindi.

"Yirmi gün." Başımı olumlu anlamda salladım. "Askerlerine geri çekilmelerini söyle."

Beyaz Gölge Kabilesi için barışı sağlamak adına kabul etmekten başka çarem yoktu. Mavi Honsu kara bulutların ardında kaybolurken ve fırtına dinerken Cecily acı bir kükremeye geri . Ben havada asılı kaldı, aşağı inmek istemedi. Teirac yavaşça döndü.

vücudunu havaya kaldırdı. Serin rüzgâr yanaklarımı öptü ve beni sıkıntılı düşüncelerimden uzaklaştırmasını diledim.

"Yloria şehrini yakma zamanı," dedi babamın coşkulu sesi kafamın içinde.

Yüzüme küçük bir gülümseme getirdi. *Keşke bu kadar basit olsaydı ama tüm şehri öylece yakamam. Kristal parçalanmaz ve Yıllardır Kabile üyelerini öldürenler hak ettikleri kaderi, yani ölümü elde edecekler. Bu cazip bir seçenek. Bunu anlaşılarak yapamaz mıyız?*

"Sence sana gülümseyecekler, kristali verecekler ve kabilelerden birinde yaşayan bir kadın görmekten mutlu olarak sana sarılacaklar mı?" Babam alaycı bir şekilde sordu.

Tabii ki . Benim seçeceğim seçenek yakmak olurdu. Her şeyi. O zaman benim olanı almakta zorluk çekmezdim.

Teirac yavaşça aşağıya, hâlâ sabırla beni bekleyen Keyla'ya doğru ilerledi.

"Keyla ve Ilaya ile konuşmayı dene," dedi babam. "Belki Yloria hakkında daha fazla şey biliyorlardır. Neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikir edinmemize yardımcı olur. ile."

Fena bir öneri değildi ama Beyaz Gölge Kabilesi'nin düşmanlarını araştırarak vakti olmadığından şüpheleniyordum. Umarım yanıliyorumdur. Teirac yavaşça indi ve beni kanadıyla yere indirdi. Keyla aceleyle ormandan çıktı, ellerini ovuşturarak hevesle gözlerimin içine baktı.

"Barış yapıldı," dedim ormana doğru yürürken.

"Şartları nedir?" Keyla sordu, ancak sesinin tonundan bunu yaparken kendini güvende hissetmediği anlaşılıyordu.

"Sizi temin ederim ki bu Beyaz Gölge Kabilesi'ni ilgilendirmiyor. Bu Cecily ve benim aramda bir anlaşma."

"Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nin liderini tanıyor musun?" Keyla sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi.

"Evet."

"Halkınız bundan böyle saldırı korkusu, sürekli yer değiştirme ve açlık günleri olmadan huzur içinde yaşayabileceklerini bilmekten mutluluk duyacaktır." Keyla'nın gözlerinde mutluluk parlıyordu.

"İhtiyaçları olan şey sensin ama yalan söyleyemezsin," diye gürledi babamın alçak sesi kafamın içinde. "Bu seni hiçbir yere götürmez."

Sanırım Yloria'ya tek yönlü bir yolculuk olacak baba.

Arkadaşlarımdan bunu benim için değil, insanlık için, ejderhalar ve insanlar arasındaki barış için ve herkesin tek bir gökyüzü altında yaşama olasılığı için yapacağını anlıyorum. Bunu bildiğim halde, bencilce bir şey yapmak istiyorum.

"Belirlenen koşulları paylaşmayacak mısınız liderim? Bunu sormak çok mu kişisel, çünkü dediğiniz gibi siz

Tanıdıklar mı?" Keyla'nın sesi sert rüzgâra karıştı.

Gerçeği söylemek istemedim ama yalan da söylemek istemedim.

Ben sadece

sessiz kalmak istiyordu. Uykulu ormanda yürürken, güneş kısa süre sonra kara bulutların arasından parlayarak öğle vaktini haber verdi.

"Varış noktam Yloria şehri," dedim sonunda.

"Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?" Keyla

sordu. "Yarın. Beni durdurmayacak mısın?"

"Böyle bir hakkım yok liderim." Keyla'nın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Size önerebileceğim tek şey sizinle seyahat etmek ve güvenliğinizi sağlamak. "Ama

Elbette, eğer bana bu onuru verirseniz. Her ne kadar arkadaşlarınızın da sizinle olacağından şüphem olmasa da, kılıç kullanan bir çift el daha işinize yarayacaktır."

"Teklifinizi değerlendireceğim. Şimdi eve gidelim."

Köye girdiğimizde ilk olarak Chad'in öfkeli bakışları benimkilerle buluştu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırarak ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendine yaklaştırdı.

Keyla'nın eli kılıcının üzerine düştü. Yarım adım öne çıktı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Bakışlarım Chad'in bakışlarından hiç ayrılmadı. "Chad, seçimime saygı duyuyorsun, değil mi?"

"Cevabımı biliyorsun, ama bu ilgili değil." Sesini alçaltmak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Ya ölmüş olsaydın? Ya da yaralansaydın? Kaçırılsaydın?"

"Hey, ben iyiyim," dedim yavaşça, içinde açıkça yükselen paniği yatıştırmayı umarak.

"Peki, haberler nedir?" Danika kısa bir mesafeden sordu.

"Huzur garantidir," dedim, Chad'in histerisini böldüğü için ona minnettar bir gülümseme attım.

"Neye söz verdin, kalbine mi ruhuna mı?" Bianor bana yaklaşıarak sordu.

Morgana hoşnutsuz bir sesle, "Muhtemelen hayatı," dedi.

Bakışlarım Bianor'a kaydı. "Cecily'nin ne talep ettiğini düşünüyorsun?"

"Cecily mi?" Bianor'un gözleri büyüdü.

"Hayır." Morgana güldü. "O aptal sarışın hem lider olup hem de Honsu tarafından işaretlenemez."

"Peki, koşullar nedir?" İlaya'nın sesi geldi. Yolumuzu kesmiş, kararlı görünüyordu.

Hayır, yalan söyleyemezdim. İlaya'nın böyle durmaya hakkı olmamasına rağmen

Göz göre göre yolumun ortasındaydı ve onu bir el hareketiyle öldürebilirdim, biraz daha açık olmalıydım. Kabile üyelerinin merakını gidermeli, güvenlerini kazanmalı ve gerçekten de Lider unvanına layık.

"Yloria'daki kristal," dedim. "Onu geri getirmek için yirmi günüm var. Eğer , barış çökecek. Cecily cennette Zaxon tarafından işaretlenmiş adamla ilgili sorunlardan bahsetti. Muhtemelen deliriyor ve saldırılara ve savaşa neden oluyor."

"Bu çok aptalca. Zaxon Yloria şehrine saldırmalı. Orası onların büyüsunün güvenli olmaması hatası." İlaya kaşlarını çattı, barış şartlarından memnun olmadığı belliydi. "Ne zaman gidiyorsunuz lider? Kaç askere ihtiyacınız olacak?"

"Bugün bir toplantı yapalım. Yloria şehri, birlikler, savunma mevzileri, savaşlar ve diğer konular hakkında sahip olduğunuz tüm bilgilere ihtiyacım var.

teknikler ve diğer detaylar. Seni Beyaz Gölge Kabilesi'nin geçici lideri olarak bırakacağım, İlaya, bu pozisyon sana uygun görünüyor."

"Emrettiğiniz gibi, lider. Öğle yemeği sizi ve arkadaşlarınızı bekliyor; bu kadar zorlu bir sabahtan sonra üşümüş ve yorulmuş olmalısınız." İlaya kulübemizi işaret etmek için elini salladı.

Önce ben içeri girdim ve masa kızarmış geyik eti, meyve ve içeceklerle doluydu. İlaya ve Keyla bizi yalnız bırakmak için ayrılırken hepimiz masaya oturduk.

Morgana'nın ciddi bakışları masanın karşısından bana sabitlendi. "Peki, planın nedir Clara?"

"Bir dakika. Biraz ." İçimi çektim ve ağızıma bir lokma yemek attım.

"Morgana, Clara haklı. O olmasaydı hayatta olamazdık." Chad araya girdi. "Biraz rahatlama zamanı; bu gece sorunlar hakkında endişelenmeye başlayabiliriz."

"Sarhoşken nehre atladığın zamanı hatırlıyor musun?" Bianor'un neşeli sesi kulübeyi doldurdu.

"Bianor." Chad Bianor'a bir bakış attı ve gülümsedi. "Bu savaşı başlatma."

"En azından ormanda çıplak dolaşmıyorum." Danika'nın dudaklarının kenarı kalktı.

"Hey," diye homurdandı Bianor. "Bu da bahsin bir parçasıydı."

Geçtiğimiz aylarda yaşadığımız maceralar hakkında konuşurken herkesin kahkahaları kulübeyi dolduruyordu. Kül Kabilesi'nin nasıl ayakta durduğunu merak ettim. Rober düzeni sağlayabilmiş miydi?

Morgana'nın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Clara, ne zaman olduğunu hatırlıyor musun-"

"Hayır, hayır. Bu şakaların içine çekilmek istemiyorum." Genişçe gülümsedim ve sanki bu onları durdurabilmiş gibi elimi uzattım.

"Clara karaoke yaptığında ve kimsenin dinlemediğini düşündüğünde mi?" Bianor sözlerini bitirdi. "Kabiledeki herkes duymuş olmalı."

Yanaklarımı boyayan allığı görmezden geldim. "Ayrıldık ve hepiniz uyumak zorunda kaldınız."

Morgana kıkırdadı. "Kulübenin kapısından çıkabildiğinden emin olmak için yakında kalmalıydık."

"Ayrıca, fırsatını bulur bulmaz kapının çerçevesine vurdun," diye ekledi Chad.

"Ya da Danika'nın bir ayı olduğunu düşündüğümüz zaman?" Kulakları kızardığında sııttım.

"Ayı olsaydım daha iyi olurdu," dedi Chad, yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle.

"Bunu Vivaan ve Danika'yı çalılıkların arasında seks yaparken görmemiş biri söylüyor." Morgana burnunu kıvırdı.

Güldüm. "İfadenize bakarak yeterince gördük."

Bir anda kalbimin dolduğunu hissettim. Arkadaşım diyebileceğim insanlarla bir masanın etrafında oturmak. Bu hiç düşünmediğim bir sıcaklıktı.

Hissetmeye değer olmadığımı. Bu dört kişi benim için en önemli kişiler haline gelmişti. Onların dört ismi katı kalbime kazınmıştı. Karanlığın altında ağlayan kız

Yatağında yalnızlık, üzüntü ve korku küçük kalbine baskı yaparken benimle gurur duyardı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

CLARA

Keyla, "Teirac'ı Duman Adası'nın uzak tarafına indirmeyi başırırsanız yolculuk yarım gün sürer," dedi. "Daha yakına gitmek tehlikeli olur. Sizi görebilirler."

"Silahları, güvenlik kontrol noktaları, birlikleri ve zırhları hakkında ne biliyoruz?" Bianor'un sorusu küçük toplantı odasını doldurdu.

"Yloria savaşçılarının zırhları büyüye karşı dayanıklıdır, bu yüzden en güvenilir silahlar yaylar, hançerler ve mızraklardır," diye yanıtladı İlaya. "Ya da kılıçlar, eğer özellikle yakın dövüşte kendinize güveniyorsanız. yetenekleri."

Chad iç çekti. "Büyü bizim avantajımız ama bu savaşta işe yaramayacak gibi görünüyor."

"Devam edelim," dedi Keyla. "Gözlem noktaları sadece ormanlarda. Askerleri silah ve kılıç kullanıyor, bu yüzden ilk fark edilmek ölümü garantiliyor."

"Bu durum daha trajik olabilir mi? Toplara ve tüfeklere karşı savaşmak için mızraklar ve yaylar mı?" Bianor'un yüzü öfkeyle çarpıldı.

İlaya, "Ana kasaba üç metre yüksekliğinde bir çitle çevrili ve etrafında bir ana bina ile birkaç silik ev var," dedi. "Sadece bir giriş ve bir çıkış var, bu da durumu daha da zorlaştırıyor."

"Teirac ile tüm şehri yakıp yıkmak Yloria'nın şehrine giden tek bir uygun yol görmeye çalışırken, "Giderek daha iyi bir fikir," diye mırıldandım.

Bianor, "Üstünlüğü ele geçirmenin tek yolu, karşılaştığınız ilk askerleri etkisiz hale getirmek ve füzelerini bir harita gibi kullanarak diğer askerlerin nerede olduğunu size ," diye düşündü.

Morgana gözlerini devirdi. "Bana öyle geliyor ki içeri girmenin en hızlı ve kolay yolu rehine olmak."

Keyla'nın inanmayan bakışları Morgana'ya kaydı. "Rehine olduktan sonra hayatta kalacağın garanti değil."

"Radarın altında kalmaya çalışacağız ve mümkün olduğunca Yloria şehri hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz," diye karar verdim. "Ancak o zaman önümüzde neler olduğunu anlayabiliriz. İşler kötü giderse içeri gireriz ama silahsız ve dışarı çıkma şansımız olmadan."

"Seni geri almak için Yloria'ya asker göndermemize kaç gün kaldı?" İlaya sordu.

"Yirmi gün," diye cevap verdim. "Eğer bu süre sonunda geri dönmezsek, planımız başarısız olmuş demektir."

Bianor, "O zamana kadar ölmüş olabiliriz," diye itiraz etti.

"İyimserliğiniz için teşekkür ederim," dedim alaycı bir göz kırpmayla. "Yarın şafakta yola çıkacağız."

"Askere ihtiyacınız olmadığına emin misiniz?" İlaya kaşlarını çatarak sordu. "Grup ne kadar küçük olursa fark edilme ihtimalimiz de o kadar az olur."

Bianor benim yerime cevap verdi.

"Toplantı sona erdi," dedim. "Anlayışınız ve verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim."

"Hangi silahları hazırlamamızı istersiniz?" İlaya sordu. "Zırh mı?"

"Arkadaşlarımdan zırha ihtiyacı olacak." Bakışlarım Danika'ya kaydı. "Her birimizin silahı var ama fazladan hançer ve yay olması iyi olur."

"İyi dinlen, lider." Keyla sandalyesinden kalkarak ana kulübeden ayrıldı.

Arkadaşlarım teker teker odadan çıkarken İlaya oturmaya devam etti. Omuzlarında ağır bir yük varmış gibi görünüyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, İlaya?" diye sordum. Burada daha uzun süre kalmak, haritayı incelemek istiyordum, yolculuk sırasında elimizde olacağını bilsem bile. Sadece birkaç dakika huzura ihtiyacım vardı.

İlaya'nın iç çekişi göz temasını kesmeden dudaklarını terk etti. "Bu plan seni öldürecek."

"Muhtemelen haklısın," diye cevap verdim sakince.

"O zaman bunu neden yapıyorsun lider? Tüm orduyu alabilir, daha sağlam bir plan yapabilir, sayıca avantaj sağlayabilirsiniz,

savaş cepheleri yaratmak. Anlamıyorum."

"Benim geldiğim yerde eski lider her zaman halkını kurban eder, onları itip kakar, emreder, öldürür, işkence eder, sömürür, yok eder ve onlara yalan söylerdi." Elimi salladım.

Başını. "Bu tür davranışların sonuçlarını gördükten sonra bunu yapamam, İlaya. Sıradan vatandaşların, hatta askerlerin bile belirsiz bir plan için hayatlarını riske atarlar. Büyük bir planı olan ve birliklerini düzene sokmuş bilge bir liderin yapacağı şeyin bu olduğunu biliyorum ama ben böyle biri değilim. Ben liderlik etmek için doğmadım; hiçbir zaman bir lider olarak görülmedim.

Örneğin. Her şeyi kendi başıma, kendi ellerimle, gücümle, inatçılığım ve güçlü bir arkadaş çevremle başardım. Kritik durumlarda sadece kendime ve arkadaşlarıma güvenirim. Bir örnek olmak istiyorum Benden sonra yönetecek olanlara liderlik örneği ve bunu önce kendi ellerimle yapmalıyım. Ben sizin liderinizim, bu yüzden kimse ölmeyecek.

benden önce."

İlaya uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Kalbin çok güçlü lider," dedi.

"İşte bu yüzden bu gizli görevde başka kimsenin yer almasına izin veremem, İlaya. Kabile halkı yeniden kavuştukları barışa sevinmeli, yerleşim yerlerini yeniden inşa etmeli, yiyecek stoklamalı ve hayatın tadını çıkarmalı. Bu arada ben de hayatım boyunca yapmak istediğim şeyi yapacağım.

Daha iyi bir gelecek için intikam duygusuyla hareket etmeli ve zayıflar için bir kalkan olmalıdır."

"Kararınıza saygı duyuyorum liderim. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler." İlaya masadan kalktı ve odadan çıktı.

Sonra düşüncelerimle baş başa kaldım. Yavaş bir nefes ciğerlerimi terk etti ve huzur anının tadını çıkararak gözlerimi kapattım. Yarın, her şey değişecekti. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir yere yolculuk edecektik ama bu beni durdurmayacaktı. Yapmaya kararlıyım. insanlığı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Kısa bir süre için, hayat olması gereken doğal haline dönmüş gibi görünüyordu, ama işte başka bir kavşakta, yaşama şansı için başka bir savaşın içindeydik.

Kendimi sandalyeden kaldırdım ve dışarı çıktım. Birkaç şenlik ateşi geceyi aydınlatıyordu. İleride küçük bir patika kabilenin merkezine doğru gidiyordu, kesinlikle benim kulübemin olduğu yere değil. Yol boyunca ilerledim.

karanlık bir yol. Bir ağaca yaslandım, gözlerimi kapattım ve Yavaşça nefes verdim ve ustaca bir hareketle kemerimden bir hançer çıkardım.

Bileğime bir fiske vurdum ve bıçak alev alarak uçtu ve üç metre ötedeki bir gövdeye çarptı. Bir hançer daha çıkarıp arkamdaki ağaca doğru fırlattım. Üçüncü bir hançer dört metre ötedeki bir sandığa uçtu ve büyümden gelen küçük bir ışıkla parladı.

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu. İçgüdüsel olarak kılıcımın kabzasını çektim. Alev alev yanan kılıç canlandı, beni aydınlattı ve gölgeleri yok etti. Chad'in panik içindeki yüzü benden sadece birkaç adım ötedeydi.

"Bırak şu lanet kılıcı, Clara." Chad bakışlarıyla kılıcı işaret etti.

Kılıcı yerine geri koyarken başımı salladım. "Sana zarar verebilirdim."

Gözlerinde bir muziplik ateşi yandı. "Düello yapmak ister misin?"

"Evet." Kılıcımı çekmek için birkaç adım geri attım.

Chad beni en iyi tanıyan kişiydi - düşüncelerimi nasıl dağıtacağını, beni nerede bulacağını ve aklımdan neler geçtiğini. Altı ay önce neredeyse hiç tanışmıyorduk. Bianor her zaman benim ama bu durum zamanla değişti. Chad ve ben çok iyi arkadaş olmuştuk.

Dövüş teknikleri, ejderhalar, geçmiş ve sırlar konusunda ortak bir zemin bulan arkadaşlar. Bu bizi çok yakınlaştırdı ve Bianor da Morgana ve Danika ile yakınlaştı. Bu eşleşme ikisine de zarar vermedi. ve beşimiz arasındaki dostluk her zamanki gibi güçlü kaldı.

Eğitimimiz kolaylıkla başladı, birbiri ardına vuruşlar. Kılıçlarımız çarpıştıkça büyü parıltıları geceyi aydınlatıyordu. Göz ucuyla Keyla'yı yakındaki bir ağaca merakla yaslanmış bizi izlerken yakaladım.

Ter alınımızdan aşağı akana ve soğuk rüzgâr hoş bir hal alana kadar dövüştük. Chad'in bacaklarına son bir tekme attım ve o da gülerek yere düştü. Kendimi hiç Chad ve onun eğitimiyle kıyaslamamıştım,

Ama zaman bunu değiştirdi. Onun sayesinde teke tek dövüşte olabileceğim en güçlü hale gelmiştim.

Yandan gelen alkışlar yüzüme bir gülümseme getirdi. Elimi Chad'e doğru uzattım ve yardım teklif ettim. Elimi kavradı

elimi sıkıca tuttum ve onu kaldırmaya çalıştım.

"gerek." Chad beni kendisine doğru çekti.

karın içine düştüm ve zırhımın altından süzülürken küçük bir çığlık attım. "Bunu ödeyeceksin," diye bağırdım ve bir kartopu kaparak Chad'in suratına fırlattım.

Bianor'un gür sesi bizi oyalanmaktan . "Kar savaşı oynamayı bitirdiniz mi?"

"Yüzündeki o ciddiyet ifadesini silmen gerek." Chad ayağa kalktı ve ona bir kartopu fırlattı.

Bianor geriye doğru eğilerek darbeden kolayca kurtuldu. Ama doğrulduğunda, ikinci bir kartopu alnına isabet etti. Onun Hoşnutsuz bakışlar Keyla'ya kaydı.

Keyla muzaffer bir edayla, "Görünüşe göre o maskeyi düşürmeyi başardım," dedi.

Bianor'un dudaklarından bir kahkaha döküldü ve yürüyüşü Keyla'yı karın içine itmek için ona doğru bir hamleye dönüştü. Bu çocukça durumu kenardan izledim, Chad hâlâ bana eşlik ediyordu.

"Ben artık yatmaya gidiyorum. Geç oldu. İyi geceler, Clara. Umarım düşüncelerin daha sakinleşmiştir." Chad topuklarının üzerinde dönüp ağaç gövdelerine doğru ilerlemeye başlamadan önce göz kırptı.

Keyla ve Bianor kısa süre sonra kabilenin merkezine doğru ağaçların arasında ve beni yalnız bıraktılar.

Sonunda kapıyı koruyan dört askerin yanından geçerek kulübeme döndüm. Barış sağlanmış olsa bile, İlaya ve Keyla güvenliğini sağlamak istiyor gibiydi. Evin içinde, ocakta küçük bir ateş yanıyordu. Evin bu kadar sıcak olması beni hâlâ şaşırtıyordu.

Bu kabilenin insanları bu kadar kısa sürede bu kadar lüks bir yer inşa etmeyi başarmışlardı ama sadece liderleri için. Benim için. Zırhımı çıkardım, giysilerimi çıkardım ve günün endişelerinden arındım. soğuk suyla terledim. Sonra şöminenin yanına oturdum, dans eden alev dillerini izlerken sıcaklığın tadını çıkardım. Yarım saat sonra vücudum ısındı ve uyumak için yalvardı, ben de yatağıma yerleştim.

Alacakaranlıkta, göz kapaklarım ağırlaşırken bakışlarım loş odada dolaştı. Komodinin üzerindeki bir şey gözüme çarptı; tek bir beyaz çan zambağı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

CLARA

Ertesi gün Teirac'ı sürerken güçlü bir rüzgar saçlarımı dalgalandırdı. I beyaz zambağı aklımdan çıkaramıyordum. Şu an Desmond'ın aklıma gelip bana geçmiş hatırlatması için kesinlikle doğru zaman değildi.

Teirac yavaşça alçaldı ve arkadaşlarım sabırla benim yere inmemi bekledi. Her ihtimale karşı önce uçmak için ısrar etmişlerdi. bir şeyler gitti. Kanattan kolaylıkla kayarak Morgana, Chad, Bianor ve Danika'ya katıldım.

Baba, geri dönüp Beyaz Gölge Kabilesi'nde güvende olduklarından emin olma vaktin geldi. Sonra görüşürüz.

Keyla'yı Beyaz Gölge Kabilesi'nde bırakmaya karar vermiştim, savaş durumunda yardımının orada buradan çok daha değerli olacağını . Havalanmadan önce parmaklarımı ejderhanın sert pullarının üzerinde hafifçe gezdirirken düşüncelerim hızla ilerliyordu.

Kar fırtınası devam ediyordu ama yürüyüşümüze başladığımızda düşüncelerim sakinleşti. Bütün günü yolda geçirdik, güneş batmaya başladığında ufuktaki ilk ormanları görecek kadar uzun bir süre. Sonra çadırlarımızı kurduk ve ateş yaktık. Fark edilmek riskli olsa da yiyecek ve sıcaklık kaynağı olmadan hayatta kalamazdı. Yedik Yıldızlar gökyüzünde birer birer belirirken ve ay ormanı loş bir şekilde aydınlatırken sessizce.

"İkimiz de sabaha kadar ölmek için ikişer ikişer uyanık kalacağız," dedim.

Chad kendinden emin bir şekilde, "Danika ve ben ilk olacağız," diye cevap verdi. "Clara, bir planın var mı?" Bianor sordu.

"Plan basit. İlk askerlerle karşılaşana kadar ilerleyeceğiz."

Danika gülümsedi. "Planımız hayatta kalmak. Bu çok basit."

Morgana, "Bu, bilinmeyen bir yere ilk kez atılışımız ve hayatta kalmamızın söylenişi değil," dedi.

"O zaman ejderhaları görebilirsin," diye araya girdi Chad. "Burası biraz farklı."

Havada gerginlik olsa da kahkahalar etrafa yayılıyordu. Birbirimizin arkasını kolladık ve hayatta kalmak için bir şansımız vardı. Morgana ve Bianor çadırda toplanırken Danika ve Chad yakınlardaki gözlem noktalarına yerleşerek sessizce ağaçlara yaslandılar.

Ateşi söndürdüm ve gece gökyüzünde parlayan yıldızlara baktım. Desmond neden şimdi ortaya çıkmaya karar vermişti? Etrafta yine savaş ve huzursuzluk sesleri varken? Bu soruların cevaplarını bilmek istiyordum ama aynı zamanda kalbim hâlâ kanıyormuş gibi hissediyordum. İçimde hiçbir şey kalmamıştı; ne bir duygu, bir sıcaklık, sadece öfke. Yaptıklarım, ve davranışlarım yüzünden Onu bir daha gördüğümde ne olacağına dair kendime söz verdim. O ölecekti.

Bir esneme dudaklarımı terk etti ve kendime daha fazla işkence etmemeye karar verip çadıra gittim. Uyku kısa sürede beni ele geçirdi ve zorlu bir sabah için dinlenmeme izin verdi.

Uzaktan gelen ayak sesleri uykulu gözlerimi açmama neden oldu. Çadırın fermuarı açıldı ve Bianor'un yüzü çadır perdelerinin arasında belirdi. "Clara, sıra sende."

sürünerek çıktım ve Bianor ile Morgana çadırlarında kaybolmadan önce bana el salladılar. Ormanda tam on beş adım ilerledikten sonra bir ağaca yaslandım ve yavaşça her şeyin gözlerime batmasına izin verdim. Hava hâlâ karanlıktı ve görünürde güneş yoktu. Kar yağışı durmuştu, Neyse ki artık sadece ağaçlar esintiyle sallanıyordu. Uykulu bedenimi uyandırmak için kampın etrafında bir daire çizerek yavaşça yürüdüm ve düşüncelerim Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne döndü. Cecily anlaşmamıza sadık kalacak mıydı?

Belki de beni ortadan kaldırmayı ve dikkatimi gerçek planından uzaklaştırmayı planladı.

İçimi çektim ve bir ağaca gözlerimi kapattım.

Tıklayın.

Gözlerimi açtım ve koyu yeşil zırhlı, yüzünde sert bir ifade olan bir adama baktım. Kafama doğru bir silah doğrultmuştu.

Alçak ve emredici bir sesle, "Ellerini kaldır da göreyim," dedi.

Onu etkisiz hale getiremeyeceğim kadar uzaktaydı ve silah bana doğrultulmuşken hançer kullanmak çok tehlikeli olurdu. Yavaşça ellerimi kaldırdım, kendimden çok arkadaşlarım için endişeleniyordum. Benden beş metre ötede duran askerin yüzünde hiçbir duygu yoktu ve derinlerde bir yerde, onların bu şekilde yaratıldıklarını, katil olmak için yetiştirildiklerini ve eğitildiklerini biliyordum.

Adam telsizini çıkarıp dudaklarına götürdü ve düğmeye bastı. "Burası Delta Bir. Duyuyor musunuz?"

"Telsizini ve silahını bırak yoksa boğazını keserim." Danika askerin arkasında dururken boynunda bir kılıç parlıyordu.

"Kurşun arkadaşının kafasına daha hızlı ulaşacak," diye cevap verdi adam. "Bahse girmek ister misin?"

Telsizden başka bir askerin sesi geldi. "Burası Delta İki. Beni duyuyor musun? İyi misin?"

"Kelimelerinizi akıllıca seçin," dedim adamın gözlerine bakarak.

"Burası Delta Bir. Ben temizim. Sabah kontrolü tamamlandı ve üsse geri dönüyoruz," dedi asker ve ardından Düğme. Silahı ve telsizi dikkatlice kenara bıraktı. Adam daha fazla hareket edemeden Danika kolunu adamın boynuna doladı ve sıktı. Adam mücadele etti ama çabucak kaybetti.

Bilinç.

Vücudum gevşedi ve silahı ve telsizi aldım, ikincisini kemerime bağladım. Danika'ya "Teşekkür ," dedim.

"Sen de benim için aynısını yapardın." Danika gülümsedi. "Onunla ne yapacağız?"

"Bir sonraki durağa kadar bir rehinemiz olacak," dedi Chad'in uykulu sesi uzaklardan.

"Gitme vakti geldi. Arkadaşları onu aramaya karar verirse diye tek bir yerde kalamayız." Morgana sırt çantasını omzuna astı.

Chad diz çöktü, askerin ellerini ve ayaklarını bağladı. Mermi şarjörlerini kemerinden çıkarıp bana fırlattı, sonra ilk mermiyi çekti. yardım çantasını askerin sırt çantasından çıkarıp kendi çantasına koydu. Hafif bir hareketle adamı omzuna attı ve sonra ilerleyerek Morgana ve Danika'ya yetiştik. Bianor

Ben Chad'in yanında yürürken uyuyan ormanda birkaç metre arkamızdan yürüdü.

Rehinenin uyanması ve kendi ayakları üzerinde yürüyebilmesi çok uzun sürmedi. Saçma sapan konuşmasını engellemek için ağzına bir ip geçirmek zorunda kaldım. Sonunda güneş doğdu ve orman uyanmaya başladı.

Bir dizi patlama sesi -silah sesleri- bizi korunmak için en yakın ağaçlara doğru dalışa geçirdi. Sırtımı bir ağacın gövdesine dayadım ve sestten ateş edenleri bulmaya çalıştım.

"Herkes iyi mi?" Etrafıma bakınarak ve arkadaşlarımı saymaya çalışarak seslendim.

"Vurulduğum." Morgana'nın acı dolu boğuk sesi yakınlardan bir yerden geldi.

"Beş tane saydım," diye karşılık verdi Chad, sesi öfke doluydu. "Görünüşe göre o alçağın arkadaşları onu aramaya karar vermişler."

Bağlı savaşçının ağzından boğuk bir hırıltı çıktı, kimsenin duyamayacağı kadar sessizdi.

"Onları dışarı çıkarabilirim," dedi Danika usulca. "Git," dedim.

Göz ucuyla Danika'nın karda sadece ayak izlerini bırakarak gölgelerin içinde kayboluşunu izledim.

Telsizi kemerimden çıkardım ve Chad'e baktım. "Onu korumasız bırakamayız."

"Bu şekilde sesimizi duyurabiliriz," diye itiraz etti Morgana.

Bianor, "Ekip olarak iletişim istasyonlarına sahip olduklarında değil," dedi.

Başımı son derece temkinli bir şekilde dışarı çıkardım ve yakınlarda kurulmuş olan siperlere baktım. *Bang*. Ağaç gövdesi bir mermi tarafından sıyrılırken eğildim. Danika'yı görmedim ama zaman kaybedemezdim.

Düğmeye bastım ve telsizi dudaklarıma götürdüm. "Arkadaşınız elimizde. Eğer onu canlı istiyorsanız, silahlarınızı bırakın ve geri çekilin."

"Chleo'ya dokunmaya cüret etme," dedi bir adamın öfkeli sesi hoparlörden.

Ağaçların arasından bir gürültü yankılandı. çıkıp gürültüye doğru süründüm, arkadaşlarım da sözsüz bir şekilde arkamdan geliyordu. Chad

rehineyle birlikte kaldı.

"O burada. Az önce buradaydı!" bağırdı bir adam.

Hançerimi kavradım, başımı dışarı çıkardım ve
Şaşkın askerler. Whoosh. Hançerim bir muhafızın boynuna isabet etti ve
yere düştü. Silah sesleri beni ağaçların arkasına saklanmaya zorladı. Bir
an sonra her şey sessizliğe büründü.

Telsizden bir erkek sesi "Siyah saçlı ," dedi. "Eğer onun yaşamasını
istiyorsanız, hemen dışarı çıkın."

Birkaç ağaç duran Bianor'a doğru baktım. Biz
ikisini ortadan kaldırmayı başardık, ama bu üç adamın daha hayatta
olduğu ve Danika'ya sahip olduğu anlamına geliyordu. Morgana yaralı
olduğu için savaşabilecek sadece üç kişiydik.

Bianor düşüncelerimi onaylarcasına başını salladı; tek gereken bir
bakıştı.

Telsizin düğmesine bastım. "Tamam. Teslim olacağız, ama onu
bırakın."

"Tüm silahlarınızı bırakın ve sizi görebileceğimiz bir yere çıkın," diye
bağırdı bir adam önümüzdeki ağaçlardan.

"Teslim oluyoruz!" Ağacın arkasından çıkıp kılıcımı görebilecekleri
şekilde önlerine bırakarak geri seslendim.

"Clara, ne yapıyorsun?" Chad'in sesinde kafa karışıklığı vardı.

"Danika'nın ölmesine izin veremem. Silahını bırak, hemen!" Sert bir
şekilde cevap verdim.

Silahımı uzun beyaz örttüğü kemerimin arkasına soktum ve ileriye
doğru yürürken ellerimi yukarı kaldırdım. Askerler hemen bana nişan
aldılar. Morgana, Bianor ve Chad arkama geçerek rehinemizi kabaca
ittiler. Önümüzde, diğer üç asker bizi dikkatle izlerken bir tüfeğin
namlusu Danika'nın şakağına dayanmıştı.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye fısıldadı Bianor.

"Arkadaşımızı serbest bırakın, sonra birbirinizi bağlayın." Askerlerden
biri bize bir ip attı ve yaklaşık sekiz metre ötede durduk.

Chad rehineyi serbest bıraktı, ardından Bianor'un ve ardından
Morgana'nın ellerini bağlamak için ipi dikkatlice aldı.

Bianor, Morgana'nın bacağını göstererek, "Doktora ihtiyacı var," dedi.

"Umarım Yloria'ya ulaşmayı başarabilir," dedi askerlerden biri
huysuzca. "Aksi takdirde, bu bizim sorunumuz değil."

"Siz lanet olası alçaklar yakında ölmüş olacaksınız." Morgana kelimeleri .

Bianor önce Chad'i sonra da beni bağıladı. Sık ormanda ilerlerken her birimizin yanında bir savaşçı vardı. Her birimizin bir ipi vardı. ağzımızı tıkayarak konuşmamızı engelliyor.

Her şey ne kadar çabuk değişti. Belki de Morgana, ancak rehine olursak Yloria'ya ulaşabileceğimiz konusunda haklıydı.

Güneş batmak üzereydi. Ağzım kurumuştı, yüzüm ipten ağrıyordu ve kaslarım yorgunluktan titriyordu. Sonunda karanlık sardı. Muhafızlardan biri durdu ve tabancasının ucuyla Morgana'ya vurdu. Morgana yere yığıldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Chad kurtulmaya çalıştı ama askerin yumruğu boğazına takılınca sözleri boğazında kaldı. mide.

"İçeri girerken önünüzü göremiyorsunuz," dedi bir gardiyan . "İyi geceler."

Başımda ani bir acı hissettim. Etrafımdaki her şey karardı ve bilincimi kaybettim.

Başımdaki ağrıdan gözlerimi zor açıyordum. Otomatik olarak ellerim yaraya gitti. Şaşırtıcı bir şekilde bağlı değillerdi. Gözlerimi kısarak etrafıma baktım. Yumuşak bir yatak, bir lavabo, bir ayna, bir kanep ve serum ekipmanlarının bulunduğu beyaz bir odadaydım. Bir tecrit odası gibiydi. Zırhım çıkmıştı, silahım gitmişti. Bakışlarım video kameraya, sonra da orta boy camlı beyaz kapıya gittim. Yavaşça ona doğru yürüdüm ve camdan içeri baktım. İçerideki kapı karşıdaki oda açıktı. Tek görebildiğim siyah üniforma giymiş bir kadının odayı temizlediğiydi. Bir başlık yüzünü gizliyordu.

"Arkadaşlarıma ne yaptınız?" Bağırdım, yumruklarım kapıyı yumrukluyordu.

Öfke içimde çatırdıyordu, ama sihrime kilitlenmiş gibiydim. Vücut. Hay sikeyim. Etrafımda döndüm, damla tutucunun milini yakaladım ve tüm gücümle video kameraya, ardından da kapının camına vurdum. Cam paramparça oldu ve cam parçaları derimi delip geçerken

uzandım ve kapının kilidini açtım. Yerden bir cam parçası aldım ve yavaşça ilerledim, kırıkların üzerinde yalınayak yürüyordum, derimden kan akıyordu.

Hızlı bir hareketle kadının kapüşonunu kafasından söktüm. Kadın korkuyla bana baktı, koyu kahverengi saçları yüzünü çerçeveliyordu.

Onu duvara yapıştırdım, cam parçası boğazına saplandı. "Konuş! Arkadaşlarım nerede?"

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Sakin ol," diye kekeledi kadın. "Ben sizin için bir tehlike değilim."

"Arkadaşlarım nerede?" Kelimeleri tükürdüm, cam parçası boynunun derisini kazıyordu.

"Sana göstereceğim." Kadın kapıya doğru baktı.

"Çekil." Üniformasını kabaca kavradım, bir elim sırtının alt kısmında, onu öne doğru ittim.

Uzun gri bir koridor, birçok kapı ve parlak ışıklarla ilerliyordu. Işıklar. Sonunda bir asansör duruyordu. İçeri girdik ve kadın onuncu katın düğmesine bastı. Bir anlık gerginlikten sonra Sessizliğin ardından kapılar açık krem rengi geniş bir koridora açıldı.

Kadının bakışları elime doğru kaydı. "Yaralanmışsınız. Tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var."

"Kapa çeneni ve git," dedim.

Tam on adım sonra önümüzde geniş bir salon açıldı. Büyük cam pencereler doğal ışığı içeri alıyor, eski avizeler, mermer Masalar ve , gülümseyen ve birbirleriyle konuşan insanlar. Bakışlarım anında silahını çekip bana doğrultan güvenlik görevlisine takıldı. Kadını yakaladım, onu kendime doğru bastırdım ve cam parçasını boynuna tuttum.

"Silahını bırak yoksa ölür," diye hırladım.

Bütün gözler üzerimdeydi. Kargaşa kulakları sağır ediyordu, insanların yüzleri korkudan çarpılmıştı. Gardiyan silahını yavaşça yere bıraktı ve birkaç adım geri çekildi.

"Herkesi korkutuyorsun," dedi kadın, boğazındaki bardağa karşı sertçe yutkunarak. "Lütfen sakın olun."

"Kapa çeneni." Muhafıza baktım. "Buraya beraber geldiklerimi getirmek için beş saniye var."

Güvenlik görevlisi telsizini kaptı. "Kırmızı kod var."

Kadının boynunu kestim ve ağır ölü bedeni ellerimden kaydı. Kırmızı kodun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama

o kadar kolay pes etmezdi. koşarak geçen bir çocuğu yakaladım, onu sıkıca tutarak. "Bir yanlış kelime daha edersen ocuk ölür." ocuk ağlamaya başladı ve kollarımdan kurtulmaya çalıştı. "Anne, Lütfen yardım edin."

En güçlü adamlar, en cesurlar ve en aptallar etrafımı sarmış, saldırmaya hazır bekliyorlardı. Bir bakışta nasıl biteceğini anladılar.

"Ona istediğini verin," diye bağırdı bir kadın. "O bir canavar!"

Muhafızın arkasındaki kapı açıldı ve birkaç muhafız daha içeri girdi; onların arkasında da uzun zamandır görmediğim yüzler vardı. Farklı görünüyorlardı, kılık değiştirmişlerdi, yüzlerinde korku yoktu, sadece şaşkınlık vardı.

Chad bana doğru bir adım attı. "Clara, çocuğu bırak."

ocuğu ittim ve Chad'e sıkıca sarılarak koştum. Sonra Bianor ve Danika'ya. Morgana'nın sargılı bacağına baktım ve gözlerimiz buluştuğunda dudaklarının köşesi kalktı.

"Burada güvendeyiz," dedi Morgana.

Muhafızlardan biri diğerlerine, "Ortalığı temizleyin, cesetlerin icabına bakın ve yerleşimcileri odalarına götürün," dedi.

"Beyniniz mi yıkandı?" Arkadaşlarıma sessizce sordum.

"Başka bir yere gidelim," dedi muhafız. Yüzü tanıdıktı - Chleo, ormanda rehin aldığımız adam. "Artık burası sizin için güvenli değil."

"Güvenli değil mi? Seni lanet hayvan!" Bir adım öne çıkıp onu göğsünden ittim.

Chad beni belimden tuttu, beni sıkıca kendine çekti ve bir çatışma başlatmamı engelledi. "Clara, sakın ol."

"Clara." Bianor benimle Chleo'nun arasına girerek dikkatimi muhafızdan uzaklaştırdı.

"Bu canavarı sakınleştirmeni tavsiye ederim yoksa kafasına bir kurşun yiyecek," dedi Chleo, öfkeli bakışları Bianor'un omzunun üzerinden bana sabitlenmişti.

"Bırak beni," diye , Chad'in elinden kurtulmaya çalışıyordum.

Chad gitmeme izin verdi ama Bianor kolumu sıkıca tutarak beklenmedik bir hareket yapmayacaktı. Başka bir yerden geçtik.

İnsanlarla dolu büyük bir salon, ama bana herhangi bir duygu hissettirmede. Nasıl canavarlar olduklarını biliyorlar mıydı? Kabilenin nüfusunu öldürdüklerini? Bu sahte yalan duvarlarının ardında neler olup bittiğini biliyorlar mıydı?

"Neyiniz var sizin?" Arkadaşlarıma mırıldandım.

"Yoluna çıkan herkesi öldüremezsin," diye karşılık verdi Chad sessizce.

"Bizler misafiriz," dedi Danika sakince. "Karşılanmamızı kutlamak için bu gece bir ziyafet verilecek. Uyumlu olmak zorundayız ve "İhtiyacımız olanı bulana kadar hoşça kalın."

" kim işletiyor?" Öfkemin yavaş yavaş azaldığını hissederek sordum. Ziyafet mi? Kutlama mı? Kaçırılmıştık, dönüştürülmüştük.

ve şimdi biz bunu kutluyor muyduk? "Bu nasıl sapkın bir toplum böyle?"

Danika, "Yloria şehrini kimin yönettiğini görmedik," diye açıkladı.

"Akşam olduğunda kiminle karşı karşıya olduğumuzu anlayacağız." Chad söyledi.

"Ya da ona zorla ulaşabilirim. Birkaç can alırım ve eminim ki ofisine ilk giren ben olurum."

Morgana iç çekti. "Clara, hâlâ hayatta olduğumuza ve yakalandığımızda öldürülmediğimize sevinmeliyiz."

"O kadar da kötü değil." Bianor omuz silkti. "Bize sıcak yiyecekler, içecekler, yeni giysiler ve yataklar verdiler."

"O kadar kötü değil mi? Beyniniz yıkanmış. Sen yaşarken İnsanlarımız burada rahat bir şekilde donarak ölüyor, yiyecek arıyor ve zor şartlarda yaşıyor." Öfkeli bakışlarım Bianor'un üzerine düştü.

"İşte odalarınız. Akşam kıyafetleriniz saat altıda teslim edilecek," dedi Chleo. "Bu katta dolaşabilirsiniz; merak yasak değil. Sadece bazılarınıza yemek salonunda olanlardan sonra dikkatli olmanızı tavsiye ederim." Chleo'nun bakışları üzerimdeydi.

"Bir doktora ihtiyacımız var," dedi Danika. "Clara'nın eli kesilmiş."

"Kan kaybından ölmesine izin verirdim ama liderimiz bundan memnun olmazdı." Chleo huffed. "Ona hastaneye kadar eşlik edeceğim."

"Ben yaparım." Morgana gülümsedi. "Oraya daha önce de gittim."

Chleo tek kelime etmeden ortadan kayboldu ve bizi yalnız bıraktı. İçimi çektim, içinde bulunduğumuz durumu anlamaya çalışıyordum. Biz

ama bir süredir rehineydik. Kollarımızı açarak karşılandık ama hareket alanımız sınırlıydı.

"Bu bana Eldmoor'u hatırlatıyor," dedim Morgana'yı takip ederek koridorun aşağısında. Hepsi de boş olan birkaç koridoru döndük. "Burası Eldmoor'a pek benzemiyor, Clara," dedi Morgana. "Sakinleri Bu kasabanın sakinleri bizim sahip olmadığımız bir şeye sahipler: özgürlük. Bu binanın pencerelerinden evleri, pazarları ve çiftlik alanlarını görebilirsiniz.

Herkesin her yere, yiyeceğe, işe, eğlenceye ve özgürlüğe erişimi var. Burası yaşamak için harika bir yer olurdu, hak ettiğimiz bir yer, ormanlar, kirli evler ve hayatta kalmak için sürekli savaşmak değil."

"Bir yeri tanımadığın insanlardan duyduğun konuşmalarla yargılayamazsın," diye karşı çıktım yükselen öfkemle savaşarak.

Morgana iç çekti. "Acılarımızın sona erdiğini kabul etmek bu kadar zor mu?"

"Buna inanmak isterdim Morgana, ama nihai amacımız burada yaşamak değil."

"Umarım zamanla yanıldığınızı anlarsınız." Morgana üzerinde büyük kırmızı bir haç olan bir kapıyı iterek açtı.

Gözlerimi aydınlık bir ofis karşıladı; beyaz bir masanın arkasında, üzerinde Ariella yazan beyaz bir etiket bulunan sarı üniformalı bir doktor oturuyordu.

Sıcak bakışları önce bana, sonra elime kaydı ve alnında birkaç derin çizgi belirdi. Hızla ayağa kalktı ve sol tarafındaki kapıyı açtı. "Merhaba. Bu taraftan gelin."

Kapı, on boş yatağın bulunduğu tek ve uzun bir koğuşa açıldı. Onlardan birine oturdum ve Ariella'nın doğru aletleri getirmesini bekledim. Metal bir tepsinin üzerindeki bir aletin takırtısı beni irkiltti. Geçmişin görüntüleri aniden vücudumu ürperterek bana saldırdı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Morgana, elini benimkinin üzerine koyarak. "Ben buradayım."

Ariella önünde tekerlekleri olan daha küçük bir sandalyeye oturdu. "Derin bir yara. Dikiş atılması gerekecek."

Elimi uzattım ve ona bileğimin hemen üzerinde, kanın pıhtılaşmaya başladığı derin kesiği gösterdim. Ariella püskürterek dezenfektan sıvı ve ıgılığımı bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

"Ona biraz ağrı kesici vermeniz gerekmez mi?" Morgana'nın sesinde bir talep notası vardı.

"Ne yazık ki tedarikimiz bir yıl önce tükendi." İğneyi geçirirken Ariella'nın sesinde hüzün vardı.

Tenime batan ilk iğnede gözlerim yaşardı. Ariella işini yaparken Morgana'nın eli benimkini sıkıca tuttu. İğnenin deriden her geçişi işkence gibiydi. Acı gittikçe kötüleşti, ta ki...

Ariella arkasına yaslanarak, "Birkaç gün sonra beni görmeye gel," dedi. "Bir göz atmak isterim."

"Teşekkür ." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ama içten değillerdi.

Ayak seslerimiz koridorlarda yankılanarak yatak doğru ilerledik. Büyük yatakların üzerinde daha da büyük ama garip bir şekilde rahatları. Bir yatağın kenarına oturmuş, parlak tavana bakıyordum. Sadece Chad odadaydı. ve Morgana kısa süre sonra ayrıldı.

Buranın da Eldmoor gibi başka bir hapisane, başka bir çürümüş yer olduğunu aklımdan çıkaramıyordum. Zihnimde babama ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. Şüphesiz gemideki ekipmanlar Vücudu yeniden inşa etmek için olması gerekiyordu ama bundan çok daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Nasıl hissediyorsun, Clara?" Chad sordu.

"O beyaz odalarda bize ne yaptıklarını biliyor musun?" Ben talep ettim.

"Gardiyanların anlattığına göre, vahşi doğada düzensiz bir beslenme ve sürekli bir hayatta kalma içgüdüleriyle yaşadığımız için bedenlerimiz aşırı derecede yorgun düşmüştü. Tıbbi damlalar vücudumuzdaki mineralleri, vitaminleri ve diğer yenileyici sıvıları geri kazandırmak için tasarlanmıştı.

bedenler."

"Sen de burada yaşayabileceğimizi düşünüyor musun?" Sordum ama cevabı duymak istediğimden emin değildim.

Chad kısaca "Hayır, bizim evimiz değil," diye cevap verdi. "kendi insanlarımız, kendi kurallarımız, kendi evimiz var."

Yatağa uzandım. Uyku beni ele geçirene kadar göz kapaklarım gittikçe ağırlaştı. Kendimi yorgun hissetmiyordum, ama uyumanın tek yolu buydu.

kafamdaki huzursuz düşünceleri susturmak.

Kapının çalınmasıyla gözlerimi açmak zorunda kaldım ve bakışlarım, üzerinde birkaç bornozun istiflendiği sürgülü bir gardıropla kapı aralığında duran Chleo'ya takıldı.

"On dakika içinde hazır ol. Sakın geç kalmayın. Ana salonda bir toplantı var," dedi Chleo. Sonra kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı.

Dikkatim yatağın ortasında lotus pozisyonunda oturan ve gözleri kapalı olan Chad'e yöneldi. Ona doğru yürüdüm.

sürgülü gardırop ve kıyafetlere baktı. Lüks kumaşlar, ipek, yumuşak elbiseler, takım elbiseler, pantolonlar ve bluzlar. Kıyafet zorunluluğu olmadığını bilmek güzeldi ama ayakkabı da yoktu. Bir ayakkabı çıkardım.

siyah, parlak, bol, dizlerinin hemen üstünde biten bir elbise. Diğer tarafa dönerek, Chad hâlâ meditasyon yapıyormuş gibi davranırken üstümü değiştirdim.

"Artık gözlerini açabilirsin." Sesimde alaycılık vardı.

Chad tek gözünü açtı ve bana baktı. "Diğer taraftaki kapıyı kapatıp üstümü değiştirmeme izin verir misin?"

Bakışlarında bir şeyler değişmişti; yüzünde de bir şeyler.

Chad'in yüzü yumuşadı ve beni tepeden tırnağa süzerken şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Clara, harika görünüyorsun. Siyah takım elbise Sen." Genişçe gülümsedi. "Ruhun kadar siyah."

"Diğer taraftaki kapıyı kapatacağım." Hızlı adımlarla yatak odasından çıktım.

Hâlâ koridorların nereye çıktığını hatırlayamadan kapıdan çıkmam sadece birkaç dakika sürmüştü. Kapı sessizce açıldı ve dikkatimi beyaz gömlekli ve siyah giysili Chad çekti.

Kot pantolon. Ön taraftan gelen bir kargaşa duyana kadar koridorlarda aceleyle ilerledik.

"Bu koridorlar tam bir baş ağrısı," diye mırıldandım.

Chad'in dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Yemekten sonra seni bir tura çıkarabilirim. Sana bu katın tüm kuytu köşelerini gösteririm."

İyi giyimli insanlarla dolu büyük bir salona girdik - geniş gülümsemeli kadınlar, oynayan çocuklar, içeceklerini paylaşan yakışıklı erkekler Yivli gözlükler ve tek bir koruma bile yoktu. Kot pantolon ve kırmızı bir gömlek giyen Danika, uzun yeşil bir elbise giyen Morgana ve siyah bir gömlek giyen Bianor'u bulduk. Grubun içinde herhangi bir gerginlik hissetmeden durduk, bu garipti. Belki de

Hissetmediler ama içimde huzursuz bir şey vardı, başımı döndüren kötü bir his.

Kargaşa azaldı ve koridorun sonundaki kapı açıldı. Herkesin gözleri o yöne çevrildi. Neye göremiyordum, bu yüzden mümkün olduğunca kibarca özür dileyerek salonun ortasındaki ana yürüyüş yoluna doğru ilerledim.

Sonra donup kaldım. Kalbim küt küt atmaya başladı ve ellerim yumruk oldu.

Gördüğüm şeye inanmak istemiyordum. Beynim bilgiyi kabul etmeyi reddediyordu ama oydu.

Bana ihanet eden adam.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

CLARA

O kıvrık kahverengi saçlar, geniş gülümseme ve ışıltılı gözler bir zamanlar gücümün sebebiydi. Olin'in sözlerini şimdi anlıyordum. Lazarus'un ona söz verdiği yer Yloria kenti.

Öfke içimde bir cehennem gibi yanarken ileri doğru bir adım attım ama bir el omzuma indi.

"Bu aptalca bir şey olur," dedi Chad. Ona ters ters baktım. "Onun boğazını memnuniyetle keserdim."

"Olin burada olduğumuzu biliyor. Bu kadar açık bir şekilde saldırmak aptallık olur." Chad hâlâ omzumu sıkıca kavramıştı.

"Sadece bir kez, aptalca bir şey yapıp sonra pişman olabilir miyim?" İç çekerek cevap verdim.

Olin beyaz takım elbisesiyle öne çıktı, tüm gözler sanki bu şehrin gururu, yöneticisi, kralı, kurucusuymuş gibi onun üzerindeydi. Gerçeği biliyordum; o bir haindi, Lazarus'un oyununda bir piyondur. O bir Hiçbir şey.

"Bugün özel bir günü kutluyoruz. Beş sakinimiz daha Bu karanlık zamanlarda huzur, sığınak ve yeni bir yuva bularak harika toplumumuza katıldı." Olin dışarıya bakarken genişçe gülümsedi sakinlerini bir araya getirdi. "Yloria Şehri'ne hoş geldiniz diyoruz. herkese kollarını açar, yaralarını yıkar ve günahlarını bağışlar. Bize yeni bir hayat, yeni bir başlangıç ve daha iyi bir gelecek verilir. Bu bir Şiddetin sınırlarının sona erdiği, savaşın kahkahalar ve gülümsemeler arasında kaybolduğu ve hayatın renklendiği yer. Hepimiz bir kişinin daha kurtuluşuna, bir toplumun daha genişlemesine ve bir aydınlık yarına kadeh kaldıralım." Olin en yakın masaya doğru yürüdü ve bir bardak alıp dudaklarına götürdü.

Herkes aynı şeyi yaptı. Alkışlar ve tezahüratlar bu tatlı ve yanlış konuşmayı desteklemek için yükseldi. Bu insanlar, bu adamın ordusunun ormanda insanları öldürdüğünü biliyorlar mıydı? Konuşmacıyı zorlamaya çalıştım.

ama kafamın içindeki ses susturulamıyordu. Bardağı aldım ve açgözlü yudumlarla boşalttım.

Bianor yanında dururken gülümsedi. "Bu kadar hızlı içersen seni yatak odasına taşımak zorunda kalacağız."

Bakışlarım en duran kadına kaydı. Morgana cam gibi gözlerle Olin'e bakıyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. I kalbinin Olin'in öldüğünü sandığı zamankinden daha küçük parçalara ayrılmasını izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Herkesin bir dakikalığına beni dinlemesini rica ediyorum." Olin'in gür sesi yine herkesin dikkatini etraflarında dönen konuşmalardan uzaklaştırdı. "Bu gün sadece insanlığın bir parçasını daha kurtardığımız için özel değil..." Olin'in bakışları

Kalabalık. "Ama aynı zamanda bu insanlarla birlikte ruhumun bir parçası, kırık kalbimin bir parçası, öldüğünü sandığım bir kadın geri döndü. Morgana, orada mısın?"

Kalabalık vızıldadı.

Morgana çekingен adımlarla ilerledi ve attığı her adımda yaşayanların yolu açıldı. Kristal gözyaşları aktı Yanaklar.

Danika, "Bu saçmalık," diye mırıldandı.

Endişeli bakışlarım Morgana'yı takip etti. "Bu birisi için ikinci bir şans."

Olin'i günahları için affedemiyordum ama kalbinin arzuladığı şey için de ondan nefret edemezdim. Morgana benim için çok önemli hale gelmişti. Vücudumun her parçası onu korumak istiyordu ve bunu yapamayacağımı biliyordum.

Bu. Olin değişmeyecekti; sadece bana değil, hepimize ihanet etmişti. Belki de Morgana'nın kalbi bunu görmek istemediği için görmedi. Asıl soru şuydu: Olin ondan ne istiyordu?

"Bir içkiye daha ihtiyacım var." Bardağı aldım ve kalabalığın içine doğru yürüdüm.

Uzak duvara ulaştığımda duvara yaslandım ve geniş salonu inceledim. Olin ve Morgana spot ışıklarından uzaklaşmış, fısıldaşıyor ve birbirlerine gülümsüyorlardı. Arkadaşlarım bir grup halinde sohbet ediyor, harika vakit geçiriyor ve yüzlerinde gülümsemeler vardı.

Herkes kış uykusuna yatarken, benim buraya gelme amacımı gerçekleştirme vaktim gelmişti.

Ana salondan fark edilmeden ayrıldım. karmaşık koridorlar. Katın çerçeveveli büyük bir haritası gözüme çarptı. Bu kattaki ikinci asansöre giden doğru yönü buldum. Tabii ki kristalin neredede saklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de Olin'in ofisi ya da bu binada bile değil. Ama oturamazdım; yine de aramak zorundaydım.

koridorda yürürken zihinsel olarak dönüşleri tekrarladım. Diğer uçta ayak sesleri duyduğumda durdum ve Kimin orada olduğunu görmek için dikkatlice kafamı köşeden uzattım. Tabii ki sadece bir muhafız vardı. Olin, yüce Lazarus'unun ayak izlerini takip ediyordu.

Dudaklarımdan derin bir iç çekiş çıktı ve sonra oyun zamanı geldi. Baştan çıkarıcı ama kararsız bir şekilde gardiyana doğru yürüdüm.

"Olduğunuz yerde kalın," dedi sertçe. "Festival sırasında bu katı terk etmek yasaktır."

"Burada yalnız mısınız?" Kafam karışmış gibi etrafıma bakındım. "Ahh, bu kadar katı olma. Sanırım ikimizin de rahatlamaya ihtiyacı var."

"Defol git buradan." Adamın eli belindeki tabancaya doğru kaydı.

"Hey, ben silahsızım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Eğer istersen, kıyafetlerimi çıkarabilirim."

Muhafızın duruşu gevşedi ve bana doğru yürüdü, Çekime ve gerilime teslim oldum. Elleri belime indi ve dudaklarımız birleşti. İğrençti.

Onu duvara doğru çok sert bir şekilde ittim, aklını tamamen yitirene kadar öpüşmeyi derinleştirdim. Elim kemerine kaydı ve tek bir hareketle bıçağı çıkarıp boğazını kestim. Vücudu çöktü. Kemerinden tabancayı çıkardım, horozunu kurdum ve iletişim telsizini aldım.

Asansör açıldı ve ben içeri girip zemini inceledim. Düğmeler. En güvenli kat ortadaydı. Ne bekleyeceğimi bilmeden beşinci kata bastım. Bir an sonra bir bip sesi duyuldu ve kapılar karanlık bir salona ve solda uzun bir koridora açıldı.

İleriye doğru adım attım, dinliyordum ama zemin boş görünüyordu. İssızdı, birkaç titrek ışık ve tam bir sessizlik vardı. Hava

rutubetliydi ve etrafta kırık mobilyalar vardı. Bu şehir nasıl bir tarih saklıyordu?

Uzaklardan gelen bir ses donup kalmama neden oldu. Dinlemeye çalıştım, sonra adımlarımı hızlandırdım. Ancak bir çıkmaz sokak bulduğumda bu katta hiçbir şey olmadığına karar verirdim.

Koridorda yürüdüm ve büyük ahşap kapıyı iterek açtım. Ötedeki oda iki renkte parladı. Bingo! Kristali nasıl çıkaracağımı düşünmem gerekecekti. Çok büyük değildi. Kaldırabilirdim, ama cebime sığmazdı.

Adrenalinim tavan yapmıştı, yüzüme yayılan geniş bir gülümsemeye bir adım öne çıktım.

Alçak, tanıdık bir erkek sesi karanlık odayı doldurdu. "Yerinde olsam ona dokunmazdım."

Döndüm. "Sen." Bakışlarım karanlığın içinde onu aradı. Kalbi daha yüksek sesle atıyor, bunun sadece bir serap olmasını, alkolün etkilerini, herhangi bir şeyi umuyordu, ama onu değil.

Mavi-mor gözleri karanlıkta parlıyordu. Vücudunun dış hatları kristal ışık tarafından zar zor aydınlatılıyordu. Ustaca bir hareketle tüfeğimi çektim ve doğruca ona, kalbimi buza çeviren adama nişan aldım.

Desmond.

"Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz, Clara." Desmond'ın sesi sakın ve kendinden emindi.

Hiç tereddüt etmedim. Odada iki el silah sesi duyuldu. Desmond'ın bedeni yere yığıldı ve her tarafta kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Bir Alarm. Bakışlarım Desmond'ın durduğu kola gitti. "Hedef, beşinci kat,"

dedi telsizden bir erkek sesi. "Hareketli ileri."

Desmond'un fısıltıyla, "Yine görüşeceğiz," demesine aldırmadan odadan hızla .

Koridorda ilerleyerek korumalar asansöre ulaşmaya çalıştım. İki adım ötede kapılar açıldı ve üç gardiyan silahlarını doğrudan bana doğrulttu.

"Silahını bırak ve ellerini kaldır!" diye bağırdı muhafızlardan biri, öne doğru bir adım atarak.

Genişçe gülümsedim. "yetecek kadar mermi var."

"Şimdi!" diye bağırdı muhafız.

Yavaşça tüfeği bıraktım ve ellerimi kaldırdım. Bir tanesi Beni kelepçeledi ve asansöre itti. Aptal değildim; ne zaman geri çekileceğimi biliyordum.

Muhafızlardan biri diğerine, "Git ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol et," dedi.

Asansör kapıları kapandı ve arkadaşlarıma geri dönemeyecekmişim gibi görünüyordu. Dokuzuncu katta kapı açıldı ve biz uzun bir koridorda yürüdüm. Bu koridorlar neden bu kadar başımı ağrıtıyordu? Ağır ahşap bir kapıya ulaştık ve bir gardiyan kapıyı çaldı. Tanıdık bir ses içeri girmemi istedi.

Görevli kapıyı açıp beni içeri soktuğunda bakışlarım hemen Olin'in öfke dolu gözlerine gitti. Elini salladığında gardiyanlar bizi yalnız bıraktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Clara? Seni içeri aldım, sana izin verdim. , sana bir verdim..." Olin'in sesi soğuk, bakışları sertti.

Alaycı bir şekilde güldüm. Yüzüme aldığım beklenmedik bir darbe ve ağızma gelen kan tadı beni susturdu. Olin'e ters ters bakarak yere kan tükürdüm. "Kelepçeleri çıkar. O zaman kimin daha güçlü olduğunu göreceğiz."

"Evimde vahşi bir sürtük gibi davranmaya cüret etme. Burada, ejderhaların bizi öldürmeye çalışmadığı bu yerde, bizim için bir hayat kurdum. insanlar birbirlerini öldürmezler." Olin öne doğru eğildi ve doğrudan ruhumu baktı.

"Siktir , Olin. Askerlerin beni rehin aldı ve kilitledi. Bana bunu bilmediğini mi söylüyorsun? Peki ya koridorlarda gizlenen Lazarus'un oğlu? Aklın nerede senin?"

"Benim sayemde hayatta kaldınız ve bu şehre getirildiniz. oracıkta öldürüldü," dedi Olin sandalyesinde rahat bir şekilde otururken. "Desmond bu şehrin sadık bir sakini ve benim kaptanlarımdan biri olmaya söz verdi."

"Senin sayende mi hayattayım? Peki ya ormanlarda, evlerinin yakınlarında öldürülen onca insana ne demeli? Tüm Kabile'nin merhametsizce öldürülen ya da senin tarafından kaçırılan sakinler Askerler. Bu da Yloria şehri için mükemmel planınızın bir parçası mı?

Ahh, kapa . Bıktım bundan." Başka bir şey duymak istemediğim için başımı tavana çevirdim.

"Ormanlarda dolaşan o vahşilerden mi bahsediyorsun? Onlara bir ev veriyorum, yiyecek, giyecek ve rahat bir yaşam sunuyorum. koşullar. Onlara ihtiyaçları olanı veriyorum, Clara. Bence sen Anlıyorum. Her zaman büyük zincirde, çatlak bir yerdeydiniz. İçinizdeki dengesiz kısım sorunlara neden oluyor, isyan çıkarıyor, insanları öldürüyor, herkesi birbirine düşürmeye çalışıyor. Her zaman haklı olduğunuzu ve ne yaptığınızı bildiğinizi sanıyorsunuz."

"Boş konuşmanı bitirdin mi? Ben arkadaşlarımla yanına dönmek istiyorum."

"Beni dikkatle dinle, Clara." Olin sandalyesinden kalktı, masanın üzerinde duran silahı aldı ve alınma dayadı. Onun daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. Karanlık. Tanınmazdı. "Bir yanlış adım daha, bir cinayet daha, bir soygun daha, bir kural ihlali daha, bir kabahat daha. Her biri arkadaşlarından birinin hayatına mal olacak. Anlıyor musun?" Olin dikkatle gözlerimin içine baktı.

Cevap veremeden başımda bir ağrı patladı ve dünya karanlığa gömüldü.

ONUNCU BÖLÜM

CLARA

Boğucu bir acı hissederek gözlerimi açtım. Etrafımdaki karanlık kör ediciydi; nerede olduğumu bilmiyordum ama kollarım ve bacaklarım bağlıydı ve bir sandalyeye sıkışmıştım. Hemen sihrimi kullanmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Burada kimse var mı?" Karanlığa doğru sordum.

Bir darbe. Yüzüm darbenin etkisiyle yana doğru savruldu ve yanağıma acı iğneleri battı.

"Kapa çeneni," dedi tanıdık olmayan bir adam sesi yakınlardan.

"Beni çözün ve bu oyun iki kişilik oynansın," diye tükürdüm. En ufak bir siluet bile seçemiyordum.

"Halkın içeri girdiğinden beri yaptığın her şey için acı çekecek ve merhamet dileneceksin," dedi adam acıyla.

Bir darbe daha. Kan tadı aldım ve nefes alışım hızlandı. Bu durum beni şaşırtmamıştı. Olin sadece kelimelerle her şeyi böyle bırakmazdı. Bu benim için geçmişin bir yansımasıydı.

Bu hapsedilme, bu işkence. Kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başladı ama kendimi hareketsiz ve sakin kalmaya zorladım. Bu böyle gitmezdi. sonsuza kadar. Buradan çıktığımda.

Üçüncü bir darbe.

Başım çarpıyordu ve yüzümün şişmeye başladığını hissedebiliyordum. Acı dolu gözyaşları gözlerimi yaktı.

"Zavallı aptal," diye mırıldandım. "Liderinizin şeytanın ta kendisi olduğunu anlamıyorsunuz. Bir kadına sandalyede işkence ederek onun emirlerini yerine getiriyorsunuz."

"Ben konuşuyorum," diye kükredi adam. Bir darbe daha kafamı yana savurdu. "Bu şehirde neye ihtiyacın var? Neden geldin Burada mı?"

"Cevap vereceğimi mi sanıyorsun-"

Sözlerim başka bir yumrukla kesildi.

Düşüncelerimi, acı reseptörlerimi, bedenimi kapatmaya çalıştım. Tekrarlanan darbeler yüzünden kulaklarım çınlıyordu ve yüzümden aşağı ılık bir şey damlıyordu.

Beklenmedik bir acı dalgası kolumdan yukarı fırladı. Çığlık attım.

Bu bir bıçaktı, lanetli bir bıçak. Korku aniden beni ele geçirdi.

Burada ölemezdim. Pes edemezdim. Bileklerimdeki ipleri gevşetmek için ellerimi hareket ettirmeye başladım.

"Konuş," diye hırladı adam. "O
senin değil..."

Bir çığlık daha attım. Üfle.

Üfle.

Üfle

ardına. Tekrar ve
tekrar.

Sonunda bedenim ağırlaştı. Direnmedim ama bağlantıyı kesecek kadar bitkin düşmüştüm. Karanlık odada sadece sessizlik vardı ve düşüncelerim için çok fazla alan bırakıyordu. Chad vardı, Morgana, Bianor ve Danika beni mi arıyordu? Ne kadar zaman geçti?

Gözlerimi karanlığa diktim. Yere çarpan kanın damla, damla, damla sesi odada yankılanıyordu. Artık burada hiçbir şey yoktu; yalnızdım. Nefes alışım zayıfladı ve başım dönmeye başladı. Tek istediğim huzurdu ama ödemem gereken bedel bu muydu? Ne zaman insanlık bu kadar soğuk ve duygusuz mu oldu?

Bedenim titremeye başladı ama bu benim değildi. İçim üşüyordu. Ruhum kanıyordu. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti. Bu burada, bu sandalyede sona erecekti. Desmond diye biri . Kapıdan içeri girip her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve güçlü kollarıyla beni kucakladı. Belki de yorgunluk ve ölüm hak ettiğim şeydi. Zihnimi bozdu, düşüncelerimi lekeledi. Tuzlu gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve alt dudakım titredi. Sonunda göz kapaklarım ağırlaştı ve uyku beni unutkanlığa sürükledi.

Bir darbe beni getirdi. Gözlerim açıldı.

Karanlık. Bitmeyecekti. Hiç bitmeyecekti. Ağzım kurudu. Kollarım ve bacaklarım uyuşmuş ve yorulmuştu.

"Dur," dedim, zar zor duyuluyordu.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu adamın sesi.

"Bana ne yaptınız?" Öfkemi toplamaya çalıştım. "Sihrim nerede?"

"Sizi ejderhadan koparmak ve büyünüzü azaltmak için özel bir sıvı. Bence bunu eski yöntemlerle yapmalıydık. Kan kaybından ölmek kulağa çok daha eğlenceli geliyor."

"Seni lanet olası piç!" Sandalyeden kalkmaya çalışarak çılgılık attım.

"Sakin ol," diye homurdandı adam.

Hayır, , hayır. Kendimi toparlamaya çalıştım, ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Kaçmak, hayatta kalmak için bir şansım vardı. Vücudum çalışmayı reddediyor ve düşüncelerim her yöne koşuyordu. Panik göğsümü sıkıştırdı ve ellerim titredi. *Clara, ama. Bu kadar kolay pes edemezsin.*

"Ne için buradasınız?" diye tekrarladi adam.

"Senin de aynı şeye ihtiyacın var," diye hırladım.

"Barış." Üfle.

Kulaklarım tekrar çınlamaya başladı. Anlamsızdı; ne söylersem söyleyeyim beni dövmeye devam edeceklerdi.

"Barış mı? İçeri girer girmez iki masum vatandaşımızı ve iki muhafızı daha öldürdünüz. Bu kulağa barış gibi gelmiyor. Eldmoor'a yaptığınız gibi Yloria'yı da yakmak mı istiyorsunuz?"

Benden isteksiz bir kahkaha kaçtı. "Eldmoor lideri tarafından yakıldı, seni aptal."

"Yalanlar!" diye bağırdı. "Siz aşağılık hamamböcekleri yolunuza çıkan her şeyi yok ediyorsunuz. Sizi öldürmeme değil, sadece üzerinize sıçmama izin verildiği için şanslısınız."

"Olin her şeyi biliyor ve senden saklıyor. Nasıl bu kadar aptal, kör mü? Sizin toplumunuz da tıpkı benimki gibi yok ."

Başımı ondan çevirmiş, bir sonraki darbenin inmesini bekliyordum. Evet, insanları öldürmüştüm ama sadece arkadaşlarım ve ben tehlikede olduğumuzda. Bu bir hayatta kalma içgüdüsiydi. Elbette, muhtemelen bunu hiç yaşamamıştı. Muhtemelen yalanlarla dolu bir balonun içinde yaşıyordu.

halkı ve evi için geleceğin ne getireceğini fark etti.

Dakikalar geçip gitti. Darbeler durdu; hasar tamamlanmıştı. Bedenim dinlenmek istedikçe nefes alışım yavaşladı. Düşüncelerim . Bir saat geçmiş miydi? Belki bir gün? Ben sadece

arkadaşlarımın güvende olmasını istedim. Bu şehirden kaçmalarını istedim. Burada kalmamın bir önemi yoktu; buradan gitmeleri gerekiyordu.

Zaman akıp gitti ve ölümcül sessizlik sardı. Dudaklarımdan bir inilti çıktı. Paniklemeye başlayan zihnimi sakinleştirmeye çalıştım. tekrar. Ellerim titriyordu ama yine de iplerin mucizevi bir şekilde kopacağını umarak bileklerimi yavaşça bükmeye devam ettim. Ellerimin şişmesi gözlerimi yaşarttı ama çenemi sıkarak bunu görmezden geldim.

Burada ölmek istemiyorum. Anne? Baba? Baba?

Hafif bir klik sesi duyuldu ve ışıklar yandı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve acıya karşı irkildim. Tekrar açmak zorunda kalmadan önce gözlerimin alışması için sadece birkaç saniye ayırabilirdim.

Ayak sesleri bana yaklaştı ve bulanık bakışlarım Olin'e takıldı. Mesafeyi kısalttı, sonra göz hizama kadar eğildi, yüzümü inceliyor.

"Ahh. Bu acıtmış olmalı." Alnında birkaç çizgi belirdi.
"Konuşmaya hazır mısınız?"

Yüzüne tükürdüm.

Olin ayağa kalktı ve eliyle silerek yavaşça başını salladı. "Görünüşe göre daha iyiye gitmiyorsun."

Sonra tam karnıma tekme attı. Ciğerlerimdeki hava buharlaştı ve dayanılmaz acıya karşı öksürdüm.

"Siktir git Olin," diye nefes nefese kaldım.

"Hayatının sonuna kadar burada yaşayacaksın. Bu senin Cezalandırılacaksın. Oyunda benim piyonum olacaksın ve itiraz etmeye cüret edersen, değer verdiklerin ölecek," dedi Olin sakince.
Konuşarak.

"Beni kıramayacaksın." Kelimeleri kendime güvenerek söylemeye çalıştım ama sesim yorgunluktan zayıf çıkıyordu.

"Zaman gösterecek. Zamanınız varken normal hayatınızın tadını çıkarın." Olin arkasını döndü. "Onu hücrelerine geri götürün."

Gardiyanlar bacaklarımı çözdü. Kollarımı omuzlarına attılar ve ayak parmaklarım yerde sürüklenerek şekilde beni kaldırdılar. Vücudumun her parçası bu hareket karşısında acı içinde çığlık attı. Koridorların yerini bir asansör ve nihayet bir oda aldı. Gardiyanlardan biri beni yere fırlattı. Bunu karnıma yediğim bir tekme izledi. Öksürdüm ve başımı örterek bir topun içine kıvrıldım.

Sonunda ayak sesleri geri çekildi ve geriye sadece sessizlik kaldı. Hayatta kalmıştım.

Ellerimi serbest bırakmak için mücadele ederek yavaşça . Bitkin düşmüştüm ama burada öylece oturup dönmelerini bekleyemezdim. Dişlerimle bileklerimdeki düğümleri çözmeye çalıştım. Her girişimim acı dolu bir çığlıkla son buluyordu. Bileklerim iplerden dolayı kırmızı ve kanlıydı. sürekli test.

Bu bir son değil. Bu bir son değil.

Vücudum acı ve yorgunluktan pes etti ve yan tarafıma yuvarlandım. Zemin serindi, beyaz fayanslar alacakaranlıkta gümüş rengindeydi. Benim

Göz kapaklarım ağırlaştı ama vücudum kontrol edilemeyen titremelerle sarsıldı. İnleyerek dizlerime sarıldım ve ısınmak için kendi vücut ısımı kullanmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Zihnim yarışıyordu. İntikam, öfke, endişe, yorgunluk, panik, saldırganlık, bitkinlik - hepsi içimde karışmış, kaçmayı talep ediyorlardı.

Fırsatını bulduğumda hepsini öldürecektim. Bana yaptıklarının cezasını çekeceklerdi.

Her biri. Biri. Of. Onlardan. Ölürdü. Ölürdü.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

DESMOND

Clara'nın beni vurduğuna inanamıyordum. Doktorun kaburgalarımnda ve omzumda bıraktığı birkaç dikiş iyileşecekti.

Dört aydır bu karanlık şehre yerleşmeye çalışıyordum, Olin'in emirlerini itaatkâr bir fino köpeği gibi yerine getirerek kabul görmek ve güven kazanmak. Clara bir anda kristali çalma planımı yok etti.

Büyük bir köyün sokaklarında yürüyor, gökyüzünde parlayan yıldızlara bakıyor ve kendimi düşüncelerimden kurtarmaya çalışıyordum.

Aldrax'ın sakin ve kendinden emin sesi kafamın içinde, "Kalbine karşı koyamazsın," dedi.

Xaran, "Evet. Geri dönüp Clara'ya gerçeği anlatmalısın," dedi.

Ona ne söyleyeceğim? Kafamın içinde iki ejderha duyarak delirdiğimi mi? Ya da ona wyvern olma gerçeğini mi? Ya da herkesin hayatını Mavi Şimşek Kabilesi'nden korumak için ona ihanet ettiğimi mi? Bu çok aptalca. Olduğum yerde kalacağım ve anlaşmamıza devam edeceğim. Ancak o zaman her şeyin sonunda özgür olacağım.

"Sonunda yalnız kalacaksın." Aldrax'ın sesi hüzünlüydü.

Bu benim kaderim. Clara'nın yanına gidemem. Benden nefret ediyor ve en iyisi de bu. Sözlerime inanması için çok fazla zaman, beni affetmesi için çok fazla gün geçti.

Bankta oturdum, başımı yıldızlı gökyüzüne kaldırdım. Gözlerimi kapattım, gölgelerimin dolaşmasına izin verdim, onu tekrar görmeme izin verdim. Bunu yapabilmemin tek yolu buydu. Gölgelerim on katlı bir binanın karmaşık koridorlarını tarayarak yatak odasına girdi.

Clara orada değildi. Garip.

Gölgelerim koridordan koridora baktı ve sonunda bakmak istemediğim bir yere, mahkûmların kaldığı tek kişilik hücreye vardı. Orada olmaması gerekiyordu.

Ama öyleydi. Clara beyaz fayans zeminde yatıyordu, bir top gibi kıvrılmıştı, göğsü eşit bir şekilde hareket ediyordu. Şimdi ona bakarken, uyurken.

herhangi bir öfke görmedim, bu da aptalca bir şekilde her şeyin farklı olabileceğini hayal etmeme neden oldu.

İçimi çektim ve arkamdan gelen ayak seslerini duymak için gözlerimi açtım. "Chleo, bu geç saatte burada ne işin var?" diye sordum, Muhafızı ayak seslerinden tanıyarak.

"Seni ana asker kıışlasında bulamadım." Chleo oturdu. "Nasıl hissettiğini görmek istedim. Bir çatışmaya karıştığını duydum."

"Çatışma değildi." O görmese de gözlerimi devirdim.

"Sana ateş eden kişiye neden karşılık vermedin?"

"Kalbimin sahibi olan kadını incitemem." İçimi çektim. "Gerçi bunun bir karşılığı olduğundan şüpheliyim. Sanırım onun kalbini söktüm ve duygularını aylar önce benimle birlikte götürdüm ve içinde sadece karanlık bir boşluk bıraktım."

"Ne zamandan beri bu kadar üzgün, yumuşak, çaresiz oldun?" Chleo'nun sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum.

"Öleceğim günü bildiğimden beri, Chleo."

"Bunun mutluluğunuzu çalmasına izin veremezsiniz."

Başımı salladım. "Olanın ötesinde yaşamak için bir şans var Kader kitabımda yazıyor, ama kimse bunu yapmaya cesaret edemez. Hiç kimse. Ejderhalarla neredeyse barış yaptıktan sonra olmaz."

Eoman bana özgürlük vaat etmişti. Bana bedenimdeki Aldrax büyüünü nasıl geri alacağımın ve hayatımı nasıl geri kazanacağımın sırrını .

Bu dünyanın bir yerlerinde, kristali ilk kez parçalayan ve Samire'yi öldüren gizli bir silah vardı. Büyüyü bozmak için kristali tekrar kırmam ve Aldrax'ın ölmesini ummam gerekiyordu. Beni kurtarmanın tek yolu buydu.

İronik ve ne yazık ki beni kurtaracak kimse yoktu. En iyi arkadaşımı yaralamış, sevdiğim kadına ihanet etmişim.

"Zamanı gelmişti. Çok geç saatlere kadar ayakta kalmamaya çalış. Yarın kristal transferi var ve bugün yaşanan kargaşa nedeniyle Olin'in senin korumana ihtiyacı var." Chleo banktan kalkıp uzaklaşırken omzuma vurdu.

Burada bulunma sebebim kristali çalmak ve Aldrax'ı sahip olmadığım bir aletle öldürmek değildi. Aldrax'tan çok daha onurlu bir ruhum vardı.

Bu. Aldrax'ın güçlerini yeniden kazanmasına ve Mavi Şimşek Kabilesi'nden kurtulmasına yardım etmek istedim. Vücudu ölümün eşiğindeydi.

Sürekli kan çalmaktan ve büyüye el koymaktan bitkin düşmüştü ve ben onun son umuduydum. Sonunda gökyüzünde uçan wyvernlerden biri olacağım anlamına gelse bile, insanlığın güvende olduğunu, barışın yeniden tesis edildiğini ve hayatın yeniden mümkün olduğunu bilecektim.

Banktan kalkıp ana binaya doğru yürürken bir düşünce beni rahatsız etti. Clara buradan çıkamayacaktı, Danika, Chad, Morgana ve Bianor da öyle. Buradan kaçış yoktu.

Hayır, bu benim sorunum değildi. Şimdi değil, hedefime bu kadar yaklaşmışken.

Asansöre bindim ve askeri kışlanın bulunduğu üçüncü kata çıktım. Doğruca banyoya yöneldiğimde, düşünceler kafamın içine girdi. Garip bir şekilde, kendimi durduramıyordum.

Babamdan çok daha saygıdeğer olan Olin'e hayranlık duyuyordum. Yloria'daki insanlar kendi evlerinden tarım arazilerine ve hayvanlarına kadar her şeye sahipti ve şehir yüzlerinde gülümsemeler olan mutlu çocuklarla doluydu. Evet, buranın kuralları vardı ama kimse bu kuralları çiğnediğinde ölmüyordu.

Duştan gelen soğuk su tenimi ürpertti ve düşüncelerimi dağıttı. Yirmi dakika sonra yatağıma rahatça yerleşmişim, bakışlarım beyaz zambaklardan oluşan bir vazoya doğru kayıyordu. Onlar bana onu hatırlattı. Ona kendimi, bizi hatırlatmaya çalışmışım. ama işaretleri görmezden geldi, bıraktığım çiçekleri görmezden geldi.

Bedenim kısa sürede rahatladı ve zihnim rüyalar âleminde kayboldu.

Yüksek sesli bir alarm gözlerimi aniden açmama neden oldu. Asker üniformamı giydim, telsizim ve silahım belimdeydi. şapkamı kafama geçirdim ve doğruca ön kapıya yöneldim.

"Günaydın," dedi Chleo neşeyle. Genişçe gülümseyerek omzumu okşadı. "Zombi gibi görünüyorsun."

"Günaydın, Chleo. Görünüşe göre her zamanki gibi harika vakit geçiriyorsun." Arkadaşıma bakarken dudaklarımın kenarı kalktı.

"Her zaman. Olin bizi ofisinde görmek istiyor, sonra da kristal taşıma görevine katılan diğerleriyle devam edeceğiz."

"Kahve ve kahvaltı yok mu?" .

Chleo gözlerini devirdi. "Kahvaltıyı onun ofisinde yapacağız."

Toplumda her zaman bir ya da iki kişi nefret etmiştir.
en tepedeki kişi. Chleo'nun Olin'i neden sevmediğinden emin .
Duyduğum kadarıyla, bunun şehrin eski başkanıyla bir ilgisi vardı.
Yloria'nın. Bu konuya girmek istemedim; daha az politika, daha az baş ağrısı ve öngörülemeyen çatışmalar.

Asansöre bindik ve Olin'in ofis kapısına doğru ilerledik. Chleo parmaklarını kapıya vurdu. Olin'in sesi içeri girmemizi işaret etti.

Chleo kapıyı kapatırken, "Günaydın," dedi. Masasının üzeri kahvaltı, dumanı tüten kahve ve çay ile doluydu. Bu Olin'in kutlamak için bir nedeni varmış gibi görünüyordu.

"Böyle görkemli bir kahvaltının sebebi nedir?" Olin'in karşısındaki sandalyeye rahatça yerleşirken sordum.

"Daha az konuşma, daha çok yemek." Chleo hala dumanı tüten bir çayıyla birlikte ağzına attı.

"Sorunlar kendiliğinden çözülecektir ama hâlâ bir tane var." Olin'in soğuk bakışları bana doğru kaydı.

Olin'in gözlerindeki bakışa sabırla katlanırken iki beyaz küp şeker sade kahvemim içinde boğuldu. Bir açıklama bekliyordu. Bu sorunun benimle hiçbir ilgisi yoktu, bu yüzden tehditkâr bakışını anlamamıştım.

"Clara," dedi bir süre sonra, sanki açıklığa kavuşturmak istercesine. "O senin sorunun."

"Desmond." Olin bir kaşını kaldırdı ve dikkatle bana baktı.

"Beni vurdu, Olin. Bence bu ilişkinin bittiğinin açık bir kanıtı." İştahım kaçtığı için fincanımı masaya geri koydum.

"Clara'nın Yloria'da neye ihtiyacı olduğunu bulmanı istiyorum. Evet, ona erişimin yok ama Chad ne olacak? O senin en iyi arkadaşın, değil mi?"

"İkisi de benim için bir şey ifade etmiyor. Onlar buraya..." Cümleyi bitiremedim.

"Kristal, biliyorum. Ben aptal değilim. Bunun daha derin bir anlamı olmalı.

Hikaye. Morgana benim ama istediğim kadar açık değil.

olmak." Olin viski bardağını kaldırdı. "Bu sabah Clara'nın hücre hapsinde görev yapacaksın, sonra da Chleo bu gece seni rahatlatacak. Bir piç olmamaya çalış ve bir zamanlar tüm Eldmoor'u yakan aşk ateşini yeniden alevlendir."

"Evet Olin," diye cevap verdim her zamanki sakın tavrımla.

"Kahvaltı için burada kalabilir ve sonra görevlerinize dönebilirsiniz." Olin masasından kalktı ve ofisinden ayrıldı.

Chleo bana baktı. "Çok gergindi."

"Bu her şeyi değiştirir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bunu yapmak istemedim ama zorundaydım. Ondan kaçmak istiyordum.

Gözlerinin içine bakamıyordum, içimden ona dokunmak gelse de. Yanan duygularımı itmek ve onları buzun altına gömmek zorundaydım. Ona yaklaşma ihtimalim sirenler gibi fısıldıyordu
Denizde şarkı söylemek.

Hayır, hayır, hayır. Eğer çok yaklaşırsam, planım suya düşer. Eğer çok yaklaşırsam, Olin onu öldürür. Bir dikkatsiz adım, bir dikkatsiz ve hedefim elimden kayıp gidecekti.

"Sakin olun. Bu sadece sekiz saatlik bir iş ve bir kapının arkasında oturup bakımını üstlendiğin kadının açlıktan ölmemesini ya da intihar etmemesini sağlamak. O kadar da zor değil."

Chleo hiçbir şey bilmiyordu ve kökenim, geçmişim ya da beni ele geçiren karanlık hakkında hiçbir fikri yoktu. Zeki bir adamdı, belki birkaç günahı vardı ama asil bir kalbi vardı.

"EvetSadece birkaç saat." Sandalyeden kalkıp kahvemi ve kekimi aldım, kapıyı arkamdan .

Asansörle birinci kata indim ve beyaz bir koridorda yürüdüm. En uçtaki kapılar açıldı ve yüksek güvenli kameralara açılan ikinci bir kapıyı açtım.

Ahşap bir masada rahatça oturan gardiyan. Üzerimi değiştirme zamanının geldiğini işaret ederek sandalyede rahatça oturdum ve muhafız gitti.

Bakışlarım duvardaki saate gitti, saat beşi gösteriyordu. Sabah. Burada hayat erken başladı. Üç saat sessizlik içinde geçti. Dikkatle dinlediğimde nefes alışını duyabiliyordum ama dikkatim dağılmıştı.

Kendimi masanın üzerinde kitapla buldum, resimler çizdim, düşüncelerimi yazdım ve yıkılmamaya çalıştım.

Bam, bam, .

Clara'nın odasından sürekli bir uğultu geliyordu.

Merak. Ne olduğunu kontrol etmek için sandalyemden kalktım. Hücrenin cam kapısına ulaştığımda Clara'nın sırtı bana dönüktü. Bakışlarım Beyaz zemin üzerindeki kırmızı damlalar Clara'nın bedenine yaklaştıkça çoğalıyordu.

"Sen iyi misin?" Soru dudaklarımdan döküldü ama neyse ki sesim kararlı çıkmıştı.

Sessizdi ama belli belirsiz bir nefes alış veriş duyduğum. Nefes alış verişi sığılaştı.

Bir vardı.

Kapının kilidini açtım ve açtım ama ilerlemedim.

Clara o kadar güçlü değildi ve vücudunu zayıflatan, büyüsüne ve Teirac'la olan bağlantısına erişimi kesen ilaçlar yüzünden büyüsü de yoktu.

"Defol git buradan." Clara'nın sesi alçaktı.

"Clara."

Bana doğru döndü, hala yerde oturuyordu ve ben nefes nefese kaldım. Yüzü siyah, mavi ve sarımsı morluklarla kaplıydı. Dudağı yarılmıştı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve bilekleri kanlıydı.

"Defol buradan," dedi tekrar, sesi bağırırmaya kadar yükselmişti. "Çık dışarı!"

"Seni istiyorum... "

Cümlemi bitirecek zamanım olmadı.

Clara hızlı bir hareketle yerden kalktı ve bana doğru koştu. Geri çekilip kapıyı kapattım.

BAM.

Alnı cama yaslanmıştı. Bakışlarında hiçbir şey . Gözleri boştu, karanlıktı, sonsuz bir uçurumdu.

O değişmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DESMOND

Sandalyemin rahat koltuğuna çekildim ve daldım. Görüntüler değişti ve Mavi Şimşek Kabilesi'ndeki zamanıma geri döndüm.

Burası benim evim değildi; geçici bir durak bile diyemezdim. Eoman planının bir parçası olduğuma inanıyordu. ve ona itaat edeceğimi söyledim ama kafamdaki plan onun isteklerine ters düşüyordu. Başka bir zalim planın parçası olmayacaktım.

Zaman inanılmaz derecede hızlı geçti. Fark edilmemeye çalıştığım, geceleri Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'nden kaçtığım, Clara'nın nasıl dayandığını görmek için meraktan çatladığım haftalar yerini aylara bıraktı. Sonuçlar beni şaşırtmadı. O güçlüydü, Ash Kabilesi'nin hak ettiği liderdi, ölene kadar insanlığın tek umudu olmaya devam edecek bir kadındı.

Eoman'ın iyi tarafında kalmak ve güvenini kazanmak için soğuk, karanlık, duygusuz ve acımasız kalmalıydim. Aldrax'a yaklaşmanın ve Eoman'ı nasıl durduracağımı öğrenmenin tek yolu buydu.

Xaran'ın boğuk sesi kafamın içinde çınladı. "Geçmişin anılarında yürümeyi bırakabilir misin?"

Beni görmezden gelebilirsin; her dakikanı gölgemde ve düşüncelerimde geçirmek zorunda değilsin. Sensiz uzun süre idare ettim Xaran. Dinlen. Uç. Yapacak bir şeyler bul.

Xaran ve Aldrax ile kafamın içinde nadiren konuşma şansım oldu. Her gece, Clara'nınki gibi benim vücuduma da bir sıvı enjekte ediliyordu. büyüye erişimimi ve dolayısıyla ejderhalarla olan bağlantımı engelledi. Birkaç litre kan almaktan çok daha iyi bir seçenektir. Bu Olin'in bana yüzde yüz güvenmediğinin kanıtıydı.

Sihirle değiştirebileceğimi düşündüm. Nedenini bilmiyordum. sıvı beni olması gerektiği gibi etkilemedi. Belki de zaten yarı wyvern olduğum içindir.

Aldrax, "Seni yalnız bırakamam," dedi. "Tetikte olmalısın ve biz de sana yardım ediyoruz."

Xaran, "Clara ile barışmak ve görevinizi birlikte açıklamak zaman alacak gibi görünüyor," dedi.

Hayır. Ortak bir amaç yok, burada yapılacak bir barış yok. Clara kilitli, bu da kristale giden yolumu kolaylaştırıyor. Köyün merkezindeki festivalden sadece bir hafta önce bu bina

Boş. Buraya ne için geldiysem onu yapmak için bir şansım olacak. O zamana kadar, itaatkâr ve fark edilmeden kalacağım.

Xaran, "Onu burada bırakamazsınız," diye itiraz etti.

Ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu ve birbirimizin hayatının sonuna geldiğimizi biliyorum ama aramızdaki bağ kopmuş durumda. Clara'nın gitmesine izin vermek beni öldürmek isteyeceği anlamına gelir; bunu zaten kanıtladı. Şu anda sırtımda bir hedef tahtasına ihtiyacım yok. Her şey bittiğinde bunu düşünebilirim ama şimdilik bu binada kalmalı.

Xaran öfkeyle, "Bağınız kopmadı," dedi. "Bunu hissedebiliyorum. Teirac'ı hissedebiliyorum. Bu sadece geçici bir öfke, insanların birbirleriyle iletişim kuramamasının bir sonucu. Sorunlarınızı öyle ya da böyle çözmelisiniz. Çekim asla kalkmayacak. Birbirinizden ne kadar uzak olursanız, geri dönmeniz de o kadar zor olacaktır."

Gözlerimi kapattım, hafif bir iç geçirdim ve Xaran ile Aldrax'ı dışarıda bıraktım. Son birkaç gün stresliydi; kafamın içinde beni çıldırtan iki sese daha ihtiyacım yoktu. İçimden bir ürperti geçti ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Soğuk hiç durmadı; Vücudumun yabancı büyüye verdiği tepkiydi. Şimdi omzumu ve neredeyse tüm kolumu kaplayan acı verici pullar gibi. Eoman bir wyvern'e dönüşmenin iki yıl sürdüğünü söylemişti ve ben de onun tecrübelerine dayanarak konuştuğuna inanıyordum. Aldrax'ın büyüsunü enjekte eden Mavi Şimşek Kabilesi sakinlerinin hepsi uygun hale gelmedi, ancak bazılarının wyvern'e dönüştüğüne tanık oldum. Hoş olmayan bir Görüş.

Kapı açıldı ve elinde kahvaltıyla bir muhafız içeri girdi. Zaman akıp gidiyordu. Birkaç kelime konuştuk ve ondan doktoru çağırmasını istedim. Sonra gitti. Tepsiyi aldım, Clara'nın hücresinin cam kapısının kilidini açtım ve yavaşça kapıyı açtım. Clara yatakta oturuyordu,

Dizlerine sarılmıştı, bileklerindeki kan beyaz odada belirgindi. Mavi gözleriyle bana baktı, ifadesi soğuktu.

"Kahvaltınız," dedim tepsiyle öne çıkararak. "Sakın yaklaşayım deme."

"Senden korkmuyorum." Bir adım atarak kararlı bir şekilde söyledim. Clara yavaşça yataktan kalktı. "Sen işini yaptın. Şimdi odamdan çık."

"Doktor buraya çağrıldı mı?" Koridordan bir erkek sesi geldi.

Tepsiyi yere bıraktım ve kapıya doğru döndüm. "Evet, burada-"

Clara'nın ellerini bağlayan ip boğazımda düğümlenirken kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Başımın üzerinden kaydı ve beni sıkıca çekerek boğdu. Neyse ki reflekslerim devreye girmişti ve elimi boynumla ip arasına sokmayı başararak boynuma az miktarda oksijen girmesini sağladım.

Ciğerleri. Kaburgalarına dirsek ama bırakmadı.

"Direnme," dedi kulağıma, nefesi kesilmiş bir halde. "Acıların yakında sona erecek."

Serbest kalan elimle ipi ve ağırlık merkezimi yana doğru attım. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve başımı başardım. Pozisyonum Clara'nın biraz altına düştü ve ben yüzüne kesin bir darbe indirmeyi hedefledi.

Acı içinde inleyerek birkaç adım geriye sendeledi.

Aramıza biraz mesafe koyarak hızla geri çekildim. "Her şeyi çok zorlaştırıyorsun."

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Doktorun sesi yaklaşıyordu. "Evet," diye karşılık verdim. "Bu kadının bileklerinin düzeltilmesi gerekiyor."

Clara'nın bakışları kapıya odaklandı. "Eğer buraya gelirse, ölür. İstedğin bu mu?"

Bir an durakladım, sonra içimi çektim ve seslendim, "Doktor, gidebilirsiniz. Ben hallederim."

"İyi. Eğitimli bir köpek kadar itaatkâr." Clara topuklarının üzerinde döndü ve yatağa geri döndü. "Şimdi çıkarken kapıyı kapat. Bana yardım etmek için yapacağın her girişim seni ölüme daha da yaklaştıracak."

Boğma girişimi yüzünden zaten şişmiş olan boynumu ovuşturdum. Kendim için belirlediğim çizgiyi geçemezdim, her ne kadar ses içim tam tersini yapmak için çığlık atıyordu.

Sadece zayıflar duyguları hissedebilir. Kendine gel, Desmond.

Kemerimdeki bıçağı çıkardım ve Clara'nın bakışları hemen bıçağa yöneldi. "Eğer beni öldürecekse, önce ipleri kes. En azından adil bir dövüş olur."

"Bana ellerini ver," dedim sakince.

Clara isteksizce ellerini uzattı. Gözlerimi yüzünden ayırmadan ipi kestim. Cildindeki her çürük, ezik ve kırık içimde öfke titreşimlerine neden oluyordu. Olin ona dokunduğuna pişman olacaktı.

Birkaç adım geri gittim, hücrenin kapısını kapattım ve masama döndüm. Clara, ben görüş alanından çıkana kadar dikkatle beni izledi. O da

bitkin görünüyordu ama bakışları öfkeyle yanmaya devam ediyordu.

Zaman hızla geçti ve kısa süre sonra vardiyam sona erdi. Ben olmadan ayrıldım

Clara'yla tekrar konuştu ve asansöre binerek yemek salonuna çıktı. Akşam geç saatlerde kimse buraya uğramazdı. Ormandan geri getirilen sakinler genellikle akşamları kendi odalarında ya da bu kattaki diğer odalarda geçirirlerdi. Bir hafta sonra, eğer uslu dururlarsa, köye salınırlar ve kendilerine yeni evler, yeni isimler ve yeni hayatlar verilirdi.

Sandalyeme oturdum ve yemeğimin tadını çıkardım. Yakındaki koridordan ayak sesleri geliyordu ama onları duymazdan geldim. Clara kilit altında tutulmamalıydı. Arkadaşlarının çoktan nerede olduğunu sorması gerekmez miydi? Onun hapsedilmesi Olin'in başını daha da ağrıtacaktı, öyleyse bunu neden yapmıştı?

Beni . gerekiyordu.

Asansöre doğru yürürken iç çektim. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, karşımdaki figüre hiç dikkat etmedim. koridorun sonunda duruyordu.

"Desmond?" Chad'in sesinde kafa karışıklığı vardı.

Elimi sallayarak gölgelerin arasında kayboldum. Bu saatte koridorlarda ne işi vardı? İlerlemeye devam ettim, Beni bulamayacağını bile bile.

Yumruğu yüzümden birkaç santim ötedeki duvara çarptı. Bakışlarım onun yüzüne kaydı, ama o karanlığa körlemesine bakıyordu. Beni göremiyordu; bu sadece bir önseziydi.

"Beni duyabildiğini biliyorum, Desmond." Sesi öfkeliydi. "Sen bir korkaksın."

Bu tepkiyi bekliyordum ama yine de göğsümü delen bir bıçak gibi hissettim. Ona ihanet etmiş, onu, en iyi arkadaşımı yalnız ve karanlıkta bırakmıştım.

Yine de kendimi onunla yüzleşmeye ikna edemedim.

Etrafından dolanıp asansöre doğru yürüdüm. Kapılar açıldı ve Chad'in yoğun bakışlarının kapılar kapanana kadar sırtıma sabitlendiğini hissettim.

kapandı.

Bu gün daha kötü geçemezdi.

Askeri kata döndüğümde soğuk bir duş aldım ve odama dönüp yatağıma uzandım ve uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Alarmım bana sabahın geldiğini haber verdi ve üniformamı giydim. Hoparlörden Olin'in sesi geldi ve beni ofisine çağırdı. Asansöre binerken bir iniltiyi bastırdım. Ne kadar istesem de onu bekletemezdim.

Ofisine vardığımda masasının arkasında duruyordu ve sert bakışlarını dikti. "Dün gece onuncu katta görülmüşsün, Desmond."

Kaşlarımı çattım. "Evet, . Bu sorun olur mu?"

"Bu ses tonu bana orada bulunmanızın bir nedeni olduğunu düşündürüyor." "Evet, akşam yemeği için oradaydım," dedim kuru bir sesle.

"Koridordaki kameralara göre hâlâ büyü kullanabiliyorsun." Olin'in sesi daha da sertleşti. "Bunu bana açıklayacak mısın?"

Kendimi sakın ve gerçekçi olmaya zorladım. "Kimseye zarar vermek için büyü kullanmadım. Sadece geçmişimde olan ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen biri tarafından görülmek istemedim."

Olin dikkatle bana baktı. "Ne zamandır bana yalan söylüyorsun, Desmond?"

"Bu bir sorun değil. Sihrimi yoluma çıkan her şeyi öldürmek gibi aptalca amaçlar için ve planlarınıza müdahale etmiyorum."

"Senden kan almak için eski yöntemi mi kullanmam gerekecek?"

"Hayatınızı tehlikeye atmadığım sürece, her şey olduğu gibi kalmalı."

Uzun bir süre birbirimize baktık, Olin'in bakışları şüpheciydi, benimkiler ise soğukkanlı ve kontrollüydü.

Sonunda Olin, "Peki. Bu şekilde bırakacağız ama tek bir şartla. Büyünü bana, muhafızlarıma ya da bir başkasına karşı kullanmak Yloria şehrindeki bir kişi ölümle cezalandırılır."

"Elbette," diye cevap verdim, ancak öfke yakıyordu. "Şimdi, neden ofisinizde olduğumu açıklar mısınız? Büyü kullanmam için olmadığı kesin."

"KontROLSÜZ büyü kullanımınla ilgili gerçeği artık bildiğime göre, umarım tüm tavsiyelerime uyman gerektiğini anlamışsındır. talimatlar." Olin her kelimeyi çok yavaş söyledi.

Sesime zorla sabır kattım. "Tıpkı daha önce olduğu gibi, hiçbir şey değişmedi."

"Pekala. İlk göreviniz Clara ile ilgili. O kaltak kaçmaya çalışan birkaç muhafızı öldürdü, hatta çiğnemen her kuralın arkadaşlarından birinin ölümüne eşit olduğunu açıkça belirtmememe rağmen." Olin'in yüzü öfkeyle büküldü. "Onu büyüyle takip edeceksin.

Sabahtan akşama kadar onun planlarını dinleyecek, hareketlerini tahmin edecek ve her şeyi bana rapor edeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

İçimdeki her şey emre isyan etti, ama sadece bir kez başımı salladım ve "Evet" dedim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Hücremin kapısı usulca açıldı ve Desmond'un sesi, "Gitme vaktin geldi," dedi.

Başımı dizimden kaldırdım. "Bu kadar kolay mı?"

"Arkadaşların seni özleyecek ve biz bunu istemiyoruz."

"Bunu istemezsin." Kendimi yerden kaldırıp bir adım öne çıktım.

"Sen ve Olin. Ne kadar ironik."

geçerken Desmond'ın menekşe mavisi gözleri bana kilitlendi. "Artık beklenmedik hareketler yok. mı?"

"Göreceğiz."

Ayak sesleri arkamdan geliyordu. "Seninle katına kadar yürüyeceğim." "Korumaya ihtiyacım yok," diye tükürdüm.

Beni sadece ileri itti. ""

"Burası yanacak ve sen de onunla birlikte yanacaksın." "Yerinizde olsam aptalca bir şey yapmazdım. Çok yakında, eğer iyi davranırsanız, kendi eviniz olacak ve bu binanın dışında yaşayabileceksiniz."

"Hmm. İyi davranış mı dediniz? Bu bir sorun olacak." Asansör düğmesine basarken soğukkanlılıkla gülümsedim.

Desmond'ın dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Clara, içinde bulunduğun durumu anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Yardımla boğulabilirsin, Desmond."

Asansör kapıları açılırken bakışları ana salona doğru kaydı. açıldı. İçeri girdik ve kapılar kapandı. "Yaşamak istiyorsan çeneni kapalı tut."

Asansör çaldığında ve onuncu kata geldiğimizde orta parmağımı kaldırdım. Başka bir şey söylemeden asansörden çıktım.

Desmond'ı geride bırakarak asansöre bindim. Adımlarım koridorda bir koşuya dönüştü. Sonunda odalarımıza ulaştım ve kapıyı açtım.

Herkesin bakışları bana çevrildi.

Ayağa ilk kalkan Chad oldu. "Clara?"

Önce ona, sonra da etrafımda toplanan diğer herkese sıkıca sarıldım. Sorular birbiri ardına geldi ama ben sadece başımı salladım. Burada olmaz. İhtiyacımız olan mahremiyet için en yakın koridora adım attık.

"Neden tecritteydin?" Danika talep etti. "Yüzüne ne oldu böyle?"

"İnatçı karakterim için küçük bir ceza," diye cevap verdim sertçe. "Herkes kutlamayla meşgulken ben kristalin yerini bulmaya çalışıyordum."

Bianor elini omzuma koydu. "Chad zaten seni dışarı çıkarmak için bir plan düşünüyordu. Bu gece gitmeye hazırдық. Neden özgürsün? Seni neden bu kadar uzun süre tuttular?"

"Birkaç muhafız öldürdüm ve Olin'i tehdit ettim, bu yüzden beni beklediğimden daha uzun süre tuttu."

Bianor başını salladı, açıkça sinirlenmişti. "Bu yerden nasıl kaçacağız?"

"Morgana nerede?" Bakışlarım her bir arkadaşımın üzerinde geziniyor, kızıl saçlıyı gözden kaçıırıyordum.

"Onu ziyafetten beri görmedik. Görünüşe göre artık Olin'le birlikte." Bianor'un sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Üç gün geçti ve her birinde işler daha da kötüye gitti," dedi Chad.

Başımla onayladım. "Buradan çıkmak için bir plan yapmalıyız."

Eldmoor'da yaşadığımdan beri hissetmediğim tuhaf bir duygu kapladı içimi. Sanki izleniyormuşum gibi.

Danika, "Teirac ortaya çıkıp bizi buradan çıkarabilir," diye önerdi. "Ya da silahlarımızı geri alıp kendimiz gidebiliriz."

"Teirac'a ulaşamıyorum." İçimi çektim. "Bize verdikleri ilaç sihrimi sulandırıyor."

"Desmond'ın bu şeytani yerde olduğuna inanamıyorum." Chad'in sesinde acı vardı.

"Desmond'ı unut," diye tersledim. "Şu anda en önemli şey kristali bulmanın bir yolunu bulmak ve silahlar."

"Hâlâ on yedi günümüz var," dedi Danika. "Durum biraz sakinleşene kadar rahatlayalım."

"Danika haklı." Chad başını salladı. "Sırtımızda hedefler varken tekrar saldırıp kaçmaya çalışamayız. Olin'i burayı sevdiğimize, buranın bizim evimiz olduğuna ikna etmeliyiz."

"Harika." Karanlık koridora baktım, o ürkütücü his hâlâ mevcuttu. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Chad kolunu bana dolayarak beni ileri doğru itti. "Seninle hastane odasına kadar yürüyeceğim. Öğle yemeğinde görüşürüz," diye ekledi ve elini kaldırarak Danika ve Bianor'a geçici bir veda etti.

Beni koridora doğru yönlendirirken nefesimin altında "Şüpheli davranıyorsun," mırıldandım.

"Şüpheli mi davranıyorum?" Chad'in hoşnutsuz bakışları bana doğru kaydı. "Beş dakikalığına senden uzaklaştık ve sen bir muhafızı öldürdün. Biz acele etmeyip her şeyi birlikte yapmaya karar verdiğimizde kristali aramak için bu kattan kaçtın."

"Eski en iyi arkadaşım ve eski erkek arkadaşım tarafından işletilen bu yerden nefret ettiğim için özür dilemeli miyim?"

Chad acı çekmiş görünüyordu. "Clara."

"Gerek yok, Chad. Ben üzülecek, yüzünü buruşturacak bir Clara değilim, ağlamak ve geçmişin acısı içinde boğulmak. Şu anda benim için önemli olan halkımdır, yalan bir evde, sahte bir dünyada yaşayan bu canavarlar değil.

hayal dünyası, barış olmadan barışa inanmak."

Kapıyı açtığımda beni nazikçe hastanenin ana odasına götüren, yatağa oturtan ve bileklerimdeki yaralarla ilgilenen Ariella ile karşılaştım.

"Bir türlü ," dedi Ariella, dudaklarında bir gülümseme belirerek.

"Burası benim evim değil," dedim kararlılıkla.

"Böyle bir savaşçı ruh görmek çok güzel." Ariella yavaşça her iki bileğine de sargı bezi sardı.

"Burayı sevmişe benziyorsun."

"Beğendin mi?" Ariella güldü ama bu hoş bir ses değildi. "Bu şehre on yıl önce zorla getirildim. Burası benim değil ama başka seçeneğim de yok."

"On yıl mı?" Chad sordu. "Ondan önce eviniz neredeydi?"

"Yloria'nın çoğu sakini gibi, ben de burada yaşamak zorunda kaldım. evimden alındım. Mavi Şimşek Kabilesi'nde yaşıyordum. Bir av sırasında pusuya düşürüldüm ve bu şehirde uyandım."

"Bu binanın dışında mı yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet, ama ben esas olarak burada çalışıyorum. Kaderleri benimki gibi olanlarla ilgileniyorum," diye acı bir şekilde cevap verdi Ariella.

"Vazgeçmeyenlere ne olur?" Chad sordu.

"Bunu öğrenecek kadar aptal ya da güçlü değildim. Herkes bu binanın duvarları dışındaki şehirde yaşama ayrıcalığına sahip değil. Onların gerçek hayatlarına geri döndüklerine inanmak istiyorum. evler."

"Bu son derece safça bir inanç," diye gözlemledi Chad.

Ariella başını salladı. "Onların işine burnumu sokmak, sorular sormak mı? Bu benim sonum olabilir."

"Olin hakkında çok şey biliyor musun?" Ben sordum.

"Olin mi? Hayır. Sadece altı ay önce kabul edilen özel bir yasaya göre, eski liderin yerini aldı. Hiçbir şey

O zamandan beri değişti. Yloria şehri Olin gelmeden önce de aynıydı."

"Yloria'nın eski başkanı kimdi?" Chad başını salladı. "Sanırım aptalca bir yasa yüzünden görevinin aniden elinden alınmasından memnun değildi."

"Aston pek mutlu değildi ama şu anda şehrin dışında yaşıyor, çocuklarını büyütüyor ve muhtemelen bu şehrin liderliği unvanının ne kadar zor olduğunu bilmenin verdiği huzurun tadını çıkarıyor. öyle." Ariella gülümseyerek bileklerimdeki bandajları bitirdi.

Ayağa kalktım, bileklerimi döndürdüm. Şimdiden daha iyi hissediyorlardı. "Bize karşı açık olduğunuz için teşekkür ederiz."

"Samimi insanlarla tanışmak güzel." Bizi kapıya kadar geçirdikten sonra ekledi: "Umarım dikkatli olursunuz. Bir gün ortadan kaybolmanızı istemem."

Vedalaştık ve Ariella'yı ofisinde bırakarak koridora geri döndük. Öğle yemeği vakti gelmişti, biz de yemekhaneye doğru yürüdük.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Chad'e sordum. "İtaatsizlik eden insanlar öldürülür."

"Muhtemelen," diye kabul ettim. "Aston bizim özgürlük anahtarımız." "Aston mı? Sence unvanını isteyecek mi?" Chad kaşlarını çattı.

"Hiçbir lider unvanının bir kağıt parçası tarafından elinden alınmasını kabul etmez." Zihnimde bir plan oluştu, inanmak istediğim bir umut. "Şehre inmeli ve Aston'u bulmalıyız. Bu Olin ve Aston arasında kargaşa yaratmak için bir şans. Bu şekilde, dikkatler üzerimizde olmayacak ve sessizce uzaklaşabileceğiz."

"Bu da demek oluyor ki, Olin bizim itaatkar olmamız gerektiğini düşünene kadar bu binanın dışında yaşamayı hak ediyor." Chad içini çekti. " ya öldürülen insanlar? Esaret altında yaşayanlar ne olacak? Özgür olduklarını düşünseler de mi?"

"Herkesi serbest bırakamayız. "Herkesi serbest bırakamayız. itaatsiz olanlar öldü. Bu şehir hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, Chad. Şu anda en önemli şey hayatta kalmamız. Belki de Her şey bittiğinde, ejderhalar ve insanlar arasındaki barış yeniden sağlandığında, buraya çok daha güçlü ve bilgili olarak geri döneceğiz ne beklememiz gerektiğini."

"Olin...?" Chad salonun ana kapısını açarken cümlesini .

"Kesinlikle." Chad'in sorusunu cevapladım - Olin kendisine itaat etmeyen insanları öldürebilir miydi?

Günün geri kalanı geçti ve o akşam öğrendiklerimizi ve yeni planımızı paylaşmak üzere odamızda toplandık.

Cehennemde bir gün daha atlatmıştık.

O gece yatağımda, yan masaya baktım. bir demet beyaz zambak yatıyordu. Burnumdan iç çektim. Yapacak daha iyi bir işi yok muydu? Onu iki kez vurmuştum ve neredeyse boğuyordum, yine de ondan nefret ettiğimi anlamıyor gibiydi.

Lanet olası Desmond. Ona, aptal aşkımıza, sonsuza dek birlikte olacağımıza dair verdiği sözlere asla inanmamalıydım.

Tıpkı Yükseliş Oyunları katılımcılarının odalarında ilk kez uyuduğumda olduğu gibi, izlendiğim hissi kapladı. Dikkatim yavaşça odanın en karanlık köşesine kaydı. Karanlık bir O nefret ettiğim menekşe mavisini gözleriyle bana bakıyordu. Ama bu . Sadece yorgun bedenim ve düşüncelerim onun bu binada bir yerlerde olduğunu düşünerek endişeleniyordu.

Sonunda uykuya daldım. Derinlerde bir yerde onun adının yeniden önemli olmasını, bir anlam ifade etmesini istediğimi ancak uykuda itiraf edebilirdim.

Sadece bu sefer değil.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

Yavaşça ilerlediğim bir gün daha. Olin'in sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Yapabiliyorken sakın bir hayatın tadını çıkarmalıydım. Yüzüm

Ariella'nın beni her gün tedavi ettiği ilaçları sayesinde neredeyse iyileşmiştim.

Koridor boyunca hastane kanadına doğru yürüdüm. Zengin, tanıdık bir kahkaha beni olduğum yerde dondurdu ve hafif aralık kapıya doğru süründüm. Arkadaşlarımı mı gözetliyordum? Başımı iki yana salladım,

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı ve Ariella'nın ofisinin kapısındaki aralıktan içeri baktı. Bianor orada oturmuş, hoş bir şekilde sohbet ediyor ve genişçe gülümsüyordu. Sakin bir kahvaltı yapıyorlarmış gibi görünüyordu.

Hikayeler. Araya girmemeye karar vererek geri çekildim ama bir kadın sesi beni durdurdu.

"İçeri gel, Clara."

Bianor, "Arkadaşlarınızı gözetlemek hoş bir şey değil," dedi.

İçimi çektim ve kapıyı daha geniş açarak eşikten içeri adım attım.

"Burnumu sokmuyorum. Sadece kahvaltınızı bölmek istemedim."

Bianor gülümsedi. "Sana inandığımı mı sanıyorsun?"

"Sırtlan gibi gülüyorsun. Yardım ıçığı gibi geldi."

Ariella güldü. "Bu kadar yeter. Bizi rahatsız etmiyorsun. İçeri gelin. Sabah ilaçlarını alalım."

"Kendim yapabilirim." Ariella'nın elinden ilacı aldım. "Siz ikiniz güvercinler gibi ötmeye devam edebilirsiniz."

"Sen- yani, aramızda..." Sözlerini bitirirken Ariella'nın yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

Göz kırptım ve kapıyı kapatmadan önce, "İyi sabahlar sevgililer," dedim.

Yorgunluğumu ve acımı atmak için banyoyu kullanmaya karar vererek koridordan yatak odasına doğru yürüdüm. Daha sonra, morluk ve çürüklerimin iyileşmesine yardımcı olacak ilacı uyguladım ve

yemek salonuna doğru yürümeden önce temiz kıyafetler. Saat hâlâ erkendi, koridorlar yarı yarıya boştu.

Düşüncelerim daha sakinleşmişti ama içimdeki endişe beni rahat bırakmıyordu. Olin'in hepimizi tek bir çatı altında tuttuğunu ve istediği gibi kontrol edebildiğini bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu.

Salona girer girmez bakışlarım tanımadığım yüzlerle hoş sohbet eden Chad'e gitti.

yeni bir şirket. Bu arada Danika herkesten uzakta, pencere kenarında oturuyordu. Ona katılmadan önce sıcak bir fincan çay ve dumanı tüten bir tabak yemek aldım.

"Sakıncası var mı?" Ben sordum.

"Hayır, elbette, lütfen oturun." Danika'nın sesi üzgün geliyordu. Ancak bakışları benimkilerle buluştuğunda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Gözleri yaşlarla kıpkırmızı olmuş, yüzü kızarmıştı.

Olin tehdit mi etmişti? O alçak pençelerini ona mı geçirmişti? "Ne oldu Danika?" Geniş koltukta onun yanına oturarak sordum.

pencere pervazından şehre bakıyordu. "Ben Vivaan," dedi sessizce.

İçimi bir rahatlama kapladı. En azından Olin değildi. "O iyi olacak."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Ash Kabilesi'nden o kadar beklenmedik bir şekilde ayrıldık ki

Onu bilgilendirecek zamanım olmadı. Ya ondan kaçtığımı düşünürse? Ya hayatıma devam etmeye ve onu geride bırakmaya karar verdiğimi düşünürse?"

"Böyle bir şey olmayacak. Vivaan güçlü bir adamdır ve siz yüzüne söyleyene kadar hiçbir varsayımda bulunmayacaktır. Ne kadar uzun sürerse sürsün seni bekleyeceğinden eminim. Liderine karşı gelmeyi ve bizi özgür bırakmayı göze alabilecek daha cesur bir adam görmedim." Elim Danika'nın omzuna indi. "Dediğin gibi, o Farklı, bu yüzden süslü senaryolarınızı ona uygulayamazsınız. O sizi bekleyecektir."

"Evet, belki de haklısın." Danika içini çekti. "Ama buradan çıkabileceğimize gerçekten inanıyor musun? Kendine bir baksana. Bir girişim neredeyse hayatına mal oluyordu."

"Sadece birkaç sıyrık. Hiçbir şey bizi başarmaktan alıkoyamaz. Buraya ne için geldiğimizi." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Hâlâ vaktimiz var. Bir plan yapacağımıza eminim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Danika dikkatle bana baktı. "Her günü atlatmayı nasıl başarıyorsun? Bütün hayatın ayrı. Aileniz öldü, eviniz havaya uçtu, Desmond tarafından ihanete uğradınız ve yine de ilerlemekten vazgeçmiyorsunuz."

Bu cevabı kolay olmayan zor bir soruydu. Kafamda doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Gerçekten nasıl başardım?

"İlerleyebilmem sadece erdemlerim sayesinde değil, Danika. Hayatımın büyük ölçüde değişmeye başladığı günlerden beri hep siz dostlarınız vardınız. En zor anlarımda Dibe vurduğum ve ilerleyemedim, Bianor, Chad, Morgana, Roger ve siz benim güç direklerim oldunuz. Kolay değil ama ben inatçıyım ve kapana kısılmış, hiçbir şey yapamaz halde kalmayacağım. adaletsizlik hakkında. Bu, sonuna kadar sizlerle birlikte takip etmeye kararlı olduğum dolambaçlı bir yol."

Danika gülümsedi. "Sen çok güçlüsün. Umarım şu anda yaşadığından daha iyi bir hayatı hak ettiğini biliyorsundur."

"Evet, ama sadece ben değil. Hepimizin var. Ve bir gün kazanacağımızı düşünüyorum."

Danika gülümsedi ve sonra dikkati Chad'e kaydı. "Chad yeni çevresinden gerçekten keyif alıyor gibi görünüyor."

"Bianor ayrıca Dr. Ariella ile de temas kuruyor." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Bu tam da ihtiyacımız olan şey. Tehlikeli bir durumda biraz rutin. Aksi takdirde kötü düşünceler bizi gerçekten çıldırtabilir."

"Morgana'nın nerede olduğunu biliyor musun? Olin'le tanıştığından beri onu görmedik."

"Hayır, ama umarım içeriden çalışıyordur. Olin'in etrafında olduğu için faydalı bilgiler edinebilir." İçimi çektim. "Öte yandan, asıl soru beyninin yıkanıp yıkanmadığı. Aşk felaket olabilir. Olin'in öldüğünü sanıyordu ve şimdi onu canlı gördüğüne göre pes edip her şeyi unutabilir. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum ama umarım onu kaybetmemişizdir."

"Morgana'nın karakterine katlanmak gerçekten çok zor. Ben olsam Olin'le birlikte bizi öldürmek için plan yapıyorsa şaşarım." Danika'nın sesinde kızgınlık vardı.

"Morgana'ya karşı hislerinizi anlıyorum. O gerçek bir Benimle ilk tanıştığında kaltaktı. Zamanla arkadaş olduk. Katlanılabilir biri; sadece iç yüzünü daha iyi anlamak için zamana ve koşullara ihtiyaç var."

"Umarım haklısındır. Dışarı çıkıp beni meşgul edecek bir aktivite bulmamın zamanı gelmişti." Danika pencere kenarından kalktı, el sallayarak vedalaştı ve çıkışa doğru yürüdü.

Kahvaltı bittiğinde her zamanki koridorlarda yürüdüm. I Asansöre giden yolda durdum. İçten içe buradan çıkmak istiyordum ama zamana ve daha iyi bir plana ihtiyacım vardı. Bakışlarım asansörü koruyan tanıdık bir yüze takıldı. Desmond. Neydi o? bu katta ne işi var? Başımı salladım ve yatak odasına gitmek için geçmek zorunda olduğum kantine doğru yürüdüm.

Kantinin hemen dışında bir adamın eli kolumu kavradı, beni daha yakına çekti ve hafifçe omzuma indi.

"İşte en iyi arkadaşım Clara," dedi Chad gülümseyerek. Verdiği hava alkol gibi kokuyordu. Beni bir grup insanla yüzleşmem için çevirdi. çocuklar ve kadınlar. "Seni görmek istediler."

"Ne yapıyorsun sen?" Chad'in sarhoş yüzüne bakarak fısıldadım.

"Chad senin ejderhaların dostu olduğunu söyledi," dedi sarı saçlı küçük bir kız. "Bu doğru mu?"

Chad elime bir bardak şarap tutuşturdu. "Al bunu. Rahatlamana yardımcı olur."

"Evet, Chad haklı. Ejderhaların dostu olmaktan onur duyuyorum." I Elimden geldiğince içten bir şekilde gülümsedim ve şarabı açgözlülükle yudumladım. Havayı bir soru telaşı doldururken, Chad'e sessizce ekledim, "Palyaçoluk yapmanın sırası değil."

"Güvenilir olmak o kadar da kötü değil." Chad göz kırptı.

Sorular ardına geldi, ejderhalar hakkında, Eldmoor şehri hakkında. Etrafımdaki pek çok yüz şaşkınlıkla parlıyordu. Bazıları sanki beni tanıyormuş gibi merakla, özlemle, yabancılıkla baktı. Alkol beynimi uyuşturmaya başlamıştı, ben de oradan ayrıldım. Chad ve yatak odasına doğru yöneldim. Güneş doğmaya devam ediyordu ve başım ağırmaya başlamıştı bile. Alışmakta zorlandığım tek şey loş ışıklı, penceresiz koridorlardı,

Bu da beni rahatsız ediyor ve klostrofobik yapıyordu. Aceleyle ilerledim, köşeyi döndüm ve bakışlarım koridorun ortasında birbirine tutunmuş iki figüre takıldı. Üstümü örttüm

Gözlerimi açtım ve bana ait olmayan konulara burnumu sokmamaya çalışarak aceleyle ilerledim.

"Clara?" Bianor'un sesi koridordan geldi.

Bakışlarım, yeni aşklarının tadını tüm dünyanın görebileceği çok samimi bir şekilde çıkaran Ariella ve Bianor'a takıldı.

"Ah, sensin. Bir oda , lanet olsun." Ariella kızarıırken ben güldüm.

Bianor ve Ariella koridordan el ele, genişçe gülümseyerek çıktılar. Zihnimi ve yorgun omuzlarımı biraz rahatlatmaya karar vererek yatağıma ulaştım. Yarın da aynısı olacaktı ve yarından sonraki gün de aynısı olacaktı. Bir plan yapmalıyım, bu lanetli binadan kaçmanın bir yolunu bulmalıyım, bu bina hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim. ve kristali bul.

Çok fazla düşünce, çok az kullanım.

Gözlerimi kapattım ve sadece bir dakikalığına düşünmemeye, kendimi bırakmaya izin verdim. Zamanda geriye gittim, hayatımın farklıydı. Bir babam ve bir annem olduğu günler, özgürlüğün var olduğu günler, kalbimin sevgiyle dolu olduğu günler. Bir gülümseme dudaklarımda oluştu. Hissetmemek çok güzeldi. Zamanla solacak anılarda, asla yaşanmayacak olaylarda boğulmama izin vermek kısa bir mutluluk anının hayalini kurmak için.

Bunu gerçekten özlemişim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CLARA

Ve böylece günler birbiri ardına sıkıcı bir şekilde geçip gitti. Artık sekizinci gündü, yani Yloria'daki gerçek hayatı görmek için iki günümüz daha vardı. Biz

Huzurlu bir ruh halindeyken bile her birimizin yapması gereken görevler vardı. Bianor bizim gibi huzursuz insanlar bulmaya çalışıyordu. Onun yerine çok daha fazlasını, kalbini fetheden bir kadın buldu. Dr. Ariella, Bianor'dan beş yaş büyüktü ama genç ve parlayan gözleri birbirlerine sabitlenmiş ve çok daha fazla ihanet etmişlerdi. Ben emin değildim

Bianor'un sonunda gülümsediğini görmekten ya da Ariella'nın kaçış planımızın bir parçası haline gelmesinden dolayı mutluydu.

Bu arada Danika günlerini büyü yaparak, gölgelerde yürüyerek ve yeni kristalin yerini arayarak geçiriyordu. Ancak her akşam yapılan aramalardan hâlâ olumlu bir sonuç çıkmamıştı. Tek bildiğimiz kristalin artık bu binada olmadığı ve şehrin

Yloria büyük bir yerdi. Bu zaman alacaktı ve zamanımız giderek daralıyordu.

Chad normal hayata çok iyi uyum sağlamış, günlerini bu katın sakinleriyle geçirmiş, onlarla geçmişleri, hobileri ve hayatları hakkında konuşmuştu. Her birinden alacağı küçük bir bilgi çok şey öğrenmesini sağlayabilirdi.

Benim görevim en iğrenç olanıydı. Desmond bizi izliyordu, beni izliyordu, gölge büyüsünü kullanıyordu. Bunu hissedebiliyordum, gittikçe güçleniyordu. Olin yerimde kalmam konusunda çok endişeli görünüyordu.

Desmond asansörün atanmış koruyucusu olmuştu.

Bu kata çıkan ve çıkan bir yol. Benim görevim günde birkaç saat onun yanında olmak ve gölgeleri kullanarak arkadaşlarımdan dikkatini dağıtmamasını sağlamaktı, böylece planımız yavaşça ilerleyebilecekti. Onu öldürme isteğimi dizginlememe yardımcı olan tek şey, Yloria'da ücretsiz ve sınırsız olan alkoldü.

Elimde bir kadeh şarapla tanıdık koridorda asansöre doğru yürüdüm. Aklımda dakikaları saydım.

her şey bitmiş olacaktı. Köşeyi döndüğümde bana bakan iki menekşe mavisini gözle karşılaştım. Kendime bunu şu anda kristali aramakla meşgul olan Danika için ve akşamı sevgiyle Yloria şehrinin düzeni, nöbetçi kuleleri, savaşçı sayısı ve diğer ilgili ayrıntılar hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışarak geçiren Bianor için yaptığımı hatırlatmaya çalıştım. Chad, özgür bir kuş gibi, özgürlük özlemi çeken bir grup insanı bir araya getirmeye çalışıyordu. Ve Morgana, umarız ki o da Olin'in büyüüne rağmen kafasında hâlâ bir beyin vardı. Umarım bu sadece planının bir parçasıydı, Olin'i alt etmek ve bir tuzağa düşmemek için kaçamazdı. Onu hâlâ görmemiştik ama umarım o kadar aptal ve saf değildir.

"Yine mi burası?" Desmond sırtını asansörün yanındaki duvara dayayarak sordu.

On metre ötede durdum ve yere oturana kadar duvardan aşağı kaydım. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Baş belası olmaya başladın." Beni inceledi. "Dört gündür orada öylece oturuyorsun. Ne planlıyorsun, Clara?"

Şarabımdan birkaç yudum alarak kafamdaki çılgılık çılgılığa düşünceleri bastırmaya çalıştım. Evet, elbette Desmond bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu; yoksa yanına bile yaklaşmazdım. Yine de öylece kaldı.

Orada, soru sormadan, arkadaşlarımı bulmaya çalışmadan, sadece sessizce oturup bana bakarak. Beni zaten tanıyor olabilir miydi? Bütün planı mı? Hayır. İmkânı yoktu.

Sadece iki saat daha. Dayan, Clara.

"Planım sizi ilgilendirmiyor," diye cevap verdim.

"Düşmanınızla sabırla oturun; çizgiyi aşmaktan, iradenizi kaybetmekten korkmayın. Sen değiştin."

"Beni tanı mıyorsun," dedim sakince. "Hiç tanımadın."

"Seni dağınık, saf, çabuk öfkelenen, harekete geçmekte tereddüt etmeyen, için için yanan, kalbinin istediği şey için savaşan halinle tanıdım. O kadın benim-"

"Kapa çeneni," diye hırlayarak Desmond'ın sözünü kestim. "Sen lanet bir yalancısın ve konuşmalarımızın hiçbir anlamı yok. Geçmişe takılıp kalma. Bu günler beni son görüşün olacak. Benimle oynamaya mı çalışıyorsun?"

Duygular mı? Onlar yok. Bana hissettirmeye çalışıyorsun ama içim bomboş. Bunu bana sen yaptın."

Beni böyle mutsuz hissettiriyordu. Artık var olmayan duyguları geri getirmeye çalışıyorum. Bir zamanlar bir kadın bulmaya çalışıyorum aşka inandım. Artık Clara değildim. Aşkım yoktu, şefkat, neşe ve diğer olumlu duygular. Artık sadece bir savaşçıydım, bir liderdim, hayatı geri getirmek isteyen bir kadındım. dünya ve insanlık. Paramparça olmuştum ve kendimi yeniden inşa ettim. enkaz ve kırıklar. Öfkeli kadın artık arkadaşlarının hayatlarına değer verme konusunda çok daha temkinli davranmaya başlamıştı. İçimde kaynayan öfkeyi kontrollü bir şekilde doğru yönde ve doğru zamanda. Hâlâ benim için önemli olan kişiler için savaşıyor ve kalbimin sesini dinliyordum ama Desmond artık bunun bir parçası değildi. Tereddütler güçlü planlara dönüşmüştü ve ben de çok erken hareket etmenin zarar verebileceğini düşündüm. Kimse benim yolumda yürümek istemezdi ama kimse benim yerimde durup insanlık için savaşılmaya da cesaret edemezdi.

"Affet beni," dedi Desmond. "Yaptığım şey için senden asla af dilemedim."

Kafamdaki düşünceleri bastırmaya çalışarak biraz daha şarap yudumladım. Bu numarayı yutmuyordum. "Seni affetmemi mi istiyorsun? Bunun için biraz geç kaldın. Bununla yüzleş, Desmond. Bir daha asla senin olmayacağım. Söylediklerin, söylediklerin ya da umurumda değil. Bu senin hayatın ve kaderin. Ben bunun içinde değilim."

"Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamıyorsun." Desmond'ın sesindeki acı mıydı? "Senin hayatını kurtarmak içindi, Clara."

"İstemiyorum," diye sertçe karşılık verdim.

Desmond bana doğru bir adım attı ve ben de ayağa fırladım. Kendimi koruma içgüdüm içimde bir alarm gibi çalmaya başladı. O Aramızdaki mesafeyi kısalttım, ta ki sırtım duvara dayanana ve o tam orada, bir kol mesafesinde durana kadar.

"Kül Kabilesi'ndeki yaralıları öldürdüm çünkü onlar bizi . Açlıktan ölürlerd ve vücutları . O yüzleri her kabusumda görüyorum.

Ama sen anlamıyorsun." Desmond iç çekti, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Gökyüzünde, beni Mavi Şimşek'le birlikte gördüğünde

Kabile, Xaran'ın beni uyardığı sırada saldırılarını durdurmuştum. beklenmedik bir hareket. Birkaç gün sonra Eoman reddedemeyeceğim bir teklifle beni aradı. Şartları basitti. O alacaktı öldürmeden önce ona kristal verebilirim ya da ona Kristal, böylece senin ve diğerlerinin hayatını kurtaracak. Kan dökülmeyecek ve ben de bir wyvern olana kadar ona hizmet edecektim."

Söylediği her kelimeye inandım, inandım ama gerçek nihayet dudaklarından döküldüğünde bile onu affedemedim. Onun ihaneti beni değiştirdi. Geride bıraktığı arkadaşlarını, uzun zamandır ağzından çıkan yalanları görmezden gelemezdim.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim kararlılıkla.

Desmond bir adım öne çıkarak alanımı işgal etti. Düşüncelerim harekete geçmem için bana bağıırıyordu.

Hızlı bir hareketle tabancayı Desmond'un kemerinden çıkardım ve şakağına dayadım. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun," dedim alçak sesle. "Kahramanca eylemlerin boş eylemler. Fedakârlığın unutulacak ve kimse sana inanmayacak, Desmond."

"Yap ," dedi gözlerimin içine bakarak. Namluyu kavradı ve alnına daha sıkı bastırdı. Menekşe mavisii gözleri parlıyordu. "Şimdi yap. Vur beni ki daha fazla acı çekmeyeyim. Senin elinden ölmek benim için bir rüya olurdu."

Silahı indirdim ve yere bıraktım. "Kafana sıkılacak bir kurşundan çok daha yavaş bir ölümle karşılaşacaksın Desmond. Önce bir wyvern olacaksınız. Sonra bir zamanlar mutluluğunun sebebi olan arkadaşlarının ve ailenin yaşlanmasını izleyeceksin. öleceksin. Sonunda, belki yüz ya da iki yüz yıl sonra, yaşlılıktan ya da belki de yalnızlıktan öleceksiniz."

Desmond dizlerinin üzerine çöktü ve alnını bacaklarıma yasladı. Omuzları titriyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu ama kendimi tutmaya çalıştım. Hareketsiz kalmalı ve biraz mesafe koymalıydım. Şimdi bile, onu tamamen yıkılmış ve yalnız gördüğümde, onu affedemiyordum. Belki de yaptığı asilce bir hareketti, düşmanın hayatı için kendi hayatını feda etmişti.

Arkadaşlar. Ama birkaç kelimeyle bu kadar kolay pes edemezdim. Bu durumda olmaz. Şimdi olmaz.

"Benden uzak dur," dedim sessizce.

Desmond geri çekildi ama yerden kalkmadı.

Döndüm ve . İlk dönemece kadar adımlarım yavaştı, sonra koşmaya başladım. Avuçlarım terliyordu ve kalbim yerinden çıkacak gibiydi. göğsümden fırlayacaktı.

İki güçlü el omuzlarıma indi. "Hey, iyi misin?"

Bianor'un endişeli gözlerini kırıştırdım. "Evet. Sadece çok fazla alkol."

"Gel hadi. Seninle yatak odana kadar yürüyeyim. Uzun bir gün oldu." Bianor omuzlarıma sarıldı ve beni ileriye doğru yönlendirdi. "Görevin nasıldı?"

"Mükemmel. Hiçbir şeyden şüphelenmiyorum." Vücudumun neden titriyor gibi görüldüğünü açıklamak istemedim. "Ariella ile aranız nasıl?"

Bianor konunun değişmesini kabul etti. "Güzel. Yloria'nın haritasını çizmeyi neredeyse bitirdim. Yapacak çok işimiz var gibi görünüyor. Kaçmak kolay olmayacak ama sokaklarda yürüyüp şehri kendi gözlerimizle görebildiğimizde çok daha ödüllendirici olacak." O yatak odasının kapısını iterek açtı.

"Sadece birkaç gün kaldı ve özgür olacağız," diye mırıldandım ve yatağımın kenarına oturdum. "Ariella bizimle gelecek mi? "

Bianor yanıma oturdu. "Hayır. Yardıma ihtiyacı olanlarla kalacak. Barış sağlandığında onu dışarı çıkaracağımıza söz verdim. ejderhalar ve insanlar arasında."

"Teşekkür ederim Bianor," dedim sessizce. "Başımdan beri hayatımda çok önemli bir yer tutun."

Bianor'un dudaklarından zengin bir kahkaha döküldü. "Sanırım alkol yüzünden böyle konuşuyorsun." "Hayır, ben ciddiylim. Yükseliş

Oyunları'nın ilk gününden beri

başkalarına karşı beni savundun. Eldmoor'un en alt katında yaşadığım için beni daha aşağı görmediniz. Sen Bana inandı ve tüm aptal planlarım ve maceralarım boyunca beni takip etti."

"Bana umudu gösterdin Clara. Her şey darmadağın olduktan sonra bile tereddüt etmeden, inanarak devam ettin ve bu bende cesaret ve inanç uyandırdı. Her ne kadar sert görünsem de ben de çok şey kaybetmiş bir adamım. Size dostum demek benim için büyük bir onur ve umarım uzun yıllar boyunca da böyle hitap edebilirim." Bianor gülümsedi ve bir

elini yüzüne götürdü. "Dinlenmenin vakti geldi; yoksa bu konuşma beni ağlatacak."

"Kendini fazla yorma, Bianor. Sabah görüşürüz." Bianor'un uzaklaşmasını izlerken gülümsedim.

Tek başıma karanlık tavana bakıyordum. Sekizinci gün bitmişti ama kendimi tuhaf hissediyordum. Bu gün olağandışıydı ve duygularımın dağılmasına neden olmuştu. Neden?

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

DESMOND

Bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim ve şimdi bir aptal gibi görünüyor ve hissediyorum. Katı bir şekilde çizilmiş tutacağıma söz verdiğim çizgiyi aştım. Hay sikeyim. Bir daha olmayacak. Kalbinin ne istediğini açıkça belirtti, benim ölümümü.

"Bu kadar duygu yumağı olma Desmond." Xaran'ın sesi sesi sakın ve . "Clara'ya zaman ver. Bu tür şeyler bir ya da iki konuşmayla affedilemez. Zaman alır. Hem de çok zaman."

Ne dediğimi biliyorum, Xaran. Clara gitti. Sevdiğim kadın gitti ve şimdi göğsünde kalp yerine sadece buzlu bir taş var. Onun gözünde, bir zamanlar sevgi dolu olan deniz, karanlık ve korkutucu bir okyanusa dönüşmüştür.

"En azından gerçeği biliyor," dedi Aldrax. "Şimdi bu bilgiyle ne yapacağına karar vermek ona kalmış. Sen kötü biri değilsin kişi, Desmond. Zihniniz yerine kalbinizi takip ettiniz ve bu yüzden bölünmüş kaldı. Şimdi aklını kullan, çünkü kalp sana yardım etmeyecek."

Aklımı kullandım. Kül Kabilesi için hayatımı feda ettiğimi anlayacağını umarak gerçeği anlatmak için kalbimi döktüm. Chad için, Danika için, onun için ve için. Neden her şey bu kadar berbat olmak zorunda?

İçki bardağımı kenara ittim, parayı barın üzerine koydum ve çıkışa yöneldim.

"Vay, burada neyimiz varmış? Kaptan üzüntülerini bir bardağın dibinde boğmaya mı çalışıyor?" Yan taraftan Chleo'nun neşeli sesi geldi ve ardından destekleyici bir el omzuma indi, beni durduruyor.

"Bunun için havamda değilim, Chleo. Bir dahaki sefere," diye homurdandım, parlak gözlü arkadaşşıma bakarak.

"Bu kadar asık suratlı olma. Sadece mola vermek için çıkıyordum. Sen de gelmek ister misin?" Chleo kapıya doğru adım attı ve bir an durup beni bekledi.

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Elbette."

Kendimle çeliştiğimi biliyordum ama şu anda insan Arkadaşlık kafamdaki iki ejderhadan çok daha iyiydi. Sokaklar karanlıkla örtülmüştü, her şey sessizdi ve Yloria şehri karanlıkta gerçekten muhteşemdi. Olin'den ve aptal yasalarından kurtulursak burası çok daha iyi bir yer .

herhangi birinin izin almadan çitin dışına çıkmasına izin vermemelidir. olmadan

ve sıkı sokağa çıkma yasaklarıyla insanlar gerçekten özgür olurlardı.

Gerçek hayatın dışarıda olduğunu fark edeceklerdi. Yloria Eldmoor'a çok benziyordu - belki daha az kısıtlıydı ama yine de bir hapisaneydi.

"İntikam almak isteyen bir adamın yapabileceği en kötü şeyin ne olduğunu hiç merak ettiniz mi?" Soru Chleo'nun sarhoş dudaklarından kaçtı.

"Öldür," diye cevap verdim.

"Evet." Bana baktı. "Bunu intikam için yapsaydım benden nefret eder miydin?"

"Hepimizin şeytanları var, Chleo. Bence senin de birinden ölmesini isteyecek kadar nefret etmek için sebeplerin var."

"Olin Yloria'ya geldiğinde hayatım değişti." Chleo'nun sesi öfkeyle doluydu. "Myles, o zamana kadar saygıyla taşıdığım soyadım değersizleşti. Olin öldüğünde, bana ait olan yeri yeniden kazanacağım. Babam onurlu yerini yeniden kazanacak."

"Böyle bir bilgiyi bana açıklamanın tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bence siz de gizli amaçlarınız için onun ölmesini istiyorsunuz.

Değil mi?"

"Doğru olmadığını söyleyemem," dedim kayıtsızca, "ama doğru olduğunu teyit edemem."

"Peki, sana ne oldu dostum? Geceyi bir barda geçirmeye karar vermenin sebebi neydi?" Chleo yakındaki bir banka oturdu.

"Sadece düşüncelerimi susturmak istedim."

"Şu Clara denen kızla ilgili, değil mi? Hayır dersin yalan söylemiş olursun." "Evet," dedim isteksizce.

"Kalbini kırabileceğiniz türden bir insana benzemiyor. kolayca kazanır." Chleo ruh halimi hafifletmek için omzuma dostça yumruk attı.

"Artık kazanacak bir şey yok." İçimi çektim. "Artık bir kalbi yok ve bu benim hatam."

"Bu tam bir saçmalık." Chleo kıkırdadı. "Sana öyle görünebilir, ama bunu eski yöntemle yapamazsın, her neyse. Romantik sözler mi? Nazik hareketler, belki? Artık olaylara daha farklı bakmalısın. Ona hiç görmediği bir yönünüzü, sadece sizin dünyanıza girdiğinde yarattığı yönünüzü gösterin. Bu mantıklı mı bilmiyorum ama sanırım ne demek istediğimi anladınız."

"Tavsiyen için teşekkür ederim, Chleo. Sanırım gitme vaktim geldi. Yarın zor bir gün olacak." Banktan kalktım ve ana binaya doğru yürüdüm.

"Hayır, henüz bitmedi. Beni bekleyin." Chleo bana yetişti. "Bana yardım edecek misin?" Kaşlarımı çatarak ona baktığımda ekledi: "Olin'i öldürmeyi planla. Bu hepimizin istediği şeyi gerçekleştirecek. Babam Yloria'daki yerini geri kazanacak, kız arkadaşın seyahat etmekte özgür olurdunuz ve buraya ne için geldiyseniz onu alırdınız. Hepimiz kazanacağız."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Benim bir katil olduğumu nereden çıkardın?"

Sözleri beni düşündürdü. Belki de Chleo Olin için çalışıyordu ve benim gerçek nedenlerimi öğrenmek istiyordu. Sadece bu olabilir mi? Babasının unvanını geri kazanma arzusu mu? Başlık kan dökmeye değer miydi? Bu benim sorunum değildi, ama bir an için Tüm kargaşa yeni lider Olin'in ölümü üzerine yoğunlaştığında... kristali çalıp buradan çıkmak için ihtiyacım olan avantajı elde edecektim. Çok cazipti ama böyle bir tehlikeye balıklama dalamazdım.

"Senin bir katil olduğunu söylemiyorum ama etrafında karanlık bir aura var Desmond. Bu herkeste olmaz. Belki hiç öldürmediniz ama bence planlamaya yardım edebilirsiniz. Doğru Doğru yerde, doğru zamanda ve Yloria şehir muhafızlarının sayısını, vardiya saatlerini, olmayan tüm ayrıntıları bildiğiniz gerçeği var.

benim için uygun. Sen kaptansın. Kimse sizden bunu yapmanızı beklemez."

"Hayatın boyunca bu şehirde yaşadın. Yloria'yı benden daha iyi tanıyor olmalısın."

"Ben bir şehir liderinin oğluydum, lüksün, iyi yaşamın ve büyük bir evin tadını çıkarıyordum. Ancak Olin lider olduktan sonra zorla ordunun bir parçası, bir zamanlar benim olan şehirde bir piyon haline getirildim. Bilgiye erişimim yok ve senin aksine güvenilir kimsem yok Desmond. Olin sana güveniyor. Sen kaptansın; askerler Sana itaat ediyorum. Bu sadece beklenmedik bir ölüm. Sana garanti verebilirim

İşler beklenmedik bir hal alırsa güvenliğiniz ve Yloria şehrinden kaçışınız yüzde yüz sağlanacaktır."

Bakışlarımı önümde tuttum. "Bunu düşüneceğim."

Ana binaya girdiğimizde Chleo başını salladı. I Ordu katına çekildim, soğuk bir duş aldım ve uykulu bakışlarımı tavana sabitleyerek yatağıma uzandım.

Her şey iki gün içinde bitebilirdi. Aldrax'ı kurtarırdım ve sonra özgür olurum, insanlıktan uzak bir yerde yaşar ve endişeleri ait olanlara bırakırdım.

"Hayatın boyunca yalnız kalamazsın," dedi Xaran kafamın içinde.

Bu, insanlık huzura kavuştuktan sonra olacak. Kristali Mavi Şimşek Kabilesi'ne geri verdiğimde ve Aldrax'ı serbest bıraktığımda, geri kalan her şey benim elimden çıkmış olacak. Barış yeniden sağlanacak, ejderhalar arasındaki mücadele ve insanlar yerleşecek ve hayat nihayet doğru ve düz bir çizgiye oturacak. Bir buçuk yılım kaldı ve sonra gitmiş olacağım.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm Desmond. Halkımın sana bunu yapmaya asla hakkı yoktu," dedi Aldrax üzüntüyle.

Bunun olması kaçınılmazdı. İnsanlık ve ejderhalar arasında barışa doğru atılan dengesiz ve plansız bir adım. Ejderhaların özgürlüğü hayatımı feda edecek benden daha iyi birini bulabileceğinizi sanmıyorum. İçten içe, bundan memnunum. Geçmişin acısıyla, günahlarımla yaşamak kolay değil. Muhtemelen bunu hak ediyorum ama

gökyüzünde, yükseklerde uçarken özgür hissetmeyi umuyorum.

"Hâlâ bir yıldan fazla ömrün var. Orada mutlu hissetmeden önce burada mutlu ölmelisin," dedi Xaran.

Belki bir gün, dönüştüğüm kişi için kendimi affedebilirim. Bu , ama burada geçireceğim süre içinde bunu yapabileceğimden emin değilim.
Göz kapaklarım ağırlaştı ve sonunda rüyalar beni yakaladı.

Sabah Olin'in ofisinde sessizce oturup onun gelmesini beklememle başladı. Her gün benden Clara ve arkadaşlarının planları hakkında rapor vermem isteniyordu. O ve arkadaşları model gibi davranırken söyleyecek pek bir şeyim yoktu.

ve yarın özgürlüklerini ve yeni bir evlerini kazanacaklardı.

Olin'in sesi önce ofise girdi. "Bir sorunumuz var."

"Clara ve arkadaşlarının tarafında olmadığı kesin," diye cevap verdim, onun içeri girdiğini görmek için arkamı dönmeden.

Olin sandalyeye oturdu. "Yarın hayatıma kastedileceğine dair bir bilgi aldım. Senin yardımına ihtiyacım olacak. Yloria'nın ana şehir meydanında halka açık bir konuşma sırasında koruma."

Kaşlarımı çattım. "Herkes sana itaat ediyor. Gerçekten hayatın için korkuyor musun?"

"Evet, mutlu bir toplumda bile mutsuz fareler vardır. özgürlüğe sahipler. O insanların kim olduğunu henüz öğrenemedim." Olin'in yoğun bakışları üzerimde sabitlendi. "Balonun başından sonuna kadar bana eşlik etmeni istiyorum."

"Seni hedef alan kurşunun önüne atlayacağımı düşünmüyorsun herhalde."

"Hayır, ama bana o kurşunu sıkan adamı öldürmekten sen sorumlu olacaksın," dedi Olin soğuk bir sesle. "Ben o kadar aptal değilim ve o kadar kolay

Bu şehirdeki bazı insanların düşündüğü gibi hedef."

Başımı salladım, biraz rahatladım. "Bana ihtiyacın olmasının tek nedeni bu mu?"

"Hayır. Yapmanız gereken sonraki şey..."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Bugün özel bir gün. Dün gece kristali tespit etmeyi başaran Danika'ya teşekkürler." Chad kolunu omuzlarıma doladı ve elinde bir kadeh şampanya tutuyordu. "Özgürlüğü kutluyoruz."

"Bu özgürlük değil. Sadece daha büyük bir hapisane." Danika yatağa oturup önünde katlanmış şallara bakarken gülümsedi.

Bianor neşeyle, "Bu, kristali çeşmenin dibinden alıp kaçmak için tam on günümüz olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Sadece bir gün dinlenebilir miyiz? Bu kadar gizemli planlar ve ev işleri yeter. Son altı gündür çok çalıştık.

bilgi topluyor ve planımızı oluşturunuz." Genişçe gülümsedim önümdeki uzun aynaya baktım. "Şimdi kutlama zamanı." "Kulaklarıma inanamıyorum," dedi Bianor, hayretle. "Clara Rahatla."

Bugün gerçekten de özel bir gündü. İğnemi yaptırmamıştım. Daha önce Ariella'ya teşekkür etmiştim. Olin'in beni neden normalde bu işlerden sorumlu olan Ariella'ya göndermediğini bilmiyordum ama önemli değildi. Ariella'nın

Sıvı bedenimden çıkmıştı, bu da her şeyin yakında normale döneceği ve babamla iletişime geçebileceğim anlamına geliyordu. Ziyafetin Yloria'nın ana meydanında, fenerlerin ışığı altında yapılmasına sadece birkaç saat kalmıştı.

Chad kadehlerimizi birleştirirken gülümsedi. "Bugün bu şehirden çıkma şansımız varken gardımızı düşürmemeliyiz."

"Bu kadar sabırsız olmayı bırakın. Kristalin çalınması ancak tüm insanlar dağıldıktan sonra gerçekleşecek." Danika güldü.

Kimse elbise giymiyordu ama kış başlamak üzere olduğu için zorunlu kıyafet bir şaldı. Zaman hızla geçti ve biz endişemizi alkolle bastırdık. Yirmi beş kişi ana kapıdan geçip şehre girecek, diğerleri ise belirsiz bir kaderle karşılaşmak üzere geride kalacaktı.

Işıklar ilerideki yolu aydınlatırken gökyüzünden beyaz kar taneleri düşüyordu. Tabii ki muhafızlar olmasaydı her şey çok daha büyüğü görünürdü. Bu bana yüzeye ilk adım attığım zamanı hatırlattı; Eldmoor'un sadece insanların girmesine izin verdiği bir yerdi bu. İkinci katın sakinleri. Chad , Bianor ve Danika arkamızda yürürken omuzlarımı kıpkırmızı bir örtü kapladı. Chleo sağımıza doğru yürüdü, hala emin değildi, sanki koşmaya başlamamızı bekliyordu. Halkın koşuşturması önümüzden duyulabiliyordu ve on dakika sonra, insanlarla dolu ana meydana ulaştık.

İnsanlar. Olin'in beni daha yakından izleyebilmesi için ön koltuklar bize verilmişti. Kasabanın önünde küçük bir platform vardı.

Kuyunun dibinde kristal saklıydı.

"Hoş geldiniz, Yloria vatandaşları. Bugün, her zaman olduğu gibi, iyi örnek ve davranışlarıyla yeni bir yeri, yeni bir evi ve hayatta kalmak için yeni bir şansı hak eden yerleşimcileri kutlamak için toplandık." Olin bakışları sakinlerin üzerinde gezinirken genişçe gülümsedi.

Bakışlarım Olin'in sadece yarım metre arkasında duran siyah pelerinli adama kaydık. Bakışlarını her yerde tanıyabiliyordum, o menekşe mavisi gözler her şeyi son derece tetikte izliyordu. Saldıracağımızı mı düşünüyorlardı? Desmond'un yüzünde bir damla endişe ve büyük bir konsantrasyon vardı, bu da bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Belki hayal görüyordum. Ben Sadece bir bakışla içini tanımanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, bu yüzden dikkatimi tekrar Olin'e çevirdim.

"Bugün sayımız arttı, bu yüzden kutlama yapmamızı, yarının endişelerini unutmamızı ve çalışmamızı istiyorum," diye gürledi Olin.

"Harika

insanlar daha iyi bir yer bulmak için bize katıldılar. Umarım, bir Yloria şehrinin bir örneği olarak, anlayışlı ve saygılı olacaksınız. ve onları kurallardan ve yaşam koşullarından haberdar edin." Herkes bağırarak ve mutluluk dolu seslerle alkışladı.

BANG.

Silah sesi herkesin nefes nefese kalmasına neden oldu ve kargaşa başladı. Ben donmuş halde dururken biri elime bir silah tutuşturdu. Ağır çekim bir film gibiydi. Olin tökezleyerek yere düştü. göğsünde kurşun yarası vardı. Öfke dolu gözleri bana baktı ve sonra silaha doğru kaydık.

Bianor omzumu tuttu. "Clara, siper almamız gerek."

Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde Olin silahını çıkardı ve bana doğrulttu. Aramızda sadece on metre vardı. Parmağı tetiğe dokundu. Son saniyede silahın namlusu sağa doğru döndü.

BANG. Bir silah sesi daha kulaklarımda çınladı.

"Sakinleri dışarı çıkarın! Burası güvenli değil!" Chleo bağırdı.

Yanımda bir beden yere düştü ve ellerim titremeye başladı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve başını kucağıma çektim, parmaklarımı onun örgülü saçlarında gezdiriyordum.

"Sessiz olma," dedi Bianor usulca, öksürürken ağzından kan damlıyordu. "Korkmaya başlıyorum."

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerimdeki yaşların ötesini göremiyordum. "Lütfen... Lütfen, Bianor "

"Teşekkür , Clara." Bianor gülümseyerek kanlı elini yüzüme doğru uzattı. "Umudum olduğun için teşekkür ederim."

"Hayır, , hayır!" Çığlık attım. ". Yapamazsın!"

Bianor'un eli yüzüme ulaşmadan düştü. Gevşedi.

İnledim ve cansız bedenini göğsüme bastırdım. Bu olamazdı. Bianor ölemezdi. Yıllar boyunca arkadaşım olacağına söz vermişti.

Beyaz kar taneleri saçlarında eridi. Herkes bağılıyor, çığlık atıyor ve etrafta koşuşturuyordu ama benim için zaman durmuştu. Kanlı ellerime baktım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Chleo yanımda belirerek, "Yaşamak istiyorsanız hemen harekete geçin," diye bağırdı.

Öfke içimde bir gelgit dalgası gibi yükseldi ve ayağa kalkmadan önce Bianor'u nazikçe yere bıraktım. Bakışlarım podyuma kaydı, hemen alev aldı. Olin artık orada değildi ama ben onun olduğu yere bakmaya devam ettim.

"Olin nerede?" Chleo'ya sordum.

"Açıkça mı?" Chleo'nun yüzü öfkeyle çarpıldı. "Defol git buradan yoksa sonun onun gibi olabilir."

Ne yaptığımın farkına varmadan yumruğum yüzüne çarptı. Burnundan kan fışkırdı. "O benim arkadaşımdı," diye hırladım. "Sakin böyle konuşmaya cüret etme."

"Clara!" Chad bağırarak beni öne doğru itti.

Chleo, insanların kapılarını kapatıp evlerine saklandığı sokaklarda bize yolu göstererek sözsüz bir şekilde ilerledi.

evler. İki sokak aşağıda, kapının kilidini açtı ve anahtarı bize "Güvenli ilan edilene kadar evden ayrılmayın."

Chleo içeride olduğumuzdan emin olduktan sonra kapıyı arkasından kapattı.

Danika yakındaki bir sandalyeye tekme atarak onu yere düşürdü. "Ne oluyor be!"

"Geri dönmek zorundayım." Kapıya en yakın yerde duran ve yolumu kesen Chad'e doğru ilerledim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi . "Tetikçi hâlâ dışarıda bir yerde."

"Chad, seni incitmek zorunda bırakma beni," dedim soğuk bir sesle.

"Clara, eline silahı nasıl aldın?" Danika sordu.

"Tetikçi daha sonra ne olacağını ve Olin'le aramızdaki geçmişi bildiği için onu benim ellerime verdi," dedim. "Sadece bir tane kişi tüm gerçeği biliyor ve onunla konuşmak zorundayım. Hemen şimdi."

"Olin onu senin vurduğunu düşünüyor. Eğer hayattaysa, burada güvende değilsin.

Danika itiraz etti.

"Kendimi savunabilirim. Chad, çekil yolumdan." Aramızdaki mesafeyi kısaltarak bir adım öne çıktım.

Chad kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır, Clara."

Danika yanıma yaklaşarak, "Şimdi birbirimize kızmanın sırası değil," diye tersledi. "Şimdi gitme zamanı." İtirazlarına rağmen yalnız gitmeme izin vermedi.

Chad aramıza baktı, sonra sinirli bir ses çıkardı ve kenara çekildi. "Eğer ölürsem, yemin ederim sana musallat olurum." Kapıyı açtı, sonra arkamızdan kilitledi, yetişmek için acele ediyordu. "Onu nasıl bulacağız?"

Danika, "Tek şüpheli Desmond değil," dedi. "Morgana da olabilir."

"Desmond bir şeyler olacağını biliyordu," dedim. "Bunu yüzünde görebiliyordum. Danika, Desmond'ın odasının hangi katta olduğunu gördün.

üzerinde. Onu orada bulmayı ummalıyız."

Ana meydandan hızla geçtik, bakışlarım kanlı parke taşı. Bianor'un üzerine beyaz kar serpilmiş cesedi dışında boştu. Askerlerin ayak sesleri ve bağırıışları

sesler geliyordu. Acele ettik, ama kalbim yine de Avluda, soğuk taş döşemelerin üzerinde, Bianor'u kollarımda tutuyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve görüşümü bulanıklaştırdı. Ellerimi yüzümde gezdirerek önümdekilere konsantre olmaya çalıştım.

Binanın önünde dört muhafız duruyordu. Onlara doğru koştuk.

"Dur!" Askerlerden biri elini belindeki silahın üzerine koydu.

"Buraya gelmeniz yasak."

Elimi sallayarak dört muhafızın göğsüne ateşli hançerler sapladım. Yere düştüler ve biz de yanlarından geçtik, asansöre doğru gidiyor.

Danika, "Bunu yapmamalıydın," dedi ama ben onu duymazdan geldim.

İçeri girdik ve Chad asansörün düğmesine bastı ama asansör istediğim kata çıkmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Talep ettim.

Chad gözlerime baktı. "Bunu görmelisin."

Asansörün kapıları kocaman bir odaya açıldı. Nemliydi ve berbat kokuyordu. Duvarlara zincirlenmiş insanları saymaya çalışırken kaskatı kesildim. "Burası da neresi?"

Yakındaki bir kadın zayıf bir sesle, "Lütfen bana yardım edin," dedi.

Danika, "Kurallara uymayanlar için gelecek budur" dedi. "Kölelik."

Yüzlerinde dövmeler olan insanların Mavi Şimşek Kabilesi ve Beyaz Gölge Kabilesi'nden olduğunu biliyordum. Erkeklerin, kadınların ve çocukların bitkin yüzleri bana bakıyordu.

Kalbim onlar için çarptı ama asansöre geri adım attım. "Şimdi olmaz."

Bakışlarım her zamankinden farklı olan tavana takıldı. Çelikti ve aşırı ağırlığı taşıyabiliyordu.

"Onları bırakamayız," diye karşı çıktı Chad. "Onlar bizim insanlarımız."

"Geri döneceğiz," diye cevap verdim ve üçüncü katın düğmesine bastım.

Bir an sonra asansörün kapıları açıldı. Sadece bir askerin bana bakması yetti ve on beş silahın horoz sesi koridoru doldurdu.

"Bir adım atarsan ölürsün," diye bağırdı bir asker. "Olin'in ölümünden sen ."

Asansörden cesurca çıktım. "Desmond Callahan'ı arayın, kaptanınız." BANG. Bir mermi ayaklarımın dibine saplandı. Soğuk bakışlarım ateş eden askere yöneldi. Bir sonraki an, alnından büyüü bir ateş diski çıkıyordu.

"Callahan!" Bu koyun sürüsünün hiçbir üyesinin bilerek bağırdım.

"O burada değil," diye bağırdı savaşçılardan biri, bana nişan alarak. Chad'in eli omzuma indi. "Clara, gitmemiz gerek." "Yalan söylüyorlar," diye bağırdım iki elimi sallayarak. "Hepsi Yalan söylüyorsun!"

Askerlerin cesetleri teker teker yere düştü. Kan zemini doldurmuştu. İleriye doğru adım attım, botlarım kırmızıya sıçradı. sıvı, ve yandaki kapıyı açtı.

İşte oradaydı, kollarını başının üzerinde kavuşturmuş ve gözleri kapalı bir şekilde yatakta oturuyordu.

"Bunu sen yaptın," diye bağırarak yatağının ucuna yürüdüm. "Bianor'un ölmesi senin suçun!"

"Sakin ol, Clara. Bu benim suçum değil." Desmond gözlerini açtı ve menekşe rengi bakışları benimkilere kilitlendi.

bir silah doğrultuldu. Elimi salladım ve savaşçının bedeni yere yığıldı.

"Ne yapıyorsun?" Desmond yataktan kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Yoluma çıkan herkes ölecek. Şimdi bana planını anlat. Bianor'u neden öldürdün?" Bir adım öne çıkıp onu sertçe ittim.

"Olin'i ortadan kaldırmak ve şehir yönetimini güzelleştirmek Aston Myles'ın, daha doğrusu oğlu Chleo'nun fikriydi. Sen sadece beklenmedik bir şekilde yoluna çıktı. Olin onu vuranın sen olduğuna inandığı için senin ölmeni istedi. Silah sana doğrultulmuşken Olin'in kolunu son anda iten bendim, Clara." Desmond başını salladı. "Buraya gelmeden önce kaç kişiyi öldürdün? Benden daha iyi değilsin."

"Kapa çeneni! Benimle konuşmaya cüret etme. Onlar arkadaşımın ölümünden sorumludur. Bianor öldü!" İçimde öfke patladı ve hayal kırıklığı ve üzüntüyle sözsüz bir çığlık attım.

"Sorun sen değilsin Clara," dedi Desmond sessizce, zar zor duyuluyordu.

Bu sözler kalbime inen bir darbe gibiydi. Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ruhum milyonlarca parçaya ayrılırken dudaklarımdan hıçkırık kaçtı. İçimde kontrol edilemez bir ateş gibi yanan öfke söndü. İntikam arzusu beni boş ve sessiz bırakarak gitti. Geriye kalan tek şey acıydı.

Ben ne yaptım ki? O kadar çok insanı, o kadar çabuk, düşünmeden, hissetmeden öldürmüştüm ki.

"O öldü." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve kederime teslim oldum. "Bianor gitti..."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Sen..." Yavaşça yerden kalktım, bakışlarım Desmond'un yüzüne kaydı. "Kendimi zayıf hissetmemi istiyorsun, seninle eşit hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun, yaptıklarım için vicdanımı sızlatmaya çalışıyorsun."

Yaklaştım.

"Seninle benim aramdaki fark Desmond, ben bunu arkadaşlarım için, halkım için yaptım, sen ise babanın isteği olduğu için yaptın." Gözlerinin içine bakarken kelimeleri tükürdüm.

Desmond'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kendini haklı çıkarmaya mı çalışıyorsun, Merkins? Öldürme nedenlerinin bir önemi yok. Gece çöktüğünde, kafanızdaki sesler, ölülerin yüzleri ve kabuslarla baş başa kalırsınız. Ben bununla yaşamayı öğrendim ama sen..." Desmond yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimetre kalıncaya kadar öne çıktı. "Bu yükü taşıyamayarak yavaş yavaş delireceksin."

Odada bir gümbürtü çınladı ve Desmond'ın yüzü yumruğumun şiddetiyle yana savruldu.

"Benim seveceğim biri var," diye bağırdım. "Senin hiçbir şeyin yok!"

"Clara, bu kadar yeter," dedi Chad, bana doğru yürürken.

"Hayatını kurtardım, hem de iki kez." Desmond'ın bakışları karardı. "Bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Kurtarılmayı ben istemedim! Bianor yerine, annem yerine, benimle ilgilenenler yerine ölmeyi tercih ederim!"

"Bizi farklı kılan da bu, Clara. Görüyorsun, ben bencilim. Senin yerine herkesin ölmesini tercih ederim. Chad, Danika ya da Morgana, umurumda değil. Onların hayatını senin hayatınla gözümü kırpmadan takas ederim," dedi Desmond sert bir sesle.

Bir el omzumdan tutarak beni yana çekti ve Chad Desmond'ın suratına bir yumruk attı.

Desmond engel oldu, yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Her zamanki gibi tahmin edilebilirsin."

Danika pencereden, "Gitme vaktimiz geldi," dedi. "Muhafızlar içeri girmek üzere."

"Silahlarımız nerede?" Desmond'a ters ters bakarak talep ettim.

Desmond'ın bakışları yakındaki bir kapıya kaydı. Chad kısa süre sonra ortadan kayboldu ve silahlarımızı alarak geri döndü. Kendimizi silahlandırdık ve kapıdan içeri girdi.

Desmond'ın sessiz sesi beni koridora kadar takip etti. "Tekrar görüşeceğiz."

Bir sonraki durağımız kristaldi. Asansörle aşağı indik, mekânı rahatsız edici bir sessizlik dolduruyordu.

"Şimdi ne olacak?" Chad sordu. "Herkes bizi arıyor olacak."

Asansörün kapıları açılırken, "Kristali alıp buradan çıkacağız," dedim.

On katlı binadan çıkarken Danika, "Bizi gölgelerle örteceğim," dedi.

"Onlara başka bir hedef vereceğiz." Ters yöne gittim ve topuğumun üzerinde dönerek binaya baktım. Askerlerin bağırışları ama hala zamanım vardı.

"Clara, ne yapıyorsun?" Chad sordu.

"Odak noktamızı kendimizden uzaklaştırmamız gerekiyor," dedim kollarımı iki yana açarak.

"Hayır," dedi Danika niyetimi okuyarak. "Yapma bunu."

Ellerimi birleştirdim, sonra yavaşça birbirlerinden ayırdım. Tüm dikkatimi, tüm sihrimi

bina. İlk başta sadece duman vardı ama kısa süre sonra tüm bina yanıyordu. Çığlıklar havayı doldurdu ve askerler kısa sürede Kovalarla su taşıyarak yanımızdan geçtiler ve biz gölgelerde saklanırken diğer sakinlerle birlikte ateşle savaştılar.

"Orada insanlar ölüyor, Clara," diye fısıldadı Chad.

"İşte bu toplumu yaratanlar burada ölüyor. Bencil yöneticiler, kalpsiz savaşçılar ve yozlaşmış hükümet. Tüm bunlar Şehir sakinleri evlerine döndü. Artık gitme vaktimiz geldi." Topuklarımın üzerinde döndüm ve aceleyle ilerledim.

"Peki ya bodrumdaki köleler?" Danika talep etti.

"Serbest bırakılacaklar ve daha iyi bir yaşam bulacaklar. Sakinleri yangını söndürebilecek ve çelik zemin alevleri önleyecektir."

yıkılan binanın kalıntılarındaki köleleştirilmiş insanları kırıp öldürmelerini engellemek için."

Kuyu ilerideydi ama ayağım çıkıntıya basmadan önce Chad'in eli beni durdurdu. "İçine dalan sen olmayacaksın," dedi.

"Tartışmanın sırası değil," dedi Danika ben daha bunu yapamadan. Chad'e gülümsedi. "Umarım yüzmeyi biliyorsundur."

Chad suya atladı ve ben de kenarın üzerinden derinlerde bir yerde yüzeye baktım. Sudan bir parıltı geldi, bu da Danika'nın kristalin derinlikte olduğu konusunda haklı olduğunu doğruluyordu. dipte. Kuyunun kenarında saatler gibi gelen dakikalar geçti. Aşağıdan ağır nefesler geliyordu ve benim dikkati hemen aşağıya yöneldi.

"Bir sorunumuz var," dedi Chad sudan çıktıktan sonra. "Bir kalkan var. Hareket etmeme izin vermiyor."

Karanlıktan boğuk ayak sesleri yükseldi ve bir figür belirdi. Onu gecenin köründe bile tanıyabilirdim. Aurası sis gibi karanlık ve yoğundu.

Desmond.

"Ne yaptın sen?" Ona doğru bir adım atarak talep ettim. "Pazarlık zamanı." Desmond'un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, ve kuyunun kenarına rahatça oturdu. "Eğer Chad'in yaşamasını istiyorsan, kristali bana ver. Aksi takdirde, kalkanım kafasının sudan çıkmasını engelleyene ve boğulana kadar alçaldıkça alçalacak."

"Bunu en iyi arkadaşına yapamazsın," dedi Danika.

"Yapma bunu!" Chad aşağıdan bağırdı.

"Seni lanet olası pislik!" Desmond'ı omuzlarından yakalayarak homurdandım.

"Dikkatli ol, yoksa sarılmak istediğini düşüneceğim." Bakışları yavaşça elime doğru kayarken Desmond'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Clara, Chad'i ölüme terk edemeyiz." Danika'nın sesinde öfke vardı.

"Yapmayacağız," diye cevap verdim. Sonra Desmond'a gülümsedim. "Çünkü ölmeme izin vermeyecek."

Kuyunun kenarından ustaca bir hareketle atladım. Ateş topumun hafif etkisi kalkanı kaldırdı ve suya çarptım. Kaldım

yüzeye çıkmadan önce bir an için kendimi toparladım. Kalkanı kaldırmak için sadece bir sihir darbesi gerekiyordu. Yine de, biz Desmond'la savaşmak ve Chad'in kuyudan çıkmasına yardım etmek için yeterli zamanı olmayacaktı. Tek yol buydu.

"Bu akıllıca olmayan bir hareketti," diye mırıldandı Chad.

"Ölmek mi istedin?" sordum. "Oh, böldüğüm için özür dilerim."

Desmond'un sesi geldi. "Sudan çık." Chad sessizce, "Önce sen," dedi ve kristali

yüzey. "Hemen arkanda olacağım."

Desmond'ın ölmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama her adımda içime kötü bir önsezi geliyordu. Chad birkaç adım aşağıda, omzunda kristalle zor nefes alıyordu.

"Sakın kaybetmeye ," diye mırıldandım ona.

"Tepede seni neyin beklediğini düşünüsen iyi olur," diye cevap verdi Chad.

"Hayatını kurtardığım için nasıl teşekkür edeceğini bilmene sevindim." "Buradan çıktığımızda edeceğim."

Kuyunun kenarına ulaştım ve dışarı çıktım, rüzgar Kemiklerime kadar işliyordu. Dikkatim hemen Danika'ya çekildi, mor iplerle bağlanmış ve buzdan bir çitle çevrilmişti. dikenler vardı. Dikkatimi başka yöne çevirerek Chad'in ve kristalin çıkarılmasına yardım ettim ve ardından Danika'ya doğru koşmaya başladım.

Desmond'un sesi yakınlarda çınladı. "tavsiye ederim."

Buzdan bir sivri uç neredeyse Danika'nın boğazına değiyordu. Yüzünde bir damla bile korku ya da endişe yoktu.

"Şimdi müzakerelere geri dönelim mi?" Desmond sakince sordu.

"Kristale neden ihtiyacın var?" diye sordum. "Bunu bilmek bana düşer."

Ona doğru cesurca bir adım attım. "Dürüstçe cevap ver, Desmond. Şimdi."

Desmond bana bakarken çenesini kaldırdı. "Benim üzerimde gücün olduğunu mu ?"

"Peki, önce ben gideceğim," dedim. "Eğer bu kristal on gün içinde Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne ulaşmazsa, insanlarımız ölecek. Xaran tarafından işaretlendiğin için ait olduğun kabile Desmond ile senin kabilen arasında büyük bir savaş çıkacak. Beyaz Gölge Kabilesi'ni hiç duydun mu?"

Hiç oraya gittiniz mi ve size insanları gördünüz mü? Nasıl yaşadıklarını gördünüz mü? Onlarla birlikte oturup sorunları hakkında konuştunuz mu?"

"Clara, bunun bir anlamı yok." Chad'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

"Bırak beni," diye araya girdi Danika, neredeyse buz kesmiş olmasına rağmen

boynunu kazıyordu. "Barışı geri getir."

"Hayır." Kısa cevap dudaklarından döküldü. "Desmond bana bir sır verdi, altı aydan daha uzun bir süre önce bize ihanet etmesinin nedenini söyledi. Ona inanmıyorum ama şimdi bize ihanet etmediğini kanıtlamak için bir şansı var.

yalan söylemiyordu. Benim için her şeyi yapan Desmond, kalbinin sahibi olan kadın... Eğer o Desmond hâlâ oradaysa, bana cevap verecektir. Egosunu bir kenara bırakacak, buzları eritecek ve çıplak bir ruhla karşımda duracaktır."

"Dudaklarından dökülen bu duygu türküsünü görmezden geleceğim, Clara." Desmond'un bakışları karardı. "İlk beş gün boyunca kristalin bende kalmasını ve sonra onu sana vermeyi teklif ediyorum."

Desmond neden kristale sadece beş günlüğüne ihtiyaç duysun ki? "Bu sana güvenmem için yeterli bir bilgi değil," dedim.

"Alacağın tek teklif bu. Aksi takdirde..." Desmond elini salladı. ve bir buz kristali Danika'nın boynunun derisine saplandı. "Tamam, bu kadar yeter!" Panik içindeki bakışlarım Danika'dan Desmond.

"Clara, aptal olma." Chad bir adım öne çıktı ama ben elimi uzattığımda durdu.

Desmond'ın bakışları Chad'in arkasındaki kristale gitti. "Onu bana ver."

"Hayır." Chad kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Chad." Bakışlarım arkadaşşıma kilitlendi.

"Bu yaratığa güvenemezsin." Chad parmağıyla Desmond'ı işaret ederken kelimeleri tükürdü.

"Başka seçeneğim olduğunu mu sanıyorsun? Eğer kristali ona vermezsem Danika ölecek. Eğer onun yoluna çıkarsan, sen de . Bugün yeterince arkadaşım öldü. Şimdi *çekil*."

Chad çenesini sıktı ve kenara çekilerek Desmond, kısa süre sonra kristali taşıyarak karanlığın içinde . Buz dikenleri ve dalları yok oldu ve Danika'yı serbest bıraktı.

"Seninle babanı ilk gördüğün yerde buluşacağım," dedi Desmond'ın sesi karanlıktan. "Beş gün sonra."

"Bu aptalca bir seçimdi, gerçekten aptalca." Danika topallayarak yanıma geldi. "Clara, ne düşünüyorsun?"

"Şimdi öfkeni benden çıkarmanın sırası değil. Gitme vaktimiz geldi." Ana kapının olması gereken yöne doğru bir adım attım.

Yürürken etrafta sessizlik ve gerginlik vardı. Arkadaşlarım, onların hayatını kurtarmak yerine

Kristal. Nedenlerimi anlamak bu kadar zor muydu? Karda yürürken iç çektim, ay bize yol gösteriyordu. Sorular teker teker zihnime hücum etti. Savaşmanın zamanı gelmişti.

Kül Kabilesi'ne karşı, halkıma karşı ve Zion'a göz kulak olmak için. Babamla ilk tanıştığım yere en yakın yer orasıydı.

Başımı sokacak bir ev bulmak ve Desmond'un verdiği sözü tutmasını beklemek için beş günüm vardı. Ancak o zaman eve dönebilirdim.

Kristal ile Beyaz Gölge Kabilesi ve başarılı bir görev raporu.

"Merak etme," dedi babamın sesi kafamın içinde. "O sana geri . Sözleri yalan değildi."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DESMOND

"Kendine zarar veremezsin, Desmond." Xaran'ın sesi üzgün geliyordu.

Yanılıyorsun. Hak ettiğim şey bu Xaran. Kristali almak ve Aldrax'ı kurtarmak için yapmam gereken şeyler bunlardı. Bu benim tek seçeneğimdi. Duygu fırtınası içindeyken bile bunu gösteremem. Zayıf olamam. En iyi arkadaşımın yüzünde korkuyu gördüm ve ilk kez bana yönelttiği öfkesini ve acıyı gördüm. Beni bir canavar olarak görüyorlar ama sonunda anlayacaklar...

Barış için mücadele edenlerin sadece kendileri olmadığını bilecekler insanlar ve ejderhalar arasında. Ejderhaları kurtarmak, toprağı geri getirmek isteyenler sadece onlar değil. Farkındayım ki bu İzlemem gereken bir plan ama böylesi daha iyi. Kimse gerçek düşüncelerimi bilmediğinde, güvende olurlar.

Aldrax hayal kırıklığı içinde, "Bu barışı garanti etmeyecek," dedi.

Benim için, bu senin güvenini garanti edecek. Güvenecek yeni bir insan bulmanın kolay olmayacağını biliyorum Aldrax, ama umarım doğru kararı verirsin.

Karar. İlk günden beri tüm insanlığın Mavi Şimşek Kabilesi kadar acımasız olmadığını gördünüz. Evet, onların da amaçları var, Kabile üyelerinin ve çalınan kristalin intikamını almak için. Ama onu geri almak için hiçbir şey yapmadılar. Kristali geri almak ya da düşmanlarını hapsetmek için bile bir saldırı planlamadılar. Hepsi Yaptıkları şey, karşılığında hiçbir şey vermeden kendilerini daha güçlü ve güvende hissetmelerini sağlamak için sihrinizi çalmaktı.

Aldrax, "Yeterince yaklaşmanız ve sonra geri çekilmeniz gerekecek," diye emretti.

Planımız hâlâ aynı Aldrax. Kısa hayatımın geri kalanında, beni seçtiğin için minnettar olacağım. Plan tamamlandıktan sonra bir daha aklıma girmemeye karar verirsen daha da minnettar olacağım. Beni yanlış anlama, arkadaşlığından hoşlanıyorum ama İnsanlarla, size hâlâ inanan ve güvenenlerle. Çok iyi biliyorsun ki

Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi yaşamak için iyi bir yer, ancak açgözlü insanlarla dolu. için sürgün edilenler, büyü dolu savaşçılar tarafından korunan, özgürlük ve barış için anahtarınızdır.

"Önce Eoman'ı geçmeliyiz," dedi Xaran. "Bu hiç kolay olmayacak."

Ben . Bu arada Xaran, Clara'ya göz olmanı istiyorum. Aldrax'ı kurtarmakla meşgulken onu gözden kaybedemem.

Xaran öfkeyle, "Ben dadı değilim," diye itiraz etti. "Onun Teirac'ı var."

Ona nerede olduğunu göstermen gerektiğini söylemiyorum.

Gölgelerde saklanabilirsin ama benim gözlerim olmanı istiyorum.

Anladın mı? Tüm bunlar bittiğinde, onu tekrar geri almaya çalışacağım.

"Tamam," diye homurdandı Xaran. "Clara'yı uzaktan izleyeceğim, ama sadece sen ısrar ettiğin için."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. *Yalan söylüyorsun. Sadece Teirac'la değil, Clara'yla da bir bağ hissediyorsun. Sadece inatçı gibi davranıyorsun.*

Soğuk rüzgâr yanaklarımı ısıtırken gri bulutlara baktım. Xaran'ın sırtında uçarken göğsümde hissettiğim özgürlük duygusuna asla alışamayacaktım. Sabırsızlıkla karışık bir sevinçti, göğsümü dolduruyor ve bana şimdiki zamanı unutturuyordu.

Xaran, "İniş vakti geldi," dedi.

Yer kapandı ve Xaran Mavi Şimşek Kabilesi'ne giden ormanın yanına indi. Kanadından aşağı kaydım ve pençesinin yanında yatan kristal. Pullarını nazikçe okşadım, gülümsedim. Doğduğumdan beri içime düşman olarak aşılana ejderhalar savaşın başında sadece yardım arayan kurbanlar oldukları ortaya çıkmıştı.

Beyaz atıkların arasından ormanın başlangıcına doğru yürüdüm. Ormana girmeden önce omzumun üzerinden baktım ama Xaran gitmişti.

Yol beni ilk gözetleme kulelerine ve beni gülümseyerek karşılayan kabile savaşçılarına götürdü. Tam on beş dakika ileride, altı ay boyunca ezberlediğim iyi yürünmüş patikalar boyunca ana kulübe burasıydı. Muhafızlar beni içeri aldı ve Eoman'ın dostane yüzü beni karşıladı.

"Burada neyimiz varmış?" Eoman mesafeyi kısalttı ve omzuma dostça bir şaplak attı.

"Emrettiğiniz gibi, liderim, kristal sizindir," diye cevap verdim ve uzattım. Ona vermekte tereddüt etmedim. Hatta Planlarını bilmesem de bu yerleşimin her santimini biliyordum. İlk kristalin saklandığı yer, silahların depolandığı kulübeler, Aldrax'ın yer. Burası İtaatkâr olmak, güven kazanmak yeterliydi ve sonra bana tüm kapılar açılmıştı.

"Bunu bu geceden önce yapmalısın," dedi Aldrax kafamın içinde. "Bugün kanımı ve sihrimi isteyenleri başlatmak için başka bir tören var. Eğer kaçamazsam bu benim için ölümcül olacak."

"Ne gibi zorluklarla karşılaştınız? . Konuşmamız gerek." Eoman eliyle dumanı tüten bir ögle yemeğinin beklediği masayı işaret etti.

"Yloria'nın tamamını yöneten eski bir tanıdığa rastladım. Bu Beklediğimden uzun sürdü ama görevim tamamlandı," diye cevap verdim, bir sandalyeye oturarak.

"Hmm, ilginç." Eoman ağzına büyük bir parça et koydu. "Dinlenmeni ve bu gece partimize katılmanı istiyorum. Bugün bir Özel bir gün. Ejderhalar huzurlarını ve sihirlerini geri kazandılar. Artık savaş olmayacak."

Ha. Her şeyi ejderhalar için yaptığınızı iddia etmeyin.

Ama bu sözleri kendime sakladım. Uyandırmak istemedim Şüphe. Eğer görevimde başarısız olursam Aldrax ölecek ve insanlar ile ejderhalar arasında yeni bir savaş başlayacaktı. Bu sefer kaçacak, saklanacak hiçbir yer yoktu. İnsanlık tamamen yok olacaktı.

"Elbette," diye yanıtladım Eoman'ı. "Kutlamalara katılmaktan onur duyarım."

Eoman'ın alnında birkaç kırılganlık belirdi. "Yloria şehri tehlikeli mi? Nasıl hayatta kaldığını merak edip duruyorum."

"Yloria'da insan teknolojisi son derece gelişmiştir, lider. Büyü orada hiçbir şey ifade etmez. Siz göz açıp kapayıncaya kadar tüm kabilemiz yok edilmiş olur."

Eoman'ın karanlık bakışları yüzümde oyalandı. "Onlar bizim için bir tehlike mi?"

"Hayır," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. "Şu anda kristali bulmaktan daha büyük sorunları var. Normal bir şekilde çalışabilmeleri zaman alacaktır."

"Güzel." Eoman başını salladı ve beni çıkışa doğru yönlendirerek ayağa kalktı. "Dinlenme vaktin geldi."

Yemek vücudumu yormuştu, bu yüzden oradan ayrıldım ve aceleyle kulübeme doğru ilerledim. Kapıyı açtım, yatak odama doğru adım attım ama yatağın kenarında oturan figür donup kalmama neden oldu.

"Vivaan?" Ben sordum. "Burada ne işin var?"

Vivaan gözlerime baktı. "Quaran ne planladığınızı biliyor." "Ne?"

Görünmek için alnımı kırıştırdım.

Kafam karıştı. "Neden anlamıyorum."

"Aldrax'ı serbest bırakmak," dedi Vivaan sakince. "Bu geceki ziyafete gidemezsin. Öldürülürsün, yani kurban edilirsin."

Ona güvenmiştim ama şimdi beni şüpheyne düşürüyordu. Quaran planımı biliyorsa, Eoman da biliyordu. Bu nasıl olabilirdi? Xaran ve Aldrax dışında kimseye planımdan bahsetmemiştim.

"Nasıl?" Vivaan'a sordum.

"Bu kabiledeki herkesin sisteminde Aldrax kanı olmasıyla ilgili bir şey." Vivaan omuz silkti. "Buna cevap veremem çünkü ejderhalardan faydalanmayı ben seçmedim."

"Bu da bir dakika daha bekleyemeyeceğim anlamına geliyor. Eoman bu gece Aldrax'ı serbest bırakmaya çalışacağımı biliyor, bu yüzden hemen harekete geçmeliyim." üzerinde döndüm.

Vivaan bana yetişmek için acele etti. "Ben de seninle geleceğim."

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Kimse senden şüphelenmiyor. Uzak durmak zorundasın."

"Burada hiçbir şeyin yok Desmond. Bir dost ölmene izin vermez, ben de bu deliliğe yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Ona şöyle bir baktım. "Bunun tek yönlü bir bilet olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Elini omzuma koydu. "Ve yalnız gitmeyeceksin."

Sadece başımı sallayabildim. "Kristale iyi bak. Hava karardıktan sonra onu mağara girişine getir."

"Artık gideceğimizi sanıyordum." Vivaan kaşlarını çatı.

"Yalnız olsaydım giderdim. Benim yanımda olmayı seçtiğine göre, geceyi bekleyeceğiz. Ölmeni istemiyorum." Başımla kapıya doğru işaret ettim. "Şimdi git buradan. Kimse bizi birlikte göremez."

Vivaan veda etmek için elini kaldırdı. "Sonra görüşürüz."

Düşüncelerimden bunalmış bir halde yatağa oturdum. Vivaan'ı bütün bu karmaşanın içine sürükleyemezdim. Eğer işler kötüye giderse, eğer o

Danika beni asla affetmeyecekti. Bunu tek başıma yapmak ama nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Özür dilerim," dedi Aldrax. "Böyle bir şey olmamalıydı. Bunun *olabileceğini* bile bilmiyordum."

Plan . Değiştirme zamanı geldi ama buluşana kadar iletişim kuramayız. İkinci planımın bu kabilenin liderlerine açıklanmasını istemiyorum.

İçimi çektim ve başımı ellerimin arasına aldım. Lanet olsun! Bu, Aldrax'ın, kendisinin bile haberi olmadan, aynı anda bu kabiledaki herkesin kafasının içinde olduğu anlamına mı geliyordu? Bu herkesin bizim sesimizi duyduğu anlamına mı geliyordu? konuşmalar? Yoksa sadece ayrıntılar mıydı? Her düşünce başımı daha da ağrıyordu.

Ahh, lanet olsun.

Yataktan kalktım ve çıkışa doğru yöneldim. dolambaçlı patika, kabilenin hayvanlarını sakladığı yakındaki binaya doğru Kristal. Gölgeleme bürünerek binaya yaklaştım. Odanın ortasındaki podyumdan kapı aralığına doğru kayarak kristali ellerime aldım. Kendimi gölgelerin içinde saklayarak Muhafızların kristalin kayb olduğunu fark etmelerinin biraz zaman alacağını bilerek serinliğe doğru kaydım. Ormanın içinden geçen yola doğru aceleyle ilerledim. Aldrax'ın mağarası on dakika uzaklıktaydı.

bağırışlar yükseldi. "Kristal gitmiş!"

Adımlarımı hızlandırdım ama kar engel oldu. Neredeyse Mağaranın girişine ulaştığımda bir ses beni yolumda durdurdu. "Desmond, burada olduğunu biliyorum," dedi Quaran'ın sesi arkamdan. Ben. "Gölgelerden kaçmak için tam beş saniye var, yoksa o ölecek."

Bakışlarım omzumun üzerinden geçti. Quaran Vivaan'ı sıkıca tutmuş, boğazına bir bıçak dayamıştı.

"Desmond, sakın bunu yapmaya cüret etme," diye bağırdı Vivaan, Quaran'ın elinden kurtulmak için . "Danika'ya onurlu bir şekilde öldüğümü söyle. Ona bunun benim kararım olduğunu söyle!"

Ah, siktir .

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

DESMOND

"Sakin ol Quaran," dedim, kendimi gölgelerden kurtararak.

"Desmond, hayır!" Vivaan Quaran'ın tutuşuna karşı mücadele ederek bağırdı. Quaran başını salladı. "Bu hainin icabına bak."

Askerler teker teker bana yaklaştı. İlk beşi öldü, ama Sonunda bileklerime buz gibi kelepçeler takılarak dizlerimin üzerine çökmeye zorlandım. "Ne yaptın sen?" Vivaan bana ters ters bakarak sordu.

Quaran, "Kapa çeneni ve yürü," diye emretti.

Vivaan başını sallayarak konuşmaya devam etti. "Şimdi ikimiz de öleceğiz."

"Ölmene izin veremezdim Vivaan," dedim sakince. "Bu şekilde olmaz. Bu durumda bile."

"Onları ," diye emretti Quaran. "Gün batımında geri döneceğiz."

Savaşçılar da öyle yaptı. Küçük bir kulübede, buz zincirleriyle duvarlara zincirlenmiştik, hareket edemiyorduk.

Bizi yalnız bıraktıklarında Vivaan, "Lütfen bana bir planın olduğunu ve aklını kaçırmadığını söyle," dedi.

"Burada ölmemize izin vermeyeceğim," diye güvence verdim ona. "Planım için senin hayatını riske atamazdım. Ne oldu peki? Nasıl yakalandın?"

"Görünüşe göre Eoman sizin tarafınızda olduğumu biliyordu. Muhafızlar kristalin kayıp olduğunu fark eder etmez beni tutukladılar. Planları işe yaradı. Teslim olacağını, ölmeme izin vermeyeceğini biliyorlardı." Vivaan zincirleri çekiştirdi. "Bu böyle olmadı. olması gerekiyordu!"

"Bir planım var," dedim sakince. "Sakin ol. Enerjini boşa harcama."

"Bu kez ayrıntıları bilmek istiyorum, Desmond." Vivaan bana ters ters baktı. "Ve bana hayatımı riske atmak istemediğim saçmalığını da anlatma. Bu işte ikimiz de beraberiz."

"Sen planın bir parçası değilsin, Vivaan."

İnledi. "Bazen çok inatçı oluyorsun."

"Bu geceden sonra kristali Kül Kabilesi'ne götürdüğümüzde Danika seni görmek isteyecektir."

"Danika," diye tekrarladı. "Yaşıyor mu?"

"Evet," diye cevap verdim sertçe.

Vivaan ve Danika birkaç hafta önce birbirleriyle iletişimlerini kaybetmişlerdi. Kül Kabilesi'nde işler ters gitmeye başladığında, Vivaan eskiden burayı yöneten başlıca kişilerin artık orada olmadığını fark etmişti.

kamp alanı. Bu onu kız arkadaşından yoksun bıraktı ve hayatta olup olmadığının belirsizliği. O dönemde Clara ve arkadaşlarının ne tür zorluklar ve sıkıntılar yaşadığını bilmiyordum.

Ama Beyaz Gölge Kabilesi'ni muhtemelen geçici bir sığınak olarak bulduğunu biliyordum.

"Bu, buradan çıktığımızda Clara'ya geri döneceğin anlamına mı geliyor?" Vivaan sordu.

"Hayır. Sadece ondan çaldığım kristali geri verip yoluma gideceğim."

Vivaan bana baktı. "Senden nefret

ediyor." "Biliyorum, Vivaan."

"Denedin mi-"

"Evet, ona her şeyi açıkladım." İçimi çektim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmedim."

"Zaman her şeyi değiştirecek. Sen sadece-"

"Zamanım yok, Vivaan." Ciddi bakışlarım ona sabitlendi. "İki yıldan kısa bir süre içinde bir wyvern olacağım. Bunu biliyorsun."

Vivaan'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Ya sana hayatını geri kazanman için bir şans olduğunu söyleseydim?"

"Aldrax'ı öldürmeyeceğim. Tek seçenek bu ve ben bunu düşünmüyorum bile." Başımı salladım. "Hayatımı geri kazanmak ama bir savaşa neden olmak mı? İnsanlığın kaderini feda etmek mi? Bu söz konusu bile olamaz."

"O değil, Desmond. Bir düşün; büyü senin kanında var. Şimdi bu sadece bir teori ve işe yarayacağı garanti değil, ama kanının sihrî olmayan biriyle nakledildiğini hayal et. Tüm sihrin senden çıkması gerekirdi."

"Bu imkânsız," dedi Xaran kafamın içinde. "Kanınızdaki büyü bedeninizin ve ruhunuzun bir parçası haline gelir."

"İçgörün bana bir an için umut verdi," dedim Vivaan'a, "Ama Xaran az önce bunu çürüttü. Her şey yolunda. Bunu kabul ettim."

"Ölümünüzü kabul ettiniz mi? Ne dediğini duyuyor musun? ne diyorsun?" Vivaan sordu. "Elimde olsa böyle saçma sapan konuştuğun için seni hemen şimdi döverdim."

Dudaklarımın kenarı kalktı. "Panik yapmayı bırak Vivaan. Ölecek olan benim, sen değilsin."

"Bu kadar kolay pes edemezsin," diye itiraz etti Vivaan.

"Başka seçeneğim yok. Aldrax ve Xaran ile tüm seçenekler konuşuldu," diye cevap verdim. "Bazen böyle şeyler olur."

Vivaan düşüncelere dalınca sessizlik çöktü. İhtiyacım olacağını bildiğim için enerjimi korumaya çalışarak gözlerimi kapattım. Benim Göz kapaklarım ağırlaştı ve bir şekilde uykuya daldım.

Bir acı dalgası bedenimi sarsarak beni zorladı. Acı tenimi kesti ve ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım.

Bir ölçek daha derime nüfuz etti ve bir iniltiyi bastırdım. Bu süreçten nefret ediyordum; hem sinir bozucu hem de zamansızdı.

Dudaklarımdan düzensiz nefesler çıkıyor ve kalbim göğsümde huzursuzca atıyordu. Ağrı kesilmişti ama bedenim hâlâ bir rahatsızlık dalgası yaşıyordu. Her ölçekte daha da üşüdüm. Soğuk tüm bedenimi kapladı ve göz kapaklarım kapandı, sıcaklık beni bile sardı Gerçek olmadığını bildiğim halde.

Quaran'ın bas sesi duyuldu. "Kalkma zamanı."

Bir acı patlaması karnımı deldi ve öksürdüm. Gözlerim Quaran'ın memnun yüzüne açıldı.

Vivaan'a doğru yürür, ama o daha bir şey yapamadan Vivaan, "Sakın bana dokunayım deme," diye tükürür.

Quaran sadece sıırttı. "Gitme zamanı. aç." Bana . "Tek bir yanlış hareketle bile ölürsün."

Quaran önde yürürken iki muhafız beni ve Vivaan'ı yönlendirdi. Geceydi ve karanlığı bastırmak için şenlik ateşleri yanıyordu. En büyüklerinden birine doğru yürüdük, oradan bir vızıltı geliyordu ve Kabile üyelerinin bağırışları. Ön tarafta durduk ve her zamanki gibi sabırla Eoman'ın konuşmasını bekledik.

"Planın nedir?" Vivaan fısıldadı.

Sert bakışım onu susturmaya yetti. Şimdi bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

"İyi akşamlar, sadık sakinlerim," dedi Eoman, sesi konuşmaların gürültüsünü bastırdı. "Bugünün tarihe geçeceğini söylemekten gurur duyuyorum. Biz Mavi Şimşek Kabilesi olarak ejderhalara barışı geri getirdik. Bugünden itibaren artık savaş, kayıp acısı, korku ve öfke yaşamayacağız. Özgürlük içinde yaşayacağız ve bu topraklar bizim olacak!"

Kabile üyelerinden alkışlar ve tezahüratlar yükseldi.

"Şölen başlamadan önce," diye devam etti Eoman, "iki kişiyi mahkûm etmeliyiz. Bize ihanet ettiler, inancımıza ihanet ettiler ve en önemlisi Daha da önemlisi, ejderhalara ihanet ettiler. Kristali çalmak ve uzun zamandır aradığımız huzuru bozmak istediler. Suçluları getirin!"

Quaran beni ve Vivaan'ı ileri iterek bizi şenlik ateşine yaklaştırdı. Toplanan kabile üyeleri arasında bir sessizlik oldu, ardından öfke ve hayal kırıklığı fısıltıları yükseldi.

Eoman bir adım öne çıkarak toplananların görüşünü engelledi sonra yavaşça bana doğru döndü. "Desmond Callahan, son bir sözün var mı?"

"Evet," dedim soğuk bir şekilde, herkesin beni duyabilmesi için sesimi yükselterek. "Kime dönüştüğünüze bir bakın. Aldrax'ı büyü'nün ve gücün kölesi olmak için kullanıyorsunuz. Ejderhalara olan saygınız nereye gitti? Bağlılığınız? Hayata olan bağlılığınız? Artık sadece intikam ve öfke dolu yabancılarsınız. Geçen yıl Yloria'nın saldırılarını durdurmak için ne yaptınız? Arkadaşlarınızın, aile üyelerinizin ve çocuklarınızın kaçırılmasını ve öldürülmesini durdurmak için ne yaptınız? Hiçbir şey. Sadece alıyorsunuz, sömürüyorsunuz, çalışıyorsunuz ve kaçıyorsunuz. Ben

Neye dönüştüğünüzü görmekten iğreniyorum, şu anki lideriniz Eoman'ın sizi sürüklediği günahkâr yolu görmekten iğreniyorum. İstedığınız şey bu mu? İsteddiğiniz adalet bu mu?"

"Yeter!" Etrafındaki insanlardan kargaşa yükselirken Eoman kılıcını çekerek bağırdı.

Gürültüyü bastırmak için sesimi bir kez daha yükselttim. "İ, Desmond Callahan, Mavi Şimşek'in gelenek ve inançlarına göre

Kabile, liderlik unvanı için teke tek, büyülü olmayan bir savaşta size meydan okuyor."

"Mavi Şimşek Kabilesi'nin lideri olarak," diye karşılık verdi Eoman, "Ben bu kabilenin bir üyesi olan Vivaan Elento tarafından meydan okunmayı seçti." "Lideriniz böyle mi davranıyor? Lanet bir korkak gibi mi?"

Tükürdüm

sözleri. "Ellerini bir hainin kanıyla lekelemekten mi korkuyorsun?"

Etrafta bir kargaşa, kabile arasında büyük bir hoşnutsuzluk vardı.

Eoman'ın küçümseyen bakışları üzerimde sabitlendi. "Peki, kendim yaparım.

Yol açın."

Kabilenin sakinleri yer değiştirerek etrafımızda bir çember oluşturdu ve Quaran ellerimi bırakarak beni ileri doğru itti.

"Eğer planın buysa öleceksin," diye fısıldadı Vivaan sertçe. "Ona bir kılıç ver," diye emretti Eoman, birkaç adım ötede durarak.

benden uzakta.

Bir kılıç yere düştü ve ben de onu . Kolay bir hareketle kılıcı salladım.

Eoman bir el salladı ve buz oluşan bir çit kabileyi savaş alanından ayırdı - bir buz arenası.

Kılıcımı sıkıca kavradım ve saldırı pozisyonu aldım. Quaran'ın sert sesi geceyi doldurdu. "Başlayın."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Burada sonsuza kadar duramayız," dedi Danika sitemle. "Ben zaten açım."

"Clara, neden tereddüt ediyorsun? Kül Kabilesi'ni geri almak için geceyi beklemek zorunda değiliz." Chad'in bakışları üzerimde kaldı.

Chad haklıydı; tereddüt ediyordum. Ya Kül Kabilesi halkı benden nefret ediyorsa? Ya onları terk ettiğim ve savaşmayıp kaçtığım için beni lider olarak kabul etmezlerse? Ya Zion onların yeni lideri olduysa ve ona saygı duyuyorlarsa? Ya ben onlara layık değilsem?

Lider olmak mı?

"Ben gidiyorum." Danika bir adım öne çıktı. "Sen kalabilirsin."

Danika'nın omzunu tuttum. "Plan yapmadan öylece gidemeyiz." "Ben seni gölgelerle korurken Chad ve ben de Kamp kur, af dile ve yol boyunca bir şeyler bul." Danika omzunun üzerinden bana baktı.

"Bana uyar." Chad gülümsedi ve Danika'nın yanında yürüdü.

Artık uzun ağaç gövdelerinin arkasına saklanmadan, yüksek çitlere doğru yürüdük.

Bir adamın sesi havayı yarıdı. "Dur yoksa ateş ederiz."

Danika'nın alnında ve Chad'in göğsünde yeşilimsi hedefler parlıyordu. Avuçlarım terlemeye başladığında, elim hemen kemerimdeki tabancaya gitti.

"Geri döndük," diye Chad. "Burada yaşamak istiyoruz. Bağışlanmak istiyoruz."

"Kıpırdamadan durun ve ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun." Kapılar yavaşça açıldı ve sonsuzluk gibi gelen bir süredir görmediğim bir adam -Roger- içeri girdi.

"Ah, işte buradasın." Danika'nın sesinde rahatlama vardı.

"Kapa çeneni. Görmemiz için ellerinizi uzatın." Roger'ın sert bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Kano, onları bağla. Liderimiz onlarla görüşmek isteyecektir."

İçimi bir endişe ürpertisi kapladı. Roger pes etmiş ve sözünü tutmamış mıydı? Kül Kabilesi'ndeki durum gerçekten bu kadar vahim miydi? Danika'nın yanında, onun gölgeleri altında yürüdüm. Bakışlarım iç duvarda devriye gezen büyük asker grubuna gitti, sonra Korkmuş ve kafası karışmış görünen kadınlara doğru. Burada ne halt olmuştu böyle?

"Onları misafirhaneye bırak." Roger'ın parmağı eskiden evimin bulunduğu yakındaki kulübeyi işaret etti. "Lider Zion sabah onları ziyaret edecek."

Hayır, bu kadar uzun süre elimiz kolumuz bağlı bırakılamazdık. Danika ve Chad'in bir şeyler bulması gerekiyordu ama tek kelime edersem beni duyacaklardı.

Chad kendinden emin bir sesle, "Kül Kabilesi lideri Zion'a Clara Merkins hakkında önemli haberlerimiz var," dedi.

Danika, "Lideriniz bunu duymaktan kesinlikle hoşlanacaktır," diye ekledi.

"Liderimizle konuşup size haber vereceğim." Roger Kano'ya baktı. "Burada kal."

Beş silahlı adam tarafından korunan en uzak eve girerek gözden kayboldu. Kano'nun gergin bakışları, elleri arkadan bağlı olmasına rağmen Danika ve Chad'in üzerinde sabit kaldı.

"Gittin mi?" Danika Kano'ya bakarak fısıldadı.

"Kapa çeneni." Kano kılıcının kabzasıyla Danika'ya vurarak saldırdı.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye hırladı Chad.

Kano bir silah çıkardı ve Chad'in alnına dayadı. "Bir adım atarsan ölürsün."

Bu durum kalbimi kanattı. Silahımın namlusunu ailem olan insanlara doğrultmamak için kendimi zor tuttum.

insanlar, dostlarım. Burada ne olmuştu? Nefes alışım hızlandı ama aptalca bir şey yapmamayı başardım.

Roger'ın sesi herkesin dikkatini çekti. "Şanslısınız. İlerleyin; lider Zion sizinle buluşacak."

Zion'un kulübesine doğru ilerledik. Kapı açıldığında onun bir sandalyede rahatça oturduğu görüldü. Ona doğru bir adım attım ama aniden ayağa kalkınca kendimi vermek istemediğim için kenara çekildim. Orada

bu odada dört gardiyan daha vardı. Bu adam onun güvenliği konusunda gerçekten endişeli görünüyordu.

"Peki, söyle bakalım," dedi Zion soğuk bir sesle. "Ne için geldiniz?"

"Sığınma talep etmeye ve Kül Kabilesi'ne geri dönmeye geldik."

Danika söyledi.

"Hayır, duymak istediğim kısım bu değil." Zion Danika'ya ters ters baktı. "Clara Merkins. Onun hakkında ne söyleyeceksin?"

"Clara öldü," dedi Chad.

"Bu da aynı kaderi paylaşacağınız anlamına geliyor." Zion bir el salladı. "Öldürün onları!"

Muhafızlar bir adım öne çıktı ama Roger ve Kano tereddüt etti.

Tek bir ustaca hareketle silahımı çıkardım ve Zion'un kafasına dayadım. Sessizlik silahın kurulma sesiyle bozuldu. Benim .

"Yanlış bir hareket yaparsanız lideriniz ölür," diye ilan ettim.

Danika'nın gölgeleri geri çekildi ve Zion'un şaşkın bakışları bana kaydı. Bu sırada benim sorgulayan bakışlarım Roger'a kaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değiştı. Kano ve Roger silahlarını dört muhafıza doğrulttu, Chad ve Danika da kılıçlarını çekti.

"Bu kabileden ayrılmayacaksın-"

BANG!

Cümlesini tamamlayamadan Zion'un bedeni yere yığıldı.

Silahımı muhafızlara doğrulttum. "Sıradaki kim?"

Muhafızlar yavaşça silahlarını indirip yere koydular. Bu yüzleri tanıyordum, sabırla fikirlerini değiştirmelerini ve az önce ne anlamalarını bekledim.

Roger, "Kabile üyelerini değişiklikten haberdar edeceğiz," dedi.

Kano muhafızlardan birini sertçe itti. "Geçici olarak gözaltına alınacaksınız."

Hepimiz kulübeden dışarı çıktık ve kalabalığın toplanmasını bekledik. İlk dönen Roger oldu, bana kısa bir süre sarıldı ve gerçekten karşısında durduğumdan emin olmak istercesine beni tepeden tırnağa süzdü.

Chad güldü. "Bu plana göre gitmedi."

Danika omuz silkti. "Önemli olan hayatta kalmış olmamız."

"?" Roger talep etti. "Ne oldu sana böyle?"

"Bu uzun bir hikâye," dedim. "En önemli şey herkesin bizim tarafımızda olduğundan emin olmak."

Sonunda etrafımda tanıdık yüzler belirdi ve Teirac'ı okşamakta en cesur davranan kız bana doğru koştu. Ona Nadia da katıldı. ve birkaç kişi daha. Sevinç ve şaşkınlık içinde sesleri yükseldi, bana sorular yönelttiler ama onları susturmak için elimi kaldırdım.

"Öncelikle seni aniden bırakıp kaçtığım için özür dilemeliyim ama işler değişti. Ben geri döndüm ve özgürlüğün de benimle birlikte geri geldi. Korkmayı bırakabilirsin. Zion'un yönetimi altında nelere katlanmak zorunda kaldığınız hakkında hiçbir fikrim yok, ama umarım bu durumu onarabilirim. Bana şans verirsiniz zarar verebilirim."

Kabile üyelerimin bakışlarıyla teker teker karşılaştım. "Ben uzaktayken, savaştan kurtulan diğer kişileri buldum. Uzun süre gerçeği sakladım ama şimdi onu ortaya çıkarmaya kararlıyım. Eldmoor'da hayatta kalanlardan daha fazlası var, bizden daha fazlası. Üç kabile

Savaştan sonraki koşullara uyum sağlamış yüzlerce insan uzun süredir yüzeyde yaşıyor. Bu bizim umudumuz ve yeni hedefimiz insanlığı birleştirmek, büyük bir dünyayı yeniden inşa edecek bir topluluk."

Etrafa coşku yayıldı ama bazıları tereddüt etti. Herkesin ayağa kalkmasını ve dönüşüme sevinmesini beklemiyordum. Ben bile Benim yokluğumda burada neler yaşadıklarını hayal edin.

"İsteyenler dört gün içinde benimle gelebilir. Gitmek istemeyenler burada kalabilir. Altı ay içinde birbirimize yardım eden bir topluluk haline geldik. Bu koşullarda hayatta kalmayı öğrendik.

Vahşi. Artık seçim senin. Geleceğinize siz karar verin. Umarım bu gece hepiniz dinlenir ve sözlerimi düşünürsünüz. Yarın çok daha aydınlık olacak."

Herkes evlerine dağıldı, ben de aynısını yaptım. Gece ilerledikçe rüzgâr şiddetlendi ve kar başladı. Karanlık tavana baktım, kafamda birbiri ardına dönüp duran düşünceleri kovmaya çalıştım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken

Tanık olduğum tüm ölümleri düşündüm. Annem, babam, Erasmus, Cole, Mervin, Bianor, elliden fazla gardiyanın ölümü ve

askerler, zamanında yardım edemediğim Yükseliş Oyunları katılımcıları, geçmişte yardım ettiğim insanların ölümleri. Her birini gördüm Gözlerimi kapattığımda yüzümü.

Ellerim onların kanıyla lekелendi.

İçimden bir hıçkırık kaçtı ve onu susturmak için başımı yastığıma gömdüm. Ben ölümdüm. Dokunduğum her şey öldü-arkadaşlar, yabancılar, bana güvenenler ve benden nefret edenler. Sevdiklerimi kaybettim ve daha iyi olmaya çalışmak ve halkıma yardım etmek için verdiğim her karar ölüm getirdi.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama . Karanlık düşünceler irademi ve kararlılığımla zorladı. Desmond haklıydı. Ondan hiçbir farkım yoktu. Ben bir katildim. En azından o tereddüt etmeden öldürebildiğini itiraf etmişti; ben ise sebep olduğum ölümlerin üstünü örtmüştüm. İnsanlığı kurtardığım, arkadaşlarımı koruduğum bahanesi. Ama benim de ondan bir farkım yoktu. Aynı madalyonun iki yüzüydük, öldürmeye ve asla ölmemeye mahkum edildik.

Artık bunu yapamazdım - yükü taşıyamaz ve başkalarının ölmesine izin veremezdim.

Komodinden silahımı aldım ve alıma dayadım. Dudaklarımdan ürpertici bir iç çekiş çıktı ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam etti.

"Sadece bir tık ve bitti," diye fısıldadım hazneyi doldururken.

Sen bir katilsin, dedi kafamın içindeki sesler.

Çok az. Her şeyi bitirmek için çok az şey gerekiyordu. Neden yapamadım? Her şeyimi kaybetmiştim; annem, babam ve arkadaşlarım er ölmüştü. Artık bunu istemiyordum, acıyı hissetmek istemiyordum. için Başkalarının gözünde bir kahraman olmak, hiçbir şey değilken bir umut olmak. Tam bir hiçtim. Artık bitmeliydi.

Parmağım silahın tetiğine kaydı, yavaşça sıktım. Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni irkiltti.

Silahı yastığımın altına sakladım ve isteksizce kapıya doğru yürüdüm. Korkunç düşüncelerimi ve üzüntümü silmeye çalışarak ellerimle yüzümü sildim.

Kapıyı açtığımda karşımda duruyordu. Yüzüne kan ve kir bulaşmış, beyaz saçları eriyen kar taneleriyle karışmıştı. Kıyafetleri yırtılmış ve lekelenmişti.

Kollarında ve bacaklarında birkaç derin kesik var.

Karşımda duruyordu, her zamankinden daha karanlıktı ama korkmuyordum. Öfke ya da korku hissetmedim. Tek hissettiğim karanlık, lekeli ruhum ve yanaklarımdan tekrar süzölmeye başlayan gözyaşlarımdı. I

Zayıf görünmek istemedim ama sanki içimde bir şalter indirilmiş gibiydi.

Desmond'un menekşe mavisi gözleri endişeyle bana baktı, sesi yumuşak ve şefkatliydi, "Clara, neyin var?" diye sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

CLARA

"Burada ne yapıyorsun Desmond?" Duygularımı toparlayıp derinlere gömdüm.

Şimdi olmaz, Clara, lanet .

Desmond yere baktı. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiriyorum."

Gözlerim onun bakışlarını takip etti ve orada parlayan kristale baktım. Tam bir gün bile geçmemişti ve Desmond çoktan sözünü tuttu. Aklımdaki tek soru neden bu kadar erken olduğuydu? Bu beni ilgilendirmezdi, ancak beklenmedik bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Güzel," dedim, sesim sertti. "Şimdi çık dışarı."

Desmond eşikten cesurca adımını attı. "Bir şey daha var."

"Desmond," dedim sertçe ama sesim titriyordu. Korkudan ya da tereddütten değil, içimde biriken duygulardan dolayı. Kendime duyduğum nefret ve ona bakmanın cazibesi.

Ben kıpırdamayınca Desmond aramızdaki mesafeyi kısaltmaya cesaret etti. Birdenbire, aniden dudakları benimkileri buldu.

Sanki yanmışım gibi geri çekildim. " ne cüret."

"Benden nefret ettiğini söyle." Desmond beni daha yakına çekti, karanlık gözleri benimkileri arıyordu, yüzlerimiz sadece birkaç santimetre ayrılmıştı, onun

Elim belimde her zamanki yerini buldu. "Şimdi bana benden nefret ettiğini söyle." "Nefret ediyorum..."

Cümleyi bitirmedim.

Desmond'un dudakları dudaklarımı buldu, beni susturdu ve öfkeyle karışık

tutku. Sert vücudu düşüncelerimi dağıttı. Öpüşme derinleştikçe, bedenim onun olma, her şeyi unutma arzusuyla titredi. Bu sadece bir seferlikti, hiçbir anlamı olmayan bir günahı.

Desmond nazikçe geceliğimi çıkardı, ben de onun giysilerini. Sonra beni kaldırdı ve bacaklarım beline dolandı. Beni yatağa yatırırken parmaklarım saçlarına gömüldü.

Durdu, bana baktı, manzaranın tadını çıkarıyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Benden hâlâ nefret ediyor musun?"

Bakışlarım vücudundan aşağı kaymadan duramıyordu. "Yaptığın şey için senden her zaman nefret edeceğim."

"Senden daha çok nefret edeceğim." Desmond sert bir hamleyle içime girdi.

Başımı arkaya yasladım, vücudumdan bir zevk dalgası geçerken çarşafı sıkıca kavradım. Elleri göğüslerimi buldu ve kalçalarının her hareketiyle bedenim daha fazlasını talep etti. Ellerim vücudunda dolaştı ama o bileklerimi sıkıca kavradı, başımın üzerine kaldırdı ve aşağı doğru bastırdı.

"Dokunuşun yakıyor," diye mırıldandı Desmond. Dudakları benimkileri buldu ve dillerimiz birbirine karıştı, bedenlerimiz birbirine kaydı.

Yaşadığımı hissettim. Öpücükleri boynumdan aşağı iniyor, aşağı inerken dişleri tenimi ısıırıyordu. Göğsüm kontrolsüzce kabardı. Ritim arttıkça, inlemelerimiz birbirine karıştıkça ondan nefret ediyordum. Her düşünce onun ölmesini istiyordu ama bedenim daha fazlasını talep ediyordu.

Geri çekildi, beni yüzüstü çevirdi ve kabaca kalçalarımın tutup kısımlı kaldırdı. Bana çarptı ve ben

Ben çarşafı gömülürken inledi. Eli boynumdan aşağı kayarak beni kendine çekti ve kıvrınmamı sağladı. İçimde sıcaklık yükselirken ve onun

Vücudu benimkine çarptı, diğer eli merkezime doğru kaydı, parmakları klitorisimin etrafında dolaştı. Nefesi kulağıma değerken dudaklarımdan gelen inlemeleri durduramıyordum.

"Kendini tutma," diye fısıldadı. "Aferin kızıma."

Bir eli sırtımda, diğeri saçlarımı kavrayarak beni aşağı itti. Her itişinde bedenim titriyordu. Her itişte ona ait oluyordum. Her itişte, inlemelerimiz birlikte dans ettiler.

Aleti içime da derinlemesine girdikçe hızım yavaşladı. Her hareketi sert ve yavaştı, beni içimden doldururken İçeride. Vücudum titremeye başladı, bacaklarım onun etrafında kenetlenmek istiyordu. Onun seğirdiğini hissedebiliyordum ve birlikte doruğa ulaştık, ben çığlıkla, o bir kükremeye.

Zirve azalınca yatağın üzerinde top gibi kıvrıldım, Derin nefes alarak çarpan kalbimi sakinleştirdim. Vücudum titriyordu,

Ama kolları beni sarıp kendine çekince sakinleştim. Gözlerim ağırlaştı ve kısa süre sonra uyku beni ele geçirdi.

Gözlerimi açtım ve yatağın diğer tarafına baktım ama o gitmişti. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Dikkatimi yerdeki kristal çekti, d n gecenin bir rüya olmadığını hatırlatıyordu.

Kapı çalınca yataktan kalktım, giyindim ve kapıyı açtım. Chad'in şaşkın yüzüyle karşılaştım.

"Ne oldu?" Etrafıma bakınarak sordum.

"Dün gece  itimizin bir kısmı alev aldı ama kimse fark etmedi. Bir saldırı olabilir gibi görünüyor," dedi Chad telaşla.

Ah, kahretsin.  nce Zion'un kulübesini ateşe vermiştik, şimdi de  itleri. Gözlerim yana kayarken yanaklarım kızardı. "Düzelt şunu. Hasar tespiti için yakında size katılacağım," diye cevap verdim ve kapıyı kapattım.

Zırhımı ve beni soğuktan koruyacak bir pelerin giydim. Kapıdan içeri adımıımı atmadan önce dikkatimi çeken bir şey oldu. Masamdaki beyaz zambak  anı. Desmond, tabii ki. Her şey olması gerektiği gibi sonuçlanmış gibiydi - tek gecelik bir ilişki ve şimdi yine d şmandık.

Kapıdan yaşam alanıma doğru yürüdüm ve Roger tarafından kocaman bir gülümseme ve sıcak bir kahvaltı ile karşıldım.

"Günaydın ve teşekkür , Roger." Gülümsedim.

Roger, "Dün gece Mavi şimşek Kabilesi'nden duman ve kargaşa geldiğini fark ettik," dedi. "Ne olmuş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Sabah ilk iş değil," diye cevap verdim, esneyerek. "Zihnim hâlâ uykuda. Hadi şu çiti kontrol edelim."

Roger ve ben yanmış çiti bulduk ve inceledik. Düşüncelerim dünkü olayların içinde boğulmuştu. Desmond yaralanmıştı, sadece omzunda değil, kolunun her yerinde pullar vardı. Kristali neden bu kadar erken getirmişti? Beni görmek için mi? Hayır, bir şey olmuş olmalı. Bir şey onun Mavi'den kaçmasına neden olmuştu.

Thunder Kabilesi. Ama şimdi ne olacak? O burada değildi. Geri gelecek miydi? Saldırıyı beklemek zorunda mıydık? Düşüncelerim karmakarışık ve dudaklarımdan belli belirsiz bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkıyordu.

O sabah kahvaltı ederken Danika bana baktı. "Bu iyi bir uykunun işareti gibi görünmüyor."

"Dört günümüz var," dedim, onun dile getirmediği sorusunu görmezden gelerek, "sonra Beyaz Gölge Kabilesi'ne gideceğiz."

Danika'nın dikkati yanmış çitlere döndü. "Desmond henüz ortaya çıkmadı mı?"

"Kristal bizim ama ben daha çok Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi tartışmaları konusunda endişeliyim. Roger'ın bahsettiği şey olağandışı. Bir şey olmalı."

"Desmond sana hiçbir şey söylemedi mi?" Danika sordu.

"Hayır. Sadece kristali bıraktı ve uzaklaştı. Yaralı görünüyordu. Yorgunum. Orada ne olduğu hakkında kesin bir şey söyleyemem." "Kim uçmak ister?" Chad aniden solumdan sordu.

Ona şöyle bir baktım. "Sen neden ?"

"Xaran burada." Chad'in bakışları Xaran'ın dalların arkasına iyice gizlendiği ağaçlara kaydı. "Sanırım bize bir şey söylemek istiyor. bir şey."

"Desmond'la birlikte olması gerekmiyor mu?" Danika sordu.

"Bu alışılmadık bir durum," dedim kapıya doğru yürürken. ". Sen burada kal."

Chad bana yetiştirdi. "Ve tüm eğlenceyi kaçırarak mısınız? sanmıyorum."

Her zaman olduğu gibi, tek bir yerde kalamıyordum. İleriye doğru adım attığımda kapılar açıldı, dikkatim kıpkırmızı ejderha Teirac'ın üzerindeydi.

Baba? Ne yapıyorsun burada? Bir sorun mu var?

"Clara, iki sorunumuz var." Zihnime doğru konuşurken Teirac'ın çenesinden sıcak bir hava yayılıyordu. "Önce hangisini duymak istersin?"

İlk olarak, Xaran'ın burada ne yaptığını söyle.

"Desmond ona Aldrax'ı serbest bırakana kadar sana göz kulak olmasını söyledi. Dün gece Mavi Şimşek Kabilesi'nde savaş seslerinin duyulmasının nedeni bu gibi görünüyor." Babam ormana doğru baktı. "Gitmemiz gerek. Bu iş henüz bitmedi."

Neden ben? Bu bizim sorunumuz değil, görevimiz değil. Mavi Şimşek Kabilesi çok korkunç şeyler yaptı. Yanmak ve yok olmak onların kaderi.

"Clara, ne zamandan beri bu kadar kayıtsızsın?" Babamın sesi sertti. "Orada insanlar ölüyor ve Aldrax'ın yardımımıza ihtiyacı var. Ejderhaların tarafında mısın, değil misin?"

Teirac bir kanadını indirdi ve Chad soru sormadan üzerine tırmandı. sordu. Elbette, intihar görevi iki kişiyle çok daha eğlenceli görünüyordu. Önüne tırmanırken durumu çabucak açıkladım.

"Diğerlerine söylememiz gerekmiyor mu?" Chad sordu. "Sadece etrafa bakacağız," diye cevap verdim.

Birkaç güçlü kanat çırpışıyla Teirac havaya yükseldi. Uçarken soğuk rüzgâr bize doğru esiyordu. İçimde bir endişe hissettim. On dakika sonra Sessiz Orman'ın üzerinde uçuyorduk ama görünürde hiçbir şey yoktu. Yine de aşağıda bir yerlerde güçlü bir enerji hissedebiliyordum.

İnme vaktimiz geldi baba.

Teirac dinledi ve ormanın kenarına indi.

Chad omzuma dokundu. "Bu sadece bir keşif görevi değil mi?"

"Yukarıdan hiçbir şey göremiyoruz," diye cevap verdim sertçe. "Ne olduğunu görmemiz gerek."

Yürüyüşüm koşuya dönüştü, çünkü garip sesler geliyordu. Orman. Sonunda, şok içinde bakarken kayarak durdum. Mide bulantısı midemi yuvarladı. Kar kırmızıya boyanmıştı ve ölü bedenler yatıyordu. Her yerde.

"Burada ne oldu böyle?" Chad'in sesi endişe doluydu. "Ben de en az senin kadar görüyorum, Chad," diye cevap verdim. cesetlerin arasından.

duraksadı. "Geri dönmemiz gerek." "Korkak olma," dedim sertçe.

Mavi Şimşek Kabilesi'nin olması gereken yere doğru sürünerek ilerledik. Her dönüşte ceset sayısı artıyor gibiydi. Bunlar yüzlerinde mavi dövmelemler olan kabile üyeleri idi. Ben ilerlerken kan maskeli balo gibiydi. Koku midemi bulandırıyor. Bu yerleşim bir zamanlar kabilenin eviydi, ama şimdi sadece daha fazla kan ve daha fazla ceset bulduk.

Bir ılık sessizliği bozdu ve bakışlarım yakındaki bir kulübeye kaydı. Chad'i durdurmak için elimi uzattım ve kulübenin içinde neler olduğunu dinlemeye çalışarak sessizce ilerledim.

"Doğru şeyi yaptığını mı düşünüyorsun, seni aşağılık köpek?" Quaran'ın sesini tanıdım. "Ne yaptığını görüyor musun? Herkesi öldürdün. Bu senin suçun!"

İleriye doğru temkinli bir adım daha attım ama ayağımın altındaki basamak gürültülü bir gıcırtı çıkardı. Kahretsin!

"Kim var orada? Sen de mi ölmek istiyorsun?" Ayak sesleri ön kapıya doğru ilerlerken Quaran'ın sesi öfkeyle ıslanmıştı.

Elim anında kılıcıma gitti. Kılıcımı çektim ve o ortaya çıktığında saldırmaya hazırlandım.

"Dur!" dedi başka bir ses. Onu tanıdım-Desmond. Öfke doluydu ama bir o kadar da yorgundu. "Başladığın işi bitir, seni lanet olası Korkak. Burada sadece biz varız. Tüm savaşçılarınız öldü. Aldrax özgür. Sadece sen ve ben varız! Sizi lanet hırsızlar. Aldrax'ı kullandınız ve hak ettiğinizi aldınız. Kimse onun kanına sahip olamaz. Siz onun seçimi değilsiniz, sizi hainler. Canavarlar."

"Ben onun seçimiydim," diye bağırdı Quaran.

"Onun seçimi sen miydin?" Desmond alaycı bir tavırla tekrarladı. "O zaman neden ona layık olanın sen değil de ben olduğuma karar verdi?"

"Bu benim kararımdı," diye bağırdı Quaran. "Sana onun kanını verdim. Sadece benim sayemde iki büyüye sahip oldun!"

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CLARA

Artık olanları dinlemek istemediğim için yoluma devam ettim. Kılıcın ağzı beyaz alevlere dönüştüğünde, Quaran'ın dikkati bana doğru döndü. Ama dikkatim buz gibi zincirlerle bağlanmış, vücudunda bıçak yaraları olan Desmond'a yöneldi. Zemin kırmızıya boyanmış.

Quaran'ın bir el hareketiyle duvarlardan buz bıçakları çıktı. Bana doğru uçtular ve ben de bir engelleme manevrası yaptım. Büyünün çarpışmasından sonra ayaklarımın üzerinde duruyordum.

"Harika." Quaran bana doğru bir adım attı. "Ölmeye karar veren daha fazla gönüllü."

"Clara, kaçmalısın," diye inledi Desmond ve bir an sonra bilincini kaybetti.

Chad belirdi, yanımda durdu ve kılıcını çekti. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir."

"Ne kadar tuhaf. İki aptal bir kurtarma görevi gerçekleştirmeye karar verdi." Quaran güldü ve bir buz patlaması daha yaptı.

Soğuk ipler bacaklarıma dolandı. Parmaklarımı şıklatmam buzunu eritti ve kılıcımı ileri doğru savurdum. Buzdan asa Quaran'ın ellerinde büyüyen silahlar engelledi. Bir darbe indi, sonra bir başkası ve Chad ile saldırmama rağmen berabere kaldık.

"Yeter," diye hırladım ve kılıcımı yere bıraktım. Chad'e baktım. "Desmond'ı buradan götür."

Chad bir adım öne çıktı ama Quaran yolu kapattı. Elimi sallayarak onları yakıcı bir alevle ayırdım ve Quaran'ı köşeye sıkıştırdım. Ateşimi söndürmek için kar çağırdı ama çok geç kalmıştı. Chad çoktan çıkışa doğru ilerliyordu.

Ellerimi havaya kaldırdım ve tüm duvarın alev almasına neden oldum. Yoğun duman odayı doldurdu. Başımın yanında bir ısıklık sesi duyuldu ve

İçgüdüsel olarak onu yana çevirdim. Buzbir hançer yanağımın yanından geçerek derimi kesti ve duvara çarptı.

"Neredeyse bana çarpıyordun," dedim sırtarak.

"Sonun burada gelecek," dedi Quaran, "ejderhalar ve insanlar arasındaki barışı bozduğun için."

Buz sarkıtları tavanı doldururken alevlerim yok oldu. Teker teker düşmeye başladılar. Kendimi yaralanmalara karşı korumak için bir kalkan çağırdım ama Quaran'ın büyüünün gücü beni diz çökmeye zorladı.

"Düzeni ben sağlarım," dedim ve yüzümde küçük bir gülümsemenin belirmesine izin verdim.

dudaklar. "Ve yoluma çıkan herkes ölür. Bunu hala anlamadın mı?"

Serbest kalan yumruğumu yere vurdum, diğer yumruğum hala Başımın üstünde kalkan. Alevler Quaran'ın bacaklarını sardı. Tökezledi ve dudaklarından bir çığlık kaçtı. Buz anında suya dönüştü, yeri ıslatıyor ve tavandan damlıyordu.

Kılıcımı kaptım ve . Quaran ayağa kalkamıyordu; alevler gitmesine izin vermiyordu. Yanan etin kokusu burnuma doldu.

Bıçağımı boynuna saplamadan önce tereddüt etmedim, kafasını vücudundan ayırdı. Yerde bir kan birikintisi daha oluştu ve ben kesildim. Duygularım patlamaya çalıştı ama onları bastırdım ve tökezleyerek dışarı çıktım. Hiçbir ipucu bırakmamak, öleceğinden emin olmak için kulübeyi parmaklarımı şıklatarak ateşe verdim. Ya da belki de

Beni kesinlikle rahatsız edecek olan anıyı yakmak.

Bir can daha alındı. Bir ölüm daha.

"Clara, ." Chad yere diz çökmüş, Desmond'ın bedenini tutuyordu.

"Xaran, ?" Seslendim.

Büyük ejderha ağaçların arasından çıktı ve bize doğru ilerledi.

"Desmond'ı Kül Kabilesi'ne götür," dedim. "Nadia ona yardım edebilir."

Desmond'un Xaran'ın kanadına binmesine yardım ettim. Chad de onu takip etti, arkasına geçip onu sıkıca tuttu.

"Neden sen gelmiyorsun?" diye sordu.

"Etrafa bakmam gerekiyor," dedim sakince. "Xaran, vakit geldi."

Xaran gri bulutların arasında kaybolurken, cesetlerle kaplı patikadan aşağı doğru yürüdüm. Hâlâ bir yerlerden gelen ve sakinleşmemi engelleyen enerjiyi hissedebiliyordum. Kırmızı kar yığınlarının arasından yolumu bulup etrafa bakındım.

"Bu şekilde tek başına dolaşamazsın," dedi babam endişe dolu bir sesle.

Kendime nasıl bakacağımı biliyorum. Aceleyle ilerlerken babamın kafamın içindeki sesini duymazdan geldim.

Yolculuğun yaklaşık on beşinci dakikasında önümden gelen bir uğultu beni durdurdu. Bunun hayatta kalan Mavi Şimşek Kabilesi olduğundan şüphelendim.

"Etrafınız sarıldı," diye bağırdı solumdan bir erkek sesi. "Ellerini kaldır!"

"Sanmıyorum," dedim kılıcımı çekerek. "Bence bir tek sen varsın."

"Bu kadar emin olma," diye seslendi başka bir adam diğer taraftan.

İçimi çektim. "Sen bir mantar gibisin. Çok hızlı çoğalıyorsun."

"Vazgeç. Seni öldürmek istemiyoruz," dedi üçüncü bir adam.

"Dört kişisiniz." Dikkatim bir ağacın arkasından beliren bir diğerine kaydı. "Sanırım beni hafife alıyorsun. Beni öldürmek daha fazla çaba gerektirecek."

Kılıcımın ağzı tutuştu.

"Kılıcını indir! Kabilemiz çok ölüm yaşadı," diye bağırdı mızraklı adam. "Aptalca davranmanızı istemiyoruz."

Büyük bir rüzgâr dengemi kaybetmeme ve düşmeme neden oldu. Buz sanki bir heykele dönüşmüşüm gibi bedenimi zincirledi. Kalp atışlarım yavaşladı ve bir an için hayatta olup olmadığımı merak ettim.

Ormandan kocaman bir ejderha çıktı, ökse otu gibi koyu yeşil. Mavi gözleri bana bakıyordu.

Aldrax.

"Sakin ol dostum," dedi ağaçların arasından tanıdık bir ses. "O bir tehdit değil."

Kurtuluşum Aldrax'ın yanında belirdi. Umarım beni hâlâ hatırlıyordur. Vivaan. Tüylar ürpertici acı kesildi.

öne çıktı ve elini bana uzattı. Parmaklarını ve elini süsleyen dövmeleer gözümde kaçımadı.

Elini tuttum, yardımını kabul ettim ve kardan yükseldim. "Trajik görünüyorsun. Ne oldu sana?" Vivaan bana sarıldı.

Kısa bir süre sonra elini sallayarak muhafızlara gitmelerini işaret etti.

"Bana ne oldu? Peki ya o katliam?" Bakışlarım omzumun üzerinden, ormanın derinliklerinde bir yerde yatan ceset yığınlarının olduğu yere gitti.

"Aldrax'ın kararıydı." Vivaan omuz silkti. "Desmond'ı gördün mü? Her şey bitmeden önce arkamdaydı."

"Desmond Quaran tarafından işkence gördü ama Chad onu Kül Kabilesi'ne geri verdi." Soğuktan titredim. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Belki bir fincan çay içerken?"

"Elbette." Vivaan onu takip etmem için el salladı. "Yanlış anlaşılmayı bağışlayın. Halkım zor bir gecenin ardından hâlâ gergin."

Önümüzde sağlam yapılı evler belirdi. Burada yaşayanların hiçbirinin ölenlerle aynı dövmeleere sahip olmaması gözümde kaçımadı. Bu durum kafamda birçok soru işareti yarattı ama bunları kendime sakladım.

Evlerden birine girdik ve kendimi rahat bir yere attım.

Vivaan çayı hazırlayıp dumanı tüten fincanı masaya koyarken masaya oturur.

Gülümseyerek önümdeki sandalyeye oturdu. "Son altı ayda senin hakkında çok şey duydum."

"Kimden olduğunu tahmin edebilirim," diye cevap verdim kibarca, geçmişini hatırlamak istemeyerek.

Vivaan'ı nadiren görmüştüm ama Danika'nın onunla vakit geçirdiğini biliyordum. Bu onun iyi biri olduğuna inanmam için yeterliydi. niyetler. Kimin benim hakkımda daha çok şey söyleyeceğini bilmek istemiyordum-

Burada yaşayan Desmond ya da onunla sık sık vakit geçiren Danika.

"Şunu bilmeni isterim ki," dedi Vivaan ciddi bir sesle, "eğer hayatının bir parçası olsaydı pes eder ve savaşmayı bırakırdı." "Bu geçmişte kaldı Vivaan," diyorum zar zor duyulabilen bir sesle. "Biz konuşmayacak mısın?"

"Tamam. Canını yaktığını biliyorum." Vivaan başını salladı.

"Muhtemelen gerçek Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'nde neler olduğunu bilmek , değil mi?"

"Gerçek olan mı?" Ben sordum.

"Evet. Samire öldükten sonra bazı kabile üyeleri büyülerini kaybetti. Buraya sürgün edildiler ve büyüye sahip olanlar tarafından korundular. Eoman bundan sonra Aldrax'ı hapsetti ve kanını çalmaya başladı. Daha sonra herkese büyü teklif edildi ve reddedenler sürgüne gönderildi bu yere geri döndüler. Böylece Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi ikiye bölündü: büyüye sahip olanlar ve ejderhalar."

Vivaan durakladı ve bakışları odaklanamadı. "Eoman gönderdi Desmond'dan kristalin diğer parçasını geri getirmesini istedi çünkü onu bölebilecek bir silahı vardı. Asıl planının ne olduğundan emin değilim ama Desmond liderlik unvanı için ona meydan okuyunca plan değişti. Desmond onu öldürdükten sonra kabile onu reddetti ve yeni liderlerini, Mavi Şimşek Kabilesi savaşçılarından lideri Quaran'ı seçti. Eoman'ın ölümüyle birlikte, üzerinde çalıştığı tüm planlar Quaran'a geçti. Bu karışıklıktan faydalanarak Aldrax'ı buldum, Aldrax öfkesini buraya gelirken bulduğu herkesi katletmek için kullandı. Ondan büyüsunü çalanlar bunu kendi amaçları için kullandılar ve güç karşısında kör oldular. Sonunda beni seçti. İlk teklifte büyüü reddeden bendim ama Eoman'a olan sadakatim nedeniyle sürgün edilmedim. Aldrax muhtemelen büyü olmadan insanlar için ne kadar çok şey yaptığını gördü. Güç ya da büyü arzusu beni kör etmedi. Her zaman gölgelerdeydim, Desmond'la birlikte etrafımda neler olup bittiğini anlamaya çalıştım, öfkenin ve intikam arzusunun ötesini görmeye çalıştım."

"Ama ilk karşılaşmamızda bir muhafızı buzdan bir mızrakla bıçaklamıştın," dedim kaşlarımı çatarak. "O büyü değil miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı Vivaan. "Bu sadece Eoman'dan bir hediye idi. eriyen mızrak, büyü yapanların arasına katılmamı sağladı." "Kristali parçalayabilecek bir silahı olduğunu mu söyledin? Var mıydı? Nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum. "Ayrıca, diğer ejderhalara ait kristal nerede? Bence sadece bir parçası var."

"Silah kayboldu, ancak silahı kurtarmayı başardık. kristal. Bence kristaller her ejderha kabilesinin gerçek sakinlerinde kaldığı sürece bir sorun olmayacaktır," dedi Vivaan.

"Beyaz Gölge Kabilesi nasıl ? Onlar da benimki gibi bölünmüş durumda mı?"

"Hayır, ama başka sorunları var. Alacakaranlık Tozu Kabilesi ve özellikle de Zaxon, tüm yollar Yloria şehrine çıksa da kabile üyelerinin kaybolmasından benim halkımı sorumlu tutuyor.

Honsu'nun işaretlediği kişi barışı garanti etti ve Zaxon'un aklını başına toplayıp saldırmayı bırakması umuduyla kristali topraklarına geri götürmem için bana yirmi gün verdi."

Vivaan kaşlarını çattı. "Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne güvенеbileceğimizden emin misin?"

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DESMOND

Acı, yaşayacağım umudunun yanında hiçbir şeydi.

Ağrı kesici kullanmadan iki ameliyat geçirmiştım. Bıçak yaralarından biri karnımdaki hayati organlara neredeyse zarar vermiş, bacağımdaki derin yara ise iyileştikten sonra yürüyüp yürüyemeyeceğim sorusunu gündeme getirmişti.

Yatak istirahati ve uzun, sıkıcı iyileşme.

Sadece Nadia'nın beni bıraktığı kulübenin ahşap tavanına bakabildim. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki gücümü yeniden kazanacak zamanım olmamıştı; Quarar'ın beni kurtarmayı başarmasının tek nedeni buydu.

Beni hapsetti. Öleceğimi düşünmüştüm ve tüm planlarını ortaya koymuştu ama anılar çok kafa karıştırıcı ve belirsizdi.

Şu anda bunu düşünmek istemiyordum ama aklımdan da çıkaramıyordum. Eoman'ın başından beri planının kristalleri toplayıp onları bölmek ve sadece Aldrax'ı hayatta bırakmak olduğu gerçeğini, beni endişelendirdi ve korkuttu. Sorular zihnimde iç içe geçmişti ama bedenimdeki yorgunluk onları çözmemi zorlaştırıyordu.

Quaran ejderhaları öldürebilecek bir hançer saklamıştı.

İçimi çektim ve gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalıştım. Buna ihtiyacım vardı eğer

kalkıp savaşmak istiyordu. Clara'ya bunu söylemek zorundaydım ama umarım öldürülmeden önce ondan önemli bilgileri almıştır.

O benim hayatımı kurtarmıştı. Hâlâ umursayabileceğine dair küçük bir umuda tutundum.

Birlikte geçirdiğimiz o gece tam bir kasırgaydı. Ben İpeksi tenine tekrar dokundum, onu eskiden olduğu gibi yanımda hissettim. Öte yandan, bana kapıyı açtığı zamanki kırmızı, gözyaşı dolu gözlerini düşünmeden edemiyordum.

, *Desmond. Düşünmeyi bırakmalısın.*

Başımı yana çevirdim ve gözlerimi kapattım, akşamın ilk gölgeleri belirmiş olmasına rağmen kendimi uyumaya zorlamaya çalıştım.

pencerenin dışında belirliyordu. Aldrax Vivaan'ı seçerek aklımdan çıkmıştı. Kendine uygun birini bulduğuna sevinmişim. güvenebilirdi.

Asıl soru, ben hapse girdikten sonra ne olduğuydu.

İkinci Mavi Şimşek Kabilesi'ne doğru geri çekilmiştik. ama bir grup büyülü piç beni Vivaan'dan ayırmıştı. Diğerlerinin iyi olduğunu ve Clara'nın başının belaya girumuyordum...

Kapı gürültüyle vurulunca gözlerimi açmak zorunda kaldım. Kapı açıldı ve Roger elinde yiyeceklerle içeri girdi.

"Günaydın," dedi, tepsiyi masaya bıraktı ve yatağın kenarına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ nefes alıyorum," diye cevap verdim, göz temasından kaçınarak. Çoğu insan onlara ihanet etmemin gerçek nedenini hâlâ bilmiyordu, Danika, Chad, Morgana, Kano ve Roger da dahil. Clara'nın onlara söylemiş olabileceğini düşündüm ama Roger'ın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden anladım. Bu iyiydi. Bunu hak etmişim. Herkes benden nefret etseydi, ayrılmak çok daha kolay olurdu.

Roger alçak bir sesle, "Kendini öldürmeye çalışıp duruyorsun, Desmond," dedi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Gidebilir misin?"

Eski arkadaşım gözlerinde üzüntüyle bana baktı. "Sana ne olduğunu ve neden tekrar kritik odaya girdiğini bilmiyorum. ama yaşamak zorundasın, Desmond."

Roger'ın bu odadaki varlığı bana çok ağır geldi. Bu adam benim için her zaman bir baba figürü olmuştu. Yüzündeki hayal kırıklığı ve üzüntüyü görmek yürek parçalayıcıydı.

Yapamam... Bunu daha fazla yapamam.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı ve hızla kafamı Roger'dan uzaklaştırdım. Gölgelemin içinde kaybolmayı arzuluyordum ama bedenim bunun için çok zayıftı.

Roger'ın eli omzuma indi. "Desmond, sana ne oldu?"

"Hepinizin benim bir hain olduğumu düşündüğü fikriyle yaşayamam." itiraf etti. "Çok şey verdim ama içi boş bir kabuğa dönüştüm."

"Bu doğru değil Desmond. K l Kabilesi'ne geri döndün, Bu da Clara'nın sana güvendiği anlamına geliyor.  lmek yerine yaşamana izin vermeyi seçti. Bu yeni bir başlangıç, yeniden yaşamak için bir şans." Roger omzumu bir kez sıktı. "Seni görmek benim için çok zor, ama yapamam.

sana yardım etmek, biliyorsun. Hayatın kolay olmadı ve ben her zaman senin yanında oldum, seçimlerine, günahlarına ve istismarlarına rağmen.  lmek üzere olduğunu ve günlerinin sayılı olduğunu biliyorum ama bu konuda kendini hırpalamayı, incitmeyi ve mahvetmeyi bırakmalısın."

İçini çekti, sonra devam etti, "Başlangıçta, bizi terk ettiğinde, seni büyüden kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalıştık. Bize ihanet ettiğinde bile birlikte çalıştık. Ama sonunda, biz karar verdik Aldrax'ı öldürerek ejderhalar ve insanlar arasında yeni bir savaşı riske atamazdın. Bunu neden yaptığını bilmiyoruz ama yaptıkların ve şimdi senin kefareti ödeme, özür dileme ve doğru kararlar verme zamanın. Seni anladığımı söyleyemem ama benim için bir oğul gibisin Desmond. Affetmek zaman alacaktır ama hayatın sonu. Yaşamak zorundasın, anladın mı?"

Başımı geri çevirdim ve sonunda gözleriyle buluştum. Orada Yaptığım her şeye rağmen oradaki sıcaklık. G zyaşlarımı elimle sildim, zayıf görünmemeye çalıştım. "Bunu Clara'yı korumak için yaptım. hepsini korumak. Hepsinin ölmesine izin vermek ya da kendimi Mavi şimşek Kabilesi'ne teslim ettim. Bir korkak gibi davrandım, savaşmaya cesaret edemedim ve bir kişinin bile  l rd n z. Hayatımın hangi noktasında bu kadar zayıf oldum ve başkaları tarafından itilip kakıldım? Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama yeterli zamanım var mı bilmiyorum. Tek ihtiyacım olan şey beni affetmeniz."

"Sen hiç zayıf olmadın Desmond." Roger gülümsedi. "Duygular zayıflık değildir. Bağlılık ve fedak rlık zayıflık değildir. Sen her zamankinden daha güçlüsün. Bu kararları alarak önceliklerinizi açıkça ortaya koydunuz. Başkalarını incitmiş olabilirsin ama Zamanla seni affedecekler ve arkadaşların seni anlayacak. Tanıdığım en cesur adamlardan biri olduğun için seni affediyorum oğlum."

"Teşekkür ederim Roger," dedim usulca.

Roger yavaşça evden çıktı ve beni yalnız bıraktı. İçeride kendimi bir ocuk gibi hissediyordum.

Babam demek istediğim adam. Küçük bir çocukken ihtiyacım olan adam.

Yemek tepsimi daha yakına çektim ve sıcak yemeğin ve çayın tadını çıkardım. Xaran'ın alaycı sesi kafamın içinde "Ah, ne kadar da ," dedi. "Senden utanıyorum."

kapatabilir misin? Yemeğimin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Kaşlarımı çattım ama huzur ve dinlenmem bitmiş gibi görünüyordu.

"Bu benim tarzım değil, biliyorsun, ama dün sana zamanında ulaşamadığım için özür dilemek istedim."

Sorun , Xaran. Kavga mahallinde olmadığınız için özür dilemenize gerek yok. Emirlerime uydun ve sonra da Seninle olan bağlantım kanımı kaybetmemle daha da kötüleşti. Clara ve Teirac'ı getirebildiğin ve onları uyarabildiğin için minnettarım. Hayatımı birden fazla kez kurtardınız ve bunun anlamı tahmin edebileceğinizden daha fazla.

"Artık senin emirlerine uymayacağım," diye hırladı Xaran zihnime. "Bir daha asla senin yanından ayrılmayacağım. Sana canlı ihtiyacım var. Senden sonra asla başka birini işaretlemeyeceğim, biliyorsun. Bu dünyada başka hiç kimse benim gücüme ve büyüme layık değil."

Ne zamandan beri bu kadar duygusal ve açıksın? Boş tepsiyi yan masaya iterken dudaklarımın kenarı kalktı. I daha rahat olmaya çalıştı, ama her pozisyon ağrıya neden oldu. Sonunda, rahatsızlığıma rağmen yine yorgunluğa yenik düştüm.

Üç gün boyunca Bianor, Nadia ve Danika başlıca ziyaretçilerim oldu. Clara ile konuşmam gerekiyordu ama benimle görüşmeyi reddetti. Danika, Clara'nın bana gerçeği açıkladığını bildirdi.

Herkese seçimimi, fedakârlığımı anlattım ama görünüşe göre ne o ne de Chad beni henüz affetmemişti.

Danika'nın karanlık gözleri üzerimde oyalandı, sonra elindeki hançere döndü. "Gidiyoruz. Yürümeyi deneyebilir misin?"

"Yürümek mi? Hâlâ ayağa bile kalkamıyorum Danika." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışsam da iç çektim.

"Kül Kabilesi'nin bir kısmı huzur bulma umuduyla bu kamp alanında kalacak. Geri kalanlar ise Clara ile birlikte Beyaz Gölge Kabilesi'ne giderek hayatlarına devam edecek ve insanlığın yavaş yavaş huzura kavuşmasını umacaklar. Sizin seçiminiz ne olacak?"

"Birlikte gitmek isterdim ama yürüyemiyorum bile," diye yanıtladım kendimi çaresiz hissederek. "Sanırım vücudum iyileştiğinde size katılmak zorunda kalacağım."

Danika gülümsedi. "Benim tanıdığım Desmond bu kadar kolay pes etmezdi."

Kelimeler yüzüme bir darbe gibi çarptı ve fiziksel acı çekiyormuş gibi irkildim.

Danika ayağa kalktı ama bana bakarak, "On dakika içinde çıkıyoruz," dedi ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

On dakika mı? Tüm vücudumdaki acıyı on dakika boyunca nasıl görmezden gelebilirdim ki?

Kendimi güçlükle oturur pozisyona getirdim, kaslarımda, özellikle de bacağımda yakıcı bir ağrı vardı. Dişlerimi sıktım, Dudaklarımdan çıkmak üzere olan çığlığı görmezden gelerek kendimi tek ayağımanın üzerinde durmaya zorladım, yalpalıyordum.

"Siktir," diye hırladım.

Roger'ın yaptığı koltuk değneğini yaslandığı yerden aldım. Yakında yürüyebileceğimi umarak duvara yaslandım. Temkinli bir adım attım, gözlerimden acı ve hayal kırıklığı yaşları akıyordu.

Zayıf. Çaresiz. Yorgun. İşe yaramaz.

Kelimeler birbiri ardına kafamda uçuşuyor, beni ilerlemeye teşvik ediyordu. Kapının dışından bir kargaşa sesi geldi ve bir salyangoz kadar yavaş, adım adım yaklaştım. Onlarla birlikte giderek herkesi yavaşlatacaktım.

, *Desmond. Vazgeç. Sadece yük olacaksın.*

"Düşünmeyi bırak ve hareket etmeye devam et." Xaran'ın emredici sesi kafamın içinde çınladı. "Clara'yla birlikte olmak mı istiyorsun? Bağışlanmak mı istiyorsun? Yaşamak mı istiyorsun? O zaman yürü!"

Kapıyı açtım ve ılık güneş ışığı yüzümü yıkadı. Yerde hâlâ kar vardı ama kış yerini yeni bir kışa bırakmış gibiydi. bahar, yavaş yavaş. Belki kırk kişilik bir grup ormana doğru yürüyordu.

Clara'nın sesi sol tarafımda . "İleri! Kimse geride kalmasın. Bu son hatırlatma."

Dondum kaldım ve kalbim hemen sakinleşti. Ona bakarken, tüm endişelerim yok olmuş gibiydi. Rüzgâr kahverengi buklelerini karıştırdı ve

Koyu kahverengi pantolon, ağır siyah botlar ve koyu kırmızı bir yelek giymişti. Boynunda Eldmoor'un kurucusunun bir kolyesi parıldıyordu.

Mavi gözleri üzerimde gezindiğinde, kendimi tutamadım. Bir tür aptal gibi kocaman gülümsedim.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra "Bizimle misin?" diye sordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CLARA

"Evet." Desmond başını salladı, bakışlarını benden ayırdı ve topallayarak grubumuza katıldı.

Beyaz Gölge Kabilesi'ne yolculuk zor değildi. Beyaz Gölge Yarı yolda Teirac insanları feribotla taşımaya başladı ve normalde bir günden fazla süren yürüyüşü kısalttı. Teirac ilk gemiyle indikten sonra sabırla diğerlerini bekledim. Herkesin güvenliğini sağlamak için ilk ben olmalıydım. Hala tam olarak nasıl ortaya çıkaracağımı bulamamıştım. Beyaz Gölge Kabilesi'ne kökenlerimle ilgili gerçeği anlatacaktım. Er ya da geç yalanlar ortaya çıkacaktı, özellikle de şimdi halkımız tek bir topluluk haline geldi. Ama bu şu anda sorunlarımın en küçüğüydü. Cecily ile buluşup anlaşmamızı tamamlamam gerekiyordu.

Herkes inmeye vakit bulamadan, uzaktan yaklaşan figürler gördüm. Birkaç askerin eşlik ettiği Keyla'ydı. I

Bir sorun haline gelmeden durumu açıklamak için hızımı artırdım.

Keyla yaklaştığımda elini uzattı ve genişçe gülümsedi. "Tekrar hoş geldin lider. Başarılı oldunuz mu?"

"Evet." Chad ve Roger'in ayaklarının dibinde duran kristal oldukça net bir cevap olsa da başımı olumlu anlamda salladım.

Keyla gülümsedi. Sonra bakışları beni geçip Teirac'ın iniş noktasının yakınında toplanan gruba yöneldi. "Kim bu insanlar?"

"Bunlar birlikte büyüdüğüm insanlar. Onlar-"

"Desmond?" Keyla sözümü kesti, bakışları diğerlerinden ayrı duran adama odaklanmıştı.

"Onu tanıyor musun?" Bakışlarım önce Desmond'a, sonra da Keyla'ya takıldı.

"Hayır, ama aurası..." Keyla'nın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Xaran tarafından işaretlendi."

"Dediğim gibi, bu insanlar benim evim, etim ve kanım." işaret ettim. "Sizin evinizin bizim olmasını istiyorum."

"Elbette liderim. Dilekleriniz ." Keyla'nın tam dikkati bana döndü. "Toplantı için Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne gideyim mi?"

"Evet. Bu ne kadar çabuk , o kadar çabuk barışın tadını çıkarabiliriz."

Keyla eğildi. "Bana verilen görevi yerine getirirken yanınıza birkaç asker bırakacağım."

Aceleyle uzaklaşmasını izledim, sonra Chad ve Roger'a döndüm. Gözlerinde merak ama Chad her zamankinden daha mutlu görünüyordu.

"gülümsüyorsun?" diye sordum.

Chad omuz silkti. "İşlerin iyi gidiyor olması güzel."

Bakışlarından gülümsemesinin barışla ilgili olmadığını anlayabiliyordum; Keyla'nın uzaklaşmasına bakarken gözlerinin parlamasıyla ilgiliydi.

"Ona güvenebilir miyiz?" Roger'ın sesinde tereddüt vardı.

"Beyaz Gölge Kabilesi bana saygı duyuyor çünkü Teirac tarafından işaretlendim. Bu da sözlerime, seçimlerime ve sana saygı duyacakları anlamına geliyor," diye cevap verdim.

"Roger'ın sana saygı duymalarını nasıl sağladığını bilmesi gerekmiyor mu?" Chad'in dudaklarının köşesi yukarı kalktı.

Ona ters ters baktım. "Kapa çeneni, Chad."

"Biz sonuncuyuz," diye seslendi bir kadın sesi arkalardan bir .

Kıpırdamadan durdum, etrafıma bakındım. Desmond aynı yerde kalmıştı ve gelmeye karar veren tüm sakinler buradaydı.

Sadece bir eksik vardı.

İnsanların arasından geri adım atarak tanıdık bir yüz aradım. "Danika nerede? Danika'yı gören var mı?"

"Size buranın onun evi olmadığını söylememi istedi. Vivaan'a ve Mavi Şimşek Kabilesi'ne katılmaya karar verdi," dedi bir kadın zar zor duyulabilen bir sesle.

Göğsüm ısındı. Böylesine zorlu bir yolculuktan, gözyaşlarından, umutsuzluktan ve korkudan sonra nihayet gerçek evini bulmuştu. Danika kalbinin olduğu yerdeydi, tüm düşüncelerini işgal eden bir adamla birlikteydi,

mutlu ve güvende. Hak ettiği her şeye sahipti. Göğsümde bir rahatlama hissederek uzaktaki ormana doğru baktım.

İyi yaşa, sevgili dostum.

Omuzlarımı dikleştirdim ve "Gidelim!" diye seslenerek ileriye doğru yol aldım.

Kar tabakasının altında yosunlar yeşerirken, ağaç dalları ıttırıyordu, sakinleşemiyordum. Mavi şimşek Kabilesi için artık daha iyi zamanlar, daha parlak bir gelecek ve daha sakin bir yarın vardı.

Sık ormanda otuz dakika boyunca yürüdük.

"Kaybolduğumuzu düşünmüyor musun?" Roger sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Chad benim yerime. "Nereye gittiğini biliyor."

Çok geçmeden ilk kulübelere ulaştık. Bizi glen yüzler ve selamlama çığlıkları karşıladı. Ateşler yanıyordu ve ortada kocaman bir masa hazır bekliyordu.

Beni ilk karşılayan Ilaya oldu, diz çöktü ama aceleyle kalkmasına yardım ettim ve bunun gerekli olmadığını söyledim.

"Sizin için bir karşılama partisi düzenledik liderim. İyi olduğunuzu ve sizi yeniden canlandırmayı başardığınızı bilmek güzel. Barış." Ilaya'nın dudaklarında bir glmsemi belirdi.

"Teşekkür ," dedim. "Oda bulabilir misin-?"

"Evet, Keyla Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne gitmeden önce beni bilgilendirdi." Ilaya elini salladı. "Rahatla. Dinlen. Zor ve yorucu bir yolculuktan sonra bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim masaya doğru yürürken.

"Liderler yan yana oturmalıdır. Birlikte yaşamak ve ölmek için yaratılmışsınız." Ilaya ne çıktı, benim oturmam için sandalyeyi geri çekti ve Desmond'u yanıma oturttu.

Ben kimdim ki bu kabilenin kurallarına karşı geleyim?

Rahatlamaya çalıştım ama Desmond'ın bakışlarının üzerimde sabitlendiğini hissedebiliyordum.

Aramızda yarım metre olmasına rağmen onun rahatsız edici yakınlığını görmezden gelerek insanları inceledim.

Eli kayarak masanın altından benimkini kavradı. Elini çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Ne yapıyorsun sen?" Desmond'a öfkeli bir bakış fırlatarak dişlerimin arasından talep ettim.

"Ateş yakmayın. Bu insanların düşman olduğumuzu düşünmelerini istemezsin, değil mi?" Desmond'ın mavi-mor gözleri üzerimde oyalandı.

"Benim emrimle yakılacaksın," dedim sessizce.

"Bana tapıyorlar." Desmond beni görmezden geldi ve ona bakışlarını kaçıranlara gülümsedi.

Gözlerimi devirdim. "Kibirli."

Elimi tutmaya devam eden Desmond oturduğu yerden kalktı ve beni de yukarı çekti. Herkesin gözü üzerimizdeydi ama Roger ve Chad'in gözleri Benim ve Desmond'un birleşmiş ellerini görünce şüpheyile dolup taştım. Göründüğü değil, diye bağırdım içimden, ama her zamanki hoş ve rahat yüz ifademi korudum.

"Herkes beni dinlesin lütfen. Kadeh kaldırmak ve hepinize teşekkür etmek istiyorum. İki toplumun birleşmesinden, barışın gelmesinden ve huzursuzluğun sona ermesinden memnuniyet duyuyorum. Hepimiz kan ve ölümün içinden geçerek Bu hedefe, sevgili kadınım Clara'ya ulaşmak için." Desmond boştaki eliyle kadehini kaldırdı, sonra birleşen kadehlerimizi dudaklarına götürdü ve elimi öptü.

Bağırışlar ve alkışlar köyü doldurdu. Yemekler çok lezzetliydi. Görünüşe göre farklı kabilelerin üyeleri ortak bir dilde birleşiyorlardı. Olması gerektiği gibiydi. At Günün sonunda hepsi insandı. Kahkahalar, hikâyeler, efsaneler ve samimiyet vardı. Dağınık insanların ve bölünmüş kabilelerin büyük bir aile olacağı güne bir adım daha yaklaştığımızı bildiğim için kalbim doluydu.

Yeni bir insanlık. Dünya için yeni bir umut.

Masadan kalkıp herkese iyi akşamlar dilediğimde sevincim kısa sürede yerini hüzne bıraktı. İçim içime sığmıyordu. aniden boş ve . Herkes burada olmalı. Kim Başından beri benimle birlikte yürüyenler artık sadece kafamda, anılarımdaydı.

Kulübemin kapısını kapattım ve yatağıma oturdum, yanaklarımdan süzülüyordu. Kapının çalınması üzerine aceleyle gözlerimi sildim. Orada duran kişinin şüphesini uyandırmak istemiyordum. Kapıyı çekip açmadan önce derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim.

"Lider, bana sizi burada bulacağım söylendi," dedi Keyla. "Toplantının yarın sabah gökyüzünde gerçekleşeceğini size bildirmeye geldim."

"Teşekkür ederim, Keyla. Şimdi dinlenme vaktin geldi. Diğerlerine katıl ve rahatla."

"İyi akşamlar liderim." Keyla başını eğdi ve uzaklaştı.

Yarın her şeyin değişeceğini bilerek yatağıma yerleştim ve üzücü düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Hiçbir uyarı olmadan kulübemin kapısı açıldı ve Desmond içeri girdi.

Ona bakakaldım. "Çık dışarı."

Desmond sakince, "Liderler tek bir kulübede uyumak zorunda," diye cevap verdi. "Harika. Yer tamamen senin. İyi geceler." Arkamı döndüm ve

Yorganı burnuma kadar çektim.

ayak sesleri duyuldu, ardından yumuşak bir düşen kıyafetler. Sessizlik bunaltıcı bir hal aldı. Uykuya dalmaya çalıştım ama onun da aynı odada uyuduğunu bildiğim için gözlerimi kapatamadım. Desmond o kadehi kaldırırken aceleci davranmıştı ama görünüşe göre haklıydı. Tüm bu kabile sadece bana değil, ona da saygı duyuyordu ve kabul edip uyum sağlamam gerekiyordu. Ama bu olmazdı.

ona karşı içimde yanan nefreti değiştirdi. Evet, Aldrax'ı serbest bıraktıktan ve Roger, Danika ve benden özür diledikten sonra bile ondan hâlâ nefret ediyordum. Onun da insanlık ve ejderhalar arasında barış için aynı yolda olduğunu ve sürekli beni korumaya çalıştığını bilmek bile hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Desmond'ın alçak sesi odayı doldurdu. "Uyuyamıyor musun?"

Onu görmezden geldim, gözlerimi zorla kapatıp biraz dinlenmeye çalıştım ama nafile. Düşüncelerim bir arı kovanı gibi vızıldıyor, hiç durmuyordu.

"Uyanık olduğunu biliyorum. Kalbin çok hızlı atıyor. Seninle aynı odada olduğum için mi?" Desmond'ın sorusu havada asılı kaldı.

"Seninle konuşmak istemiyorum." "Sen iyi bir yalancısın."

"Benimle konuşamazsın," dedim öfkeyle, ona ters ters bakarak.

Gözleri -o aptal, güzel gözleri- benimkilerle buluştu. "Sen bir yalancısın, Clara. Beni uzaklaştırmaya çalışarak kendine yalan söylüyorsun. Önce bana güvenerek kristal için bir anlaşma yaptın, sonra hayatımı kurtardın.

Beni ölüme terk edebilecekken. Belki de seni
Buzdan kalbe. Belki de bana karşı hissettiklerin hâlâ göğsünün
derinliklerinde, ulaşamayacağın bir yerdedir. Onları tekrar hissetmene
izin verene kadar saklı."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladım.

"Umarım beni affedebilirsin," dedi sessizce. "Fazla zamanım
kalmadı."

Ne demek istediğini biliyordum. Ölmeden önce fazla zamanı
kalmamıştı. Bir wyvern olmadan ve kalan günlerini gökyüzünde
geçirmeden önce.

Kristali ona Danika'nın hayatı tehlikede olduğu için vermiştim ama
onun hayatını Quaran'dan kurtarmıştım çünkü öyle düşünmüştüm,
İçten içe, affedilmeyi hak etmiş olabileceğini düşündü.

Bunu ona söyleyeceğimden değil.

"Sen benim sorunum değilsin," dedim sesime soğukluk katmaya
zorlayarak.

Desmond yerden kalktı. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya
başladı ve her türlü uyku isteği anında dağıldı.

Yanıma uzandı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Anlat bana."
sessizlik vardı. Onun yüzünden nefes alamıyordum.

yakınlık. Beynim düşünmeyi reddediyor ve bakışlarım o tuhaf derecede
çekici gözlerde boğulmak istiyordu. Yüzünün her kıvrımı gölgelenmişti;
dolgun dudakları, keskin çenesi, göğsü ve başını dayadığı kaslı kolları.

Konsantre olmaya çalışarak sertçe yutkundum. "Sana ne
söyleyeceğim?"

Konuştığında sesi fısıltı yumuşaklığındaydı. "Beni artık sevmediğini
söyle."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CLARA

Bunu onun gözlerinin içine bakarak söyleyemedim. Küçük bir parçam hâlâ söylemek istiyordu ama kalbimdeki yara bunu engelliyordu. Desmond haklıydı; duygularım hâlâ derinlerde bir ama hissetmeye, affetmeye ve kaderimize birlikte devam etmeye hazır değildim.

"Seni seviyorum Desmond, ama artık sana aşık değilim," diye fısıldadım. "Biz birlikte olmadan önce güvendiğim tek kişi sendin. ejderhaların bağıyla bağlanmış ve kaderlerimiz iç içe geçmiştir.

Ejderhaların

Delik, içimde bıraktığın boşluk, kahramanca ve kalbinin sana söylediği gibi davrandığında bile... Bunu o kadar kolay unutamam. Tekrar biz olmak için,

sen ve ben yerine, zaman alacak. Şu anda ilişkimizi sıfırdan inşa edemem. Omuzlarımda daha önemli yükler var."

"Ne kadar sürerse sürsün, son nefesime kadar bile bekleyeceğim Blaze." Desmond üzerime tırmandı ve o kadar yakınıma eğildi ki verdiği nefesi hissedebildim. "Ama bu, işleri koymak için adım atmayacağım anlamına gelmez," diye fısıldadı, dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

Zihnim bağlantıyı keserken ve bedenim teslim olurken dudaklarımız birleşti. Olması gerektiği kadar basitti. Geceliğimi çıkardı ve göğüslerimi açıkta bıraktı. Öpücükleri dolaştı

Boynumdan aşağı, sıcak, yumuşak ve tutku dolu. Güçlü bedeni

benimkine baskı yaptıkça nefes alışım ağırlaştı. Her dokunuş

diken diken oldu. Dilini bir kolumun etrafına doladı.

meme uçları ve vücudum tepki olarak titredi. Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı. Diğer eli karnımın alt kısmına doğru ilerledi ama sonra durdu, menekşe mavisi gözleri bana sabitlenmişti.

"Neden durdun?" Nefes nefese kaldım.

"İstemiyorsun, değil mi?" Bakışları yüzümde gezinirken Desmond'ın dudaklarının kenarı kalktı.

"Desmond..."

"Yalvar

bana."

"Bu aptal oyunu oynamayacağım-" Kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Parmakları klitorisime doğru kaydı, nazikçe daireler çizdi. Dudaklarımdan bir inilti daha kaçarken bedenim zevkle gerildi. Yavaşça parmakları kaydı, aynı anda dili de benimkine karıştı. Ereksiyonu düşüncelerimi kontrol etmeme yardımcı olmadı. Bir düşünce zihnimde tekrar tekrar yankılandı.

Onu istiyorum.

"Yalvar bana," diye tekrarladı Desmond.

Sessiz kaldım ama Desmond durmadı. Bedenime ve zihnime ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ellerim saçlarına ve onu kendime çektim. Parmakları içimde hareket ederken dilim onunla dans etti. Bedenim ona daha da yaklaştı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona içimde ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye fısıldadım, nefes almak için geri çekildim.

Desmond parmaklarını içimden çekip ağzına götürdü ve yalayarak temizledi. Onu sadece üstümden izleyebiliyordum.

"İyi kız. Tadın harika." Desmond gülümseyerek tek bir hareketle ceketini çıkardı.

Ellerim teninde gezinirken, yavaşça elimi aşağı çekti. gece şortu ve iç çamaşırı. Sadece bir an durdu, benimle eğleniyordu.

"Seni sevdiğimi unutma," diye mırıldandı. "Çünkü yakında öyle görünmeyebilir."

Hızlı bir hareketle içime girdi. Ani acı karşısında vücudum gerildi ve tırnaklarım sırtına battı. Ama rahatsızlık

Desmond'un kalçaları ivme kazanıp vücudu benimkinin üzerine eğildiğinde kısa sürede kesildi. İnemelerimiz iç içe geçerken, eli iki elimi de başımın üstündeki şilteye bastırdı. Diğer eli boynuma dolandı ve menekşe mavisini bakışları benimkilere kilitlendi.

"Ah, çok sıkı ve yumuşaksın," diye inledi. Sesi sertleşti, emredici bir hal aldı. "Sen benimsin, duydun mu? Benim olduğunu söyle."

Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama o benden daha güçlüydü. Vücutlarımız birlikte hareket ederken düzgün düşünemiyordum. Her hareketinin tadını çıkardım.

her dokunuş, her itiş, benimkine bastıran sert vücudu, damlalar

Boynundan aşağı ter damlaları süzülüyordu. Desmond'ın parmakları boynuma biraz daha sert bastırdı ve ben inledim.

"Söyle!" Desmond derin derin nefes alarak homurdandı.

Kelimeler havasızlıktan dudaklarımdan çıkmakta zorlanıyordu. "Ben seninim."

Boynumdaki tutuşu gevşediğinde, dudaklarımız birbirine kilitlendi, inlemelerimiz iç içe geçti ve sadece bir an için birlikteydik. Sonra bedenim pes etti ve göğsüme boşaldı, uzun bir ses çıkardı, ürpertici bir inilti.

Kısa bir süre banyoyu kullandım ve yatağa girdiğimde ona katıldım. geri döndüm. Güçlü kolları beni tuttu ve bedenim ağırlaştı. Kendimi onun kollarında uykuya bıraktım, bir kez daha hata yapmama izin verdim. Kendimi güvende hissettiğim bu adamın kollarında bir hata.

Kapının gürültüyle çalınmasıyla uyandım. Giyindim ve Keyla ile karşılaşmak için kapıyı açtım. Söze gerek yoktu; gitme vaktinin geldiğini biliyordum.

Kulübemden çıktığımda, beni gözleriyle süzen Chad tarafından karşılandım.

tepeden tırnağa kuşkuyla baktı. "Sakin bana yine tek başına dışarı çıkmaya çalıştığını söyleme."

Omuz silktim ve gülümsedim. "Görev çağırıyor." "Seninle gelebilir miyim?"

"Hayır, Keyla geliyor." Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçalttım. "Desmond'ın yanında kalmanı ve hiçbir şey olmadığından emin olmanı istiyorum. aksilikler."

"Lider," dedi Keyla, beni öne doğru iterek. "Gitme vaktimiz geldi."

Chad gözlerime baktı, dudaklarını bükerek sırıttı. "Başka bir savaş başlatma."

Sadece güldüm ve yürümeye devam ettim.

Yarım saat sonra, sadece sabahın sesleri, kuşlar, rüzgâr ve ormanda bir yerlerde koşuşturan hayvanlar varken Keyla'ya baktım. Yürüyüşümüz boyunca sessiz kalmıştı, bu da beni tedirgin .

"Sen iyi misin?" Ona sordum. "Bu sabah alışılmadık derecede sessiz görünüyorsun."

Bana baktığında bakışlarında hayal kırıklığı vardı. "Bana ne zaman söyleyecektin lider?"

"Sana ne söyleyeyim?"

"Eldmoor'dan olduğunuzu." Sesi yükseldi. "Halkınız Eldmoor'dan, kristalin bir kaybolmasından sorumlu olan şehirden. Savaştan sorumlu şehir!"

Ne bekliyordun, Clara? Tabii ki, haber çabuk yayılıyor.

İçimi çektim ve doğru açıklamayı bulmaya çalıştım ama zihnim bomboştı. Sonunda dedim ki, "Önemli değil. Ben iki kristali de geri verdi, bu da Eldmoor şehrini yönetenlerden farklı olduğumu kanıtlıyor. Patlamadan kimin sorumlu olduğunu düşünüyorsun? Sence Teirac neden beni seçti? Ejderhalar kendi türlerini tehlikeye atanları seçmezler."

"Bu yalan söylediğin gerçeğini değiştirmez." Keyla'nın öfkeli bakışları üzerimde sabitlendi. "Yalanını kontrol etmenin ne kadar zor olacağını biliyor musun?"

Bu bilgi yayılırsa durum ne olur? Halkımız ejderhaların intikamını almak için öldürmeye başlayacaktır. İstedığınız bu mu?"

"Geri dön Keyla," dedim sertçe. Zaten gideceğimiz yere varmak üzereydik. "Bu bir emirdir."

Keyla kızgın bir şekilde yürümeyi bıraktı. "Yapamazsın-"

"Bu bir emirdir!" Öfkeli bir bakışla onu sabitleyerek kükredim.

Keyla çenesini sıktı ve başka bir şey söylemeden en yakındaki ağaçların arkasında kayboldu.

Öfkeyle yürümeye devam ettim ve çok geçmeden Teirac'la karşılaştım. Kanadına tırmandım, pullara sıkıca yapıştım ve sırtına sokuldum. Çok geçmeden bulutların arasında süzölmeye başladık. Rüzgâr düşüncelerimi temizledi ve kendimi uçuş özgürlüğünün tadını çıkarırken buldum

Keyla ile tartışmama rağmen.

"Bu kadar acımasız olma," dedi babam içimden. "Gerçeği öğrendiklerinde, Eldmoor'un olanlar için suçlanmaması gerektiğini anlayacaklar.

ejderhaların başına geldi."

Dün her şey sakın görünüyordu ama bugün her şey ters gitmeye başladı bile.

Dikkatimi Honsu'nun koyu mavi kanatları ve sırtında oturan kadın çekti. Göz göze geldiğimizde selamlamak için başımı salladım.

"Görünüşe göre anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeyi başarmışsın."

Cecily, Teirac'ın kristali tuttuğu pençelerine bakarken, "Evet," dedi. "Evet," diye cevap verdim. "Umarım Zaxon bizi bir daha rahatsız etmez."

"Ben hallederim," dedi Cecily. "Benimle birlikte seyahat etmeni ve Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nin insanlarıyla tanışmanı istiyorum."

"Bu biraz beklenmedik bir durum ama Yloria şehrinin detaylarını konuşmamız gerekiyor ve sanırım söyleyeceklerimi doğru bulacaksın. ilginç," diye cevap verdim. "Yolu göster."

Honsu önden uçtu ve Teirac da onu takip etti. Cecily'ye güvenmiyordum; bu bir tuzak olabilirdi, ama Teirac'ın bu işi halledeceğini biliyordum.

Bu yüzden kendime güveniyordum.

Yavaş yavaş, bir şehrin kalıntılarına doğru indik. Bir zamanlar insanların yaşadığı, ağaçlarla çevrili bir şehir.

Agoso.

Önce Honsu indi, onu Teirac izledi. Şehrin dış mahalleleri bir zamanlar insanlığın var olduğu harap evlerle çevriliydi. Teirac'ın kanadından aşağı kaydım ve Cecily'yi şehre kadar takip ettim.

"Bana Yloria hakkında ne söylemek istiyordun?" Cecily yolu gösterirken sordu.

"Sanırım tüm kabilelerin ortadan kaybolmasının Yloria yüzünden olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Orayı ziyaret etme şansım oldu ve bana Eldmoor'u hatırlattı." Gezinin ayrıntılarını hızlıca paylaştım.

Cecily bana baktı. "Neden önemseyeyim ki? En önemli Ejderhaların büyüsunü geri getirdik, değil mi? Bu kadar bir şehir bizim için sorun olmamalı."

"Bizim için mi? Bu çok ağır bir kelime." Gözlerimi devirdim. "Ayrıca, senin halkın, benim halkım, hepsi orada köle olarak tutuluyor. Bence onları özgürleştirmek ve eve geri getirmek için bir şeyler yapmalıyız."

"Köleler mi?" Cecily kaşlarını çattı. "Bunu kendi gözlerinle gördün mü?"

"C Teyze!" diye bağırdı bir kız, yıkılmış bir binadan koşarak çıktı ve kollarını Cecily'nin boynuna doladı.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi soldan bir adamın alçak sesi.

İnsanlar teker teker terk edilmiş binalardan çıkmaya başladı. Mutlu, gülümseyen, düzgün giyimli. Bu insanların Cecily'yi ve onun liderliğini sevdiklerini bir bakışta anlayabiliyordum.

Cecily gülümsedi ve küçük kıza sarıldı. "Ben de seni özledim."

"Kim bu kadın?" diye sordu kız bana bakarak.

"Bu benim eski bir arkadaşım ve artık gitme vaktin geldi. Bazı işlerim var." Cecily gülümseyerek kızın saçlarını karıştırdı.

Bir zamanlar kuşatma altında olan şehrin imajı değişmişti. Evler yeniden inşa edilmişti, bazılarında elektrik vardı ve ağaçlar çiçek açmıştı. Havada yemek kokusu vardı ve ben şok içinde giderek artan koşuşturmaya ve insan bolluğuna bakarken Yürüdüm. Sanki hayatın normal görüldüğü bir geçmişe adım atmış gibiydim.

İki katlı bir binanın önünde durduk ve Cecily başını sallayarak beni içeri davet etti.

"Alacakaranlık Tozu Kabilesi bu kadar çok şeyi başarmayı nasıl başardı?
mı? Elektrik mi?" Evin ahşap zemininde yürürken sordum.

"Bu kabilenin eski lideri her şeyi diğerlerinden farklı yapardı. Diğerleri. Savaş sona erdiğinde, yeni evler inşa etmek yerine şehirde yaşamayı seçti ve böylece halkına daha iyi bir yaşam şansı verdi. Hayatta kalmak, daha güçlü bir başlangıç." Cecily gülümsedi. "Onlara gerçek bir , bilgi ve teknoloji verdi. Eldmoor tek şehir değildi ilerleme."

"İnsanların yeniden insan olduklarını görmek harika. Bir şehir yaşanabilir hale geliyor." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Buraya nasıl geldin?"

"Beni terk ettiğinde, hayatım için savaşmak zorunda kaldım."
Cecily'nin sesi

ciddileşti. "Başardım ve yeni bir ev ve aile buldum. Sevildiğim ve statümün yaşadığım kata göre belirlenmediği yer." Cecily kanepeye oturdu ve beni de davet etti. "Eldmoor'da sorunlar olduğunu duymuştum?"

"Sorun mu? Eldmoor artık , Cecily. İkinci Oyunların üzerinden uzun zaman geçtiğini biliyorum ama bunu bilmiyor muydun?"

"Biliyordum. Sadece yalan söyleyip söylemeyeceğini kontrol ediyordum." Cecily'nin bakışları üzerimde sabitlendi. "Eldmoor şehri patladı ama yolculuğunuzun geri kalanı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ben de senin Eldmoor'un Keyla liderlerinin döndüğünü bildirmek için ortaya çıktığında ejderha kabilesi."

"Eldmoor halkı, insanlığı birleştirmek için iki kabileyi bir araya getiren Beyaz Gölge Kabilesi'nin bir parçası haline geldi. Hayatta kalan çok az kişi var. Bu konudaki fikriniz nedir?"

"İlgilenmiyorum Clara," dedi Cecily sakince. ", bu şehir, burası benim hayatım. Dışarıda ne olduğu beni ilgilendirmiyor.

Özellikle de Zaxon sakinleştiğine, kristal geri döndüğüne ve her şey huzura kavuştuğuna göre. Bu şehrin eşiğinden geçmeye çalışan herkes ölümle karşılaşacaktır. Bu insanlar

Barış. Alacakaranlık Tozu Kabilesi artık benim evim."

"Bu kadar bencil olamazsın," dedim öfkeyle.

"Bencil mi?" Cecily kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Ben gerçekte yaşıyorum, Clara. Kölelik ve istismarla geçen onca yıldan sonra nihayet öfkemi, intikam ihtiyacımı ve korkularımı yatıştıracak bir yer buldum. Neden aksini ki? Bu şimdiye kadar inşa ettiğim her şeyi yok ederdi."

"Bu dünyada Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nden daha fazlası var. Diğer insanların yardıma ihtiyacı var. Hapiste olan ve acı çeken başka kurtulanlar da var. Bunu anlamıyor musun?" Ona baktım. "Ah, sen Ama siz bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorsunuz çünkü artık rahat yaşıyorsunuz."

"Anlıyor olmanız güzel. Sanırım Yloria şehri konusunda anlaşabiliriz. Halkımı orada bırakmam ve sanırım sen de halkını geri almak için benim yardımımı kullanabilirsin. Anlaşmamız bu olacak ve sonra yollarımızı ayıracağız ve bir daha asla karşılaşmayacağız." Cecily elini sıkmam için bana uzattı.

Bir an tereddüt ettim. Cecily nasıl olmuştu da Alacakaranlık Tozu Kabilesi? Önceki lider neredeydi? Peki ya ikincisi? Her kabilenin iki lideri vardır. Aklıma birbiri ardına sorular geliyordu. Sorun Cecily olabilirdi, ama belki de Doğru. Onu yalnız bırakmalı, başka bir kasabada insanları toplamalı ve yeni bir hayata başlamalıyım.

Hayır, bu doğru değildi. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Elimi Cecily'ye doğru uzattım ve anlaşmamızı pekiştirmek için sıkıca sıkıttım.

"Hayatım, evimize misafir davet edip beni tanıştırmamak kabalık olur," dedi kapıdan tanıdık bir erkek sesi. "Bu şekilde

Yoksa yine yaramazlık mı yapıyorsun?"

Bakışlarım Cecily'den açık kapı aralığında duran adama kaydı. Bakışlarım siyah spor koyu renk kot pantolonuna, siyah kısa kollu gömleğine, oradan da boynuna ve üzerinde açık kahverengi bir dövme olan yüzüne gitti. Zaxon tarafından işaretlenmişti. Bakışlarım kahverengi gözlerine, yüzünün tanıdık hatlarına takıldı-
Milo.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

CLARA

"Milo mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Birbirimizi uzun zamandır görmedik, Clara." Milo gülümsedi. Onun ela gözleri Cecily'ye kaydı. "Merhaba dememe izin vermeyecek miydin?"

"Kusura bakma canım. Bu kadın işi." Cecily göz kırptı.

"Kristali iade ettiğin için sana minnet borcum var mı? Zaxon çekilmez olmaya başlamıştı." Milo bir adım öne çıkarak yanıma oturdu.

"Hayır, Cecily'ye teşekkür etmelisin. Tam bir belasıydı." Gözlerimi devirerek güldüm.

Milo'nun bakışları Cecily'nin üzerindeydi. "Bizi yalnız bırakabilir misin?"

"Bizim hiç yok, değil mi?" Cecily şakacı bir şekilde Milo'nun omzuna dokundu.

Tüm bu durum bende milyonlarca soru uyandırdı. Milo nasıl hayatta kalmıştı? O ve Cecily ne zaman bir çift olarak bir araya gelmişlerdi? Bütün bu durum başımı ağrıttı.

"Sizi rahatsız etmek istemem. Yola çıkıyorum." Koltuktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. "Habercini gönder

Daha fazla detayı görüşmek için bir toplantı ayarlayın." Milo beni takip etti. "Clara, konuşmamız gerek." "Senin kadın konuşmamızı istemiyor."

Cecily koltuktan kalkarak, "değil," dedi. "Milo'ya güveniyorum." Başka bir şey söylemeden ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandı.

"Neyse, artık gitme vaktim geldi. Neden bu kadar geciktiğimi merak edecek insanlar var," dedim ve tekrar çıkışa yöneldim.

Milo güldü. "Clara Merkins, benden kaçıyor musun?"

Hayır, size kardeşinizin ölmekte olduğunu, günlerinin sayılı olduğunu söylemek istemiyorum. Sana ölen Eldmoor halkından, kabileler arasındaki savaşlardan bahsetmek ve seni daha fazla üzmem istemiyorum.

"Sadece konuşacak bir şeyim yok," diye cevap verdim, verandanın merdivenlerinde kısa bir süre durakladım.

"Desmond mi?" Soru, evin kapısında duran Milo'nun dudaklarından döküldü.

"Evet, yaşıyor."

"Yloria hakkında konuşmamız gerek."

Yürümeye devam ettim. "Benimle Teirac'a kadar yürüyebilirsiniz."

Milo bana yetişmek için koşarken, "Oraya bir an önce varmamız gerekiyor," dedi. "O şehirde yaşananlar korkunç."

"Kristalinizin hangi şehirden geldiğini ve onu kimin aldığını düşünüyorsunuz?" Ben sordum.

"Hayır, anlamıyorsun Clara." Milo başını salladı. "Yloria şehri savaşa hazırlanıyor."

Ona şüpheyle baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Sence Zaxon neden beni seçti? Altı ay önce Eldmoor patladığında Olin'le birlikteydim." Teirac'a vardık ve Milo Ellerimi ejderhanın kırmızı pullarında gezdirirken bir kenarda duruyordu. "Başlarda her şey harikaydı, ama kısa süre sonra işler tersine döndü. Daha da kötüsü. Hapsedildim, ki bu . Zaxon ve o zamanlar tanıdığım lider sayesinde neredeyse kaçıyorduk ama muhafızlar bu kabilenin liderini öldürdü. Zaxon beni bu şekilde seçti; o istediği lider için çalıştığımı ve onu desteklediğimi gördü ve anladı. Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum Clara."

"Olin'le birlikte miydin?" Sesimde bir şok vardı.

"Evet. Ben Lazarus'un oğluyum. Sence beni ölüme terk miydi?" Milo iç çekti. "Mesele bu değil. Olin'in hükümdarlığı o kadar da korkunç. Olin'den önce hüküm süren Aston Mylestan çok daha fazla korkmalısınız."

"Olin seni hücre hapsine koydu. Hala ondan önce hüküm süren adamdan korkmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Beni dinlemek zorundasın. Yakında ikimizin de bu dünyada yeri olmayacak. Sana habercimi göndereceğim. O bizim küçük Sır. Saat işliyor, Clara." Milo elini omzuma koydu. "Hayatta kalan herkese en iyi dileklerimi ilet. Doğru şeyi yapacağınıza inanıyorum."

"Olin öldü," dedim soğuk bir sesle. "Bence artık küçük cennetiniz ve Cecily için endişelenmeye başlamalısınız."

Milo'nun elini iterek Teirac'ın sırtına tırmandım. Milo daha fazla bir şey söyleyemeden havalandık. Ormanlar, çayırlar, dağlar, nehirler ve deniz akıp gitti. Değişen manzaralar düşüncelerimi bozdu. Gözlerimi kapattım ve rüzgârın yüzümü öpmesine izin vererek bir anlığına rahatladım.

Teirac kısa süre sonra indi ama beni bekleyen kimse yoktu. Ormanın içinden yürüdüm ve yarım saat sonra ilk evler görüldü. Gözlerime çarpan manzara vücudumu gerginleştirdi ve elim kılıcıma doğru kaydı. Eldmoor'un tüm sakinleri birbirine bağlanmış, tek bir yerde toplanmıştı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ilaya ve Keyla'nın dikkatini dağıtarak talepte bulundum. Yakındaki askerler silahlarını bana doğrulttu.

"Sen bir yalancısın," dedi Ilaya öfkeyle. "Olan bu."

"Bırakın gitsinler." Silahlarını çeken askerleri görmezden gelerek öne çıktım. "Benden şüphe etmeye nasıl cüret edersiniz!"

"Liderler yalan söylemez. Liderler asil kalplidir ve kendilerini halklarına adanmışlar." Ilaya bana doğru yürüdü. "Pislik ve yalanlarla dolusun."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Ilaya?" Başımı acı acı salladım. "Ejderhalara barışı geri getirdim. Cehennemden kendisinden, senin ayak basmaya cesaret edemeyeceğin şehirlerden iki kristal topladım! Bana saygısızlık edebilirsin ama tüm hayatımı barış için feda ettiğim gerçeğini ortadan kaldıramazsın."

Ilaya kılıcını çekti. "Ejderhalara sadıksın ama halkına değil."

"Bu kadar yeter," diye kükredi babamın sesi kafamın içinde. "Kimse kızıma saygısızlık etmeye cüret edemez!"

Rüzgâr hızlandı ve Teirac arkamdan inerek kabile sakinlerini titreyip geri çekilmeye zorladı. Ayaklarımın altındaki toprak ısınmaya başladı ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Görünüşe göre Teirac senin fikrine katılmıyor," dedim sakince.

Önümdeki insanlar teker teker diz çökmeye başladı.

Baba, bu kadar yeter. Yakma onları. Bir yığın cesede ihtiyacım yok.

Bir adım öne çıktım. "Hâlâ lideriniz olmaya uygun olmadığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Özür dilerim liderim!" İlaya o kadar eğildi ki başı yere değdi.

Kılıcımı Kül Kabilesi'ne doğru salladım. "Kabile arkadaşlarınızı çözün! Şimdi!"

Savaşçılar yerden kalktı ve itaat etti. Ben de öne çıkıp onlara yardım ettim. *Her şey birkaç saat içinde yerle bir oldu. Belki de liderlik unvanına layık değilim.*

"Sakin ol," diye verdi babam. "Sadece kaybolmuşlar ve biraz da vahşiler."

Bu, sen olmasaydın tüm bu orduyla savaşmak zorunda kalacağım gerçeğini değiştirmiyor. Hepsini birleştirmenin bir yolu olmalı. Şimdi bana itaat etmeleri, yarın beni öldürmeye çalışmayacakları anlamına gelmez.

"Liderlik unvanının çok ağır olduğunu anlıyorum canım, ama dünyada senin yerini alabilecek daha iyi bir insan yok. Ben sana inanıyorum, Vivaan da öyle. Cecily, üzerinde çalışmamız gerekecek."

Sorun sadece Cecily ile ilgili değil. Milo'ya göre, Yloria için de endişelenmeliyiz. Söyledikleri hakkında bir şey biliyor musun?

Korkmuş olan Nadia'nın ellerini aceleyle çözdüm.

hemen bana sarıldı. Kafaları sayarak grubu taradım. Sonra bakışlarım Keyla'nın üzerine düştü. "Desmond nerede?"

"İşte orada." Keyla yakındaki bir kulübeyi işaret etti.

Ona doğru acele ettim. Askerler tereddüt etmeden geri çekildiler ve beni içeri aldılar.

"Hayır, ama Milo kaynağımız olabilir," dedi babam sorumu yanıtlarken.

Bakışlarım hemen duvara bağlı olan Desmond'ın üzerine düştü.

"Hepiniz aklınızı mı kaçırdınız?" Sesim öfkeyle titriyordu.

Kılıcımla ipi kestim. Desmond'ın vücudu yere yığıldı. Yine yaralanmıştı. Bilincinin yerine geleceğini umarak omuzlarını hafifçe salladım. "Desmond, sakın burada ölmeye cüret etme."

Kulağımı yüzüne dayayıp hâlâ nefes alıp almadığını dinledim.

"Geldin," diye fısıldadı Desmond.

"Evet. Seni nerede bulacağımı bildiğim için şanslısın. Her zaman izole edilmiş ve işkence görmüştün." Başımı salladım. "Ayağa kalk. Gitme vakti geldi."

"Görünüşe göre liderliğiniz arzulanan çok şey bırakıyor." Desmond kanlı dişlerinin arasından gülümsedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Tekrar işkence görmek istiyor musun?" "Eğer beni cezalandıracak olan sensen, ben varım."

Desmond teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

"Ugh, sen adam olmazsın." Gözlerimi devirdim.

Onunla emin olduktan sonra, tüm durumun düzelmesini izlemek için ana avluya geri döndüm. Herkes serbest kaldığında, her zerrem alarak öne doğru adım attım.

"Ben Clara Merkins, Eldmoor'un eski bir sakini, Kül Kabilesi ve Beyaz Gölge Kabilesi'nin lideriyim. Bugün, ayrıldık. Öfkelenдик ve büyük bir hata yaptık. Kökenimle ilgili gerçeği açıklamadığım için suçu üstleniyorum. Artık kim olduğumu ve amacımı biliyorsunuz. Hepimizin sadece ejderhalarla değil, birbirimizle de uyum içinde yaşamamızı, geçmişteki şikayetlerden, söylentilerden ve acılardan arınmamızı istiyorum. Bu gün birlik günü olacak, insanlığın vahşi ve zalim olmaktan çıkacağı bir gün, tek bir klan, tek bir kabile olacağımız bir gün." Tüm halka baktım, bana meydan okumaları için cesaretlendirdim.

Mahalle sakinleri teker teker "Clara! Clara! Clara!"

Sonunda kalabalık dağıldı. Bazıları yemek hazırlamaya başlarken, diğerleri aceleyle yıkanıp kıyafetlerini değiştirdi. Ben yürüdüm. Onları arkamda bırakarak uzaklaştım ve ağaçların daha gerisine oturdum. Köyü keskin gözlerle izledim, hala bir bıçak bekliyordum. geri döndüler, hala ihanet bekliyorlardı. Çok basit görünüyordu; birkaç yankılanan kelime ve pes mi ediyorlardı? Teslim mi oluyorlardı?

Kabul etmek mi?

Hayır, bir şeyler ters gidiyordu ama bunu anlayamıyordum.

Desmond'un sesi yanımda çınladı. "Burası liderin saklandığı yer mi?"

"Liderliğim berbat," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Yanılıyorsunuz. Bu insanlar Eldmoor'dan farklı ve sen harika gidiyorsun." Desmond yanıma oturdu. "Kendine bu kadar yüklenme. Seni seviyorlar. Sana saygı duyuyorlar."

"On dakika önce boğazımı kesmek istediler. Bu saygı ve güvene benzemiyor," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

"Sen de aynısını bana yapmak istedin, değil mi? Ama bak, birbirimizin gözlerini oymadan da sohbet edebiliriz." Desmond'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Güven ve duygular insanları zayıflatır, kolayca kontrol ve itilip kakılabilir. Tecrübelerime dayanarak , bu yüzden harika gittiğini söylediğimde bana inanmanı istiyorum."

Bizi ayıran küçük boşluğa baktım. "Çok yakınsın." Desmond'un gürültülü, zengin kahkahası etrafa yayıldı. Bu ses kalbimi yatıştırdı.

"Zihnini sakinleştirmeye çalışıyorum ama tek görebildiğin vücutlarımızı ayıran santimetreler."

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

Ciddi bakışlarım Desmond'ın üzerindeydi. "Seninle konuşuyor olmam aramızdaki hiçbir şeyi değıştirmez. Kendinden çok emin olma. kendin."

"Elbette." Desmond'un dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Cecily ile görüşmen nasıl geçti?"

"Barış . Zaxon ve işaretli olan ve sonunda hak ettiğimiz barışa kavuştuk gibi görünüyor."

"Yalan söylüyorsun," dedi Desmond.

Bunca zaman sonra bile, onun için sadece bir bakış yeterliydi. kafamdaki her şeyi anladım. İçimi çektim ama bu konuşmaya devam etmeyecektim. Şu anda, bu kabilenin O zaman Yloria ve Alacakaranlık Tozu Kabilesi için endişelenebiliriz.

"Bu konuda konuşmak istememeni anlıyorum ama yük iki kişinin omuzlarında daha hafif." Desmond koltuktan kalktı yer. "Görünüşe göre ziyafet başlamak üzere. Burada yalnız başına fazla kalma yoksa şüphe uyandırmaya başlarsın." Yürüyerek uzaklaştı.

Keyla ortaya çıkıp beni kibarca davet edene kadar yarım saat daha oturmaya devam ettim. İsteksizce kabul ettim.

İki süslü masa yiyecek ve içeceklerle doluydu. Etrafta neşeli bir uğultu vardı ve kahkahalar endişemi omuzlarımdan attı.

Haberi vermek zorundaydım. Bu kabileden daha fazla gerçek saklayamazdım; güvenlerini bir kez daha kırarsam hepsini kaybederdim.

Herkesin dikkatini üzerime çekerek sandalyemden kalktım.

"Bugün huzura kavuştuk ama yarın için kimseye söz verilmedi. Herkes biliyor ki kristali geri alma görevim için ünlü Yloria şehrine gitmek zorundaydım.

Sihrin işe yaramadığı ve tehlikenin her yerde pusuda beklediği bir hükümet.

Orada geçirdiğim günler boyunca beni şok eden bir şey buldum. İstiyorum ki

yardımınızı, cesaretinizi ve kararlılığınızı istiyoruz. Yloria şehri kabile üyelerini esir tutuyor - sadece bizimkileri , diğerlerini de. Kabilenin lideriyle bir toplantı ayarladım.

Twilight Dust Kabilesi. Bir kurtarma görevi planlayacağız ve en güçlü, en asil olanlar ailemizi, dostlarımızı ve diğerlerini kurtarmak için bana katılırsa onur duyarım."

Toplanan kalabalığa baktım. "Mavi Şimşek Kabilesi'nin yeni lideri Vivaan'ın yardımına başvuracağım.

Tüm güçleri, büyüü ve ejderhaları birleştirerek halkımız için özgürlüğü kazanacağımızı umuyorum."

Köy sessizdi, devam etmemi bekliyorlardı. Yüzleri sabırsızlık, öfke ve merakla parlıyordu.

"Keyla ve Roger kabilemizin ana liderleri olacak. Önümüzdeki iki gün boyunca sadece büyüde değil bire bir dövüşte de hünerinizi kanıtlamak için gönüllü olmalısınız. Bu bizim en önemli zamanımız olacak, büyüün işe yaramadığı bir düşmana karşı hazırlanıyoruz, bu yüzden avantajımız göğüs göğüse dövüşte olmalı."

İnsanların yüzündeki coşku bana umut verdi. Gecenin geri kalanı herkesin kendi yoluna gitmesiyle sessizce geçti.

O akşamın ilerleyen saatlerinde ateşin başında oturup kabilenin sessizleşmesini, küçülmesini ve sonra da huzura kavuşmasını izledim. Gece yıldızları gökyüzünde teker teker beliriyor, ılık rüzgâr saçlarını hafifçe okşuyordu. Bu gün zor geçmişti ama yarın daha da zor olacaktı.

Gözlerimi kapattım, sessizliğin beni ele geçirmesine izin verdim, bana nadiren gelen yalnızlığın ve huzurun tadını çıkardım.

"Uyumuyor musun?"

Chad'in sesi gözlerimi açmamı sağladı. "Daha erken," diye cevap verdim. "Yarının beklemesini istiyorum."

"Kafanda çok fazla düşünce mi var?" Chad yanıma yerleşti.

"Bazen, tüm bu olanlardan sonra nasıl hâlâ ayakta durduğunu merak ediyorum."

"Bu benim görevim," diye mırıldandım. "Benim yüküm."

"Yanılıyorsunuz; bu sizin yükünüz değil. Sadece sesini yükseltmeyi hatırlaman gerekiyor. Etrafınızda yardım etmek isteyen o kadar çok kişi var ki, ama bazen istemeyi unutuyorsunuz. Roger, Desmond, Ilaya, Keyla,

Nadia, Kano, Teirac, Xaran, bu kabiledaki herkes... Amacımız aynı Clara. Hepsini omuzlarında taşımak zorunda değilsin."

"Yanılıyorsun Chad," dedim iç çekerek. "Belki birkaçınız Zor durumlarda yanımda durabilir ama diğer herkesin destek olarak bana ihtiyacı var. Başkaları karar vermek zorunda diye ben karar veririm. Başkaları bunu yapmak zorunda kalmasın diye ateşin ve suyun içinden geçiyorum. Hiçbirinizin buna katlanmak zorunda kalmasını istemiyorum, bu yüzden bu yükü sizin için taşıyorum."

"Sen özelsin ama bu yük seni boğacak. Tavsiyemi dinle ve bunu tek başına yapma, tamam mı?" Chad yüzümü inceledi. "Yakınımdaki insanların bilmeden kendilerini öldürmelerine dayanamıyorum."

Kaşlarımı çattım ve konuyu değiştirdim. "Desmond'ı affettin mi?"

"Kısmen. Bu zaman alacak. Hareketlerini ve sözlerini anlıyorum - kalbinin ona yapmasını söylediği şeyi yaptı- ama bazen bir damla iletişim ya da bir ipucu kötü bir şey değildir." Chad içini çekti ve ayağa kalktı. "Dinlenme vaktim geldi. İyi akşamlar dilerim."

Gecenin içinde kayboluşunu izledim, sonra boş kulübeme geri döndüm. Yatağa tırmandım ve bedenimin rahatlamasına izin verdim. Uyku kısa sürede beni ele geçirdi ve düşüncelerimi de beraberinde götürdü.

Yüzüme vuran güneş ışığı beni . Karanlık olması gereken yere baktığımda odayı hoş bir koku doldurdu. Gözlerimin önüne gelen manzara karşısında kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Tüm zemin beyaz zambaklardan oluşan bir halıyla kaplıydı.

"Desmond!" Uykulu sesim dudaklarımı terk etti.

Kapı açıldı ve kocaman bir gülümseme ve elinde bir tepsiyle kapının girişinde durdu.

"Deli misin sen? Bu da ne böyle?" Bakışlarım yerdeki yüz ya da belki de bin beyaz zambağa takıldı.

Babamın kahkahası kafamın içinde çınladı. "Senin için deli oluyor."

Desmond bir adım öne çıkarak kahvaltı tepsisini masanın üzerine koydu. "Yiyin ve giyinin. Birazdan yola çıkacağız."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum ama çoktan çıkmış ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Kahvaltımın tadını çıkardıktan sonra Ilaya'nın her gün verdiği kıyafetleri giydim. Koyu kahverengi bol bir pantolon, siyah ağır botlar, siyah bir

ve bir yelek. Bir tarafında kılıç, diğer tarafında hançer olan bir kemer taktım.

Çiçeklerin etrafından dikkatle dolanarak nihayet kapıyı açtım ve Desmond'un geniş gülümsemesiyle karşılaştım.

"Neden bu kadar mutlusun?" Dudaklarımdan bir esneme çıkarken sordum. Desmond göz kırptı. "Rahatlama zamanı."

"Dün bunun için değil miydi?"

"Evet, haklısınız, ama bu gün, bir sonraki gün ve bir sonraki gün de bunun için."

"Bunu yapamam... "

Desmond bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Keyla ve Roger savaşta pratik yapmak için dikkat edecek ve halkı toplayacak. Kano, Chad, Roger eğitimden sorumlu olacak ve Ilaya da kimsenin ölmemesi ya da aptalca bir şey yapmaması için sizi koruyacak. Hadi, Clara."

Uzun bir süre tereddüt ettim, sonra isteksizce başımı salladım. "Sadece birkaç saatliğine." Merdivenlerden aşağı indim. "Nereye ?"

Desmond'ın eli belime indi. "Teirac ve Xaran bizi bekliyor."

Ciddi bakışlarım ona kaydı. "Mesafe."

"Ah, üzgünüm. Hâlâ senin acımasız karakterine alışamadım." Desmond gülerek elini benden çekti.

Ormanda sessizlik içinde yürüdük. Birkaç dakika sonra çayırılık bizi bekliyordu. Teirac ve Xaran eğleniyor gibiydiler, birbirlerini yakalıyor ve küçük köpekler gibi kıpırdanıyorlardı.

"Vakit mi?" Babam hevesle söyledi.

Ne ? Neden bu konuda hiçbir şey bilmiyorum? Teirac'ın kanadına tırmandım ve pullarına sıkıca tutundum.

Desmond da aynısını yaptı ama bir an için her şey dondu.

Sonra Desmond bağırdı, "Gece Diyarı'na doğru yarış!"

"Sen çoktan kaybettin," diye bağırdı babam zihnimde. "Tozumu yutacaksınız!"

Teirac kanatlarını sertçe çırparak koca gövdesini havaya kaldırdı. Yeşil ormanların üzerinden uçarken güneş gökyüzünü pembeye boyadı ve masmavi nehirler ve göller ayaklarınızın altında uzanıyor. Dağlar bulutların üzerinde uçarken uzakta duruyordu. Muazzam

Hız Teirac'ın sırtına tutunmamı zorlaştırdı ama göğsümdeki sevinç düşme korkusunu yok etti. Elim yukarı uzanıp parmak uçlarım bulutlara değerken dudaklarımdan kahkahalar döküldü. Güneş parmaklarımın arasından parlarken, Teirac hızlı bir hareketle dalarak beni çömel ve daha sıkı tutun.

Bir dahaki sefere önce beni uyar, diye azarladım. Böyle manevralar tehlikelidir!

Babam güldü. "Dur ."

İleriye doğru uçarak Gölge Dağ'a yaklaştık. Oraya ilk ulaşan bizdik, Desmond da sadece birkaç saniye gerimizdeydi. Kaydım Teirac'ın kanadından aşağı inerek kayalık yüzey boyunca kenara doğru ilerledim. Rahatlarken ciğerlerim temiz havayla doldu. Hala yapamadım

Sadece altı ay içinde her şeyin çok değiştiğine inanıyordu. Dağlar, denizler, nehirler - bir zamanlar yasak olan şeyler artık . Bacaklarım havada sallanırken kenara oturdum. Desmond yanıma oturdu.

"Yenilginin tadı nasıl?" Sırıtarak sordum.

"Kazanmana izin verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Yalan söylüyor," dedi babam kafamın içinde.

Kalbim hala adrenalin ve mutlulukla çarpıyordu.

Özgürlük. Kendimi yıllar önce çocukluğumdaki gibi mutlu, kendim gibi hissettiğimi fark ettiğimde şaşırdım. Güneşin doğuşunu, baharın her şeyi yeşile boyayışını izlerken bir gülümseme belirdi. Sanki dünya kötü bir rüyadan uyanıyormuş gibiydi.

"Beni neden buraya getirdin?" Sonunda Desmond'a sordum.

"Endişelerinden uzaklaşmaya ihtiyacın vardı," diye yanıtladı basitçe.

"Sorunlar kabilede değil. Sorunlar burada." I başımı işaret etti.

"Seni rahatsız eden nedir, Clara?"

"Her şeyi." İçimi çektim. "Eldmoor patlamasından sonra özgür olduğumuzu sanıyordum ama işler daha da karmaşıklaştı. Ölüm, kabile çekişmeleri, anlaşmazlıkları bozan bir kristal, hayatta kalma... Sadece çok çok."

"Geçmiş sormuyorum. Şu anda seni rahatsız eden bir şey var." Desmond'ın bakışları yüzümde gezindi. "Her şeyi saklayamazsın. Gerçeği bilmemiz gerek."

Kaşlarımı çattım. "Yloria şehri-"

Desmond alçak bir sesle, "Hayır, Yloria değil," dedi. "Yloria'yla bu bilgiyi herkesle paylaşmalısın. Kafanızın içinde başka bir şey var, söylemediğiniz bir şey."

Tereddüt ettim. "Cecily." "Ne olmuş ona?"

"Agoso'da bulunan Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne karşı son derece korumacı. Kabiledeki diğer insanlar umurunda değil. Tek umursadığı Zaxon ve Milo'ya yardım etmek için bir kristale ihtiyaç vardı."

"Milo yaşıyor mu?" Desmond'un sesinde bir şaşkınlık vardı. "Evet. Beni savaş konusunda uyarmıştı," diye cevap verdim sertçe.

"Onu görmem gerek." Desmond yerden kalktı ve Xaran'a doğru yürüdü.

"Desmond, oraya uçamazsın," dedim sertçe.

Ne yazık ki beni dinlemedi. Xaran havalandı ve ben de Teirac'la birlikte hızla onu takip ettim.

Onları takip etmeliyiz baba. Desmond'ı yalnız bırakamayız. Cecily'nin ne dediğini hatırla.

"Cecily bunu yapmaz," diye yanıtladı babam. "O kocasının kardeşi." *Şimdi Xaran'a yetişmelisin.*

İçten içe, babamın biliyordum. Desmond tehlikenin içine daldı. O ve Teirac Cecily'yi görmemişlerdi; bakışlarındaki, konuşmasındaki, aurasındaki değişikliği. Desmond'ın Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne ulaşmasına izin veremezdim; aksi takdirde sonuçları çok ağır olabilirdi.

Tahmin edilemez.

Şehrin ilk binaları kısa süre sonra ufukta belirdi. Hava değişti ve biz yaklaşırken berrak gökyüzünden yağmur yağmaya başladı. Önce Desmond'ın sonra da benim önümde mavi bir ejderha belirdi.

Cecily'nin öfkeli sesi havayı yararak geçti. "Sana gitmeni ve davet edilmeden bir daha gelmemeni söylemiştim."

"Desmond, hemen geri dön," diye seslendim ona.

"Kardeşimi görmemi yasaklayamazsınız," diye kükredi Desmond.

"Burası benim evim, sığınağım ve kabilem. Ne istersem yapabilirim" "Cecily öfkeyle tükürdü. "Sen sadece-"

Fırtına aniden dindi. Cecily gevşedi ve vücudu Honsu'nun üzerinden kaydı. Düşüşün hızından yararlanarak Teirac'ın üzerinden atladım ve onu yakaladım. Bakışlarım Teirac'ı bulmaya çalıştı ama o altımda değildi.

"Tuttum seni," dedi babam. İri bedeni belirdi ve ben de garip bir şekilde üzerine düştüm, bir kolumla Cecily'yi sıkıca tutarken diğeriyle de düşmemek için Teirac'a tutundum.

Büyük bir patlama havayı doldurdu. Bakışlarım suçluyu aradı.

Orada, şehrin yıkıntıları arasında, yerde yüzüstü yatan koyu mavi bir ejderha yatıyordu. Honsu. Buradan bakıldığında, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Ejderha öldü mü?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

CLARA

"Hayır, hayır, bu ," diye fısıldadım Cecily'ye sıkıca sarılarak.

"Silah bulundu!" Babam kafamın içinde öfkeyle konuştu. "Mavi Şimşek Kabilesi'ne gitmelisin. Yanlış bir şeyler var. Birisi kristale zarar vermiş."

Cecily'nin parmaklarında parlayan sarı dövme solmaya başladı. Onu eve götürmeliydik.

Yer sallanmaya başladı ve dikkatim Milo'yla birlikte yaklaşan turuncu ejderhaya yöneldi. Bakışları bana sabitlenmişti. "Ne yaptın sen?"

Ona ters ters baktım ama Desmond'a, "Bunun için zamanımız yok," dedim.

"Onu bana geri verin, sizi her şeyi yok eden alçaklar!" Milo öfkeyle bağırdı.

"Tıbbi yardıma ihtiyacı var," bağırdım.

"Kardeşim, anlamıyorsun," dedi Desmond. "Birisi kristali kırdı. Honsu öldü. Hepimiz tehlikedeyiz!"

Milo, Desmond'un sözlerini duymazdan geldi. "Cecily'yi bana ver ve buradan git."

Teirac aşağı indi ve ben isteksizce Cecily'yi bıraktım, Milo'nun onu beklediği ejderhanın kanadından aşağı kaymasına izin verdim. Onun Kızgın kahverengi gözleri bana sabitlenmişti. Cecily'yi kollarının arasına aldı ve şehrin yıkıntıları arasında gözden kayboldu. Teirac bir sonraki hedefimizi bildiği için ayağa kalkmakta tereddüt etmedi ve Desmond da ona ayak uydurdu.

"Endişelenme," dedi babam içimden. "Seni affedecektir. Seni anlayacaktır."

Endişelenmiyorum. Umarım Cecily hayatta kalır. Kaltağın teki olsa da bu şekilde ölmek çok kötü olurdu. Hızını arttırırken Teirac'ın sırtına daha sıkı sarıldım. Beyaz Gölge Kabilesi'ni geçerken, Hızlı hareket etmemize rağmen zaman yavaş geçti. Teirac ve Xaran ormana indiler.

"Acele etmeliyiz," dedim Teirac'ın kanadından aşağı kayarak. Desmond beni durdurdu. "Orada ne bulmayı umuyorsun, Clara?" ", değil mi?" Dedim ki. "Silahın bulunduğunu ve tehlikede miydik?"

Cevabı zaten biliyordum. Yüz ifadesinden ama neden sessiz kaldığını anlayamıyordum. Ona davranış biçimim muhtemelen benim hatamdı ama hayatlarımız ve yeni bir savaş söz konusuydu.

"Quaran'ı öldürdüğünde bunu öğrenmedin mi?" Desmond sordu.

"Quaran'ı öldürdüğünde öğrenmedin mi?" diye sordu Desmond. birlikte," diye karşılık verdim.

"Etrafında olmama dayanamayan olgunlaşmamış bir ergen gibi davranıyorsun." Desmond ormana doğru yürüdü.

"Bu kadar yeter! Bana bildiklerini anlat Desmond," dedim ona yetişerek.

"Quaran'ın bir hançeri vardı ama onu sakladı. Eski Mavi Şimşek Kabilesi'nden geriye hiçbir şey kalmadı, bu yüzden bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Danika ve Vivaan bize ihanet etmezdi. Kristalin ilk kısmını koruyorlardı. Ama sırada sen ya da ben olabiliriz."

O haklıydı. Kaderlerimiz paramparça olabilirdi. Şu anda bunun için endişelenmiyordum. Tanıdık ormanda koşarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Bunu kim yapmıştı? Quaran'ın daha fazla adamı mı vardı? Bunun anlamı neydi?

"Geri dönmeli ve Milo'ya her şeyi açıklamalıyız," dedi Desmond. "Aksi takdirde Zaxon Honsu'nun ölümü için insanlığı suçlamaya başlayacak. Aldrax'ın bir zamanlar olduğu gibi delirecek ve biz bunu istemiyoruz."

Sonunda Mavi Şimşek Kabilesi'ne girene kadar her adım daha da zorlaştı. Yanmış evler, erkekler, kadınlar ve çocuklar ormanın zeminini kaplamıştı. Sadece ikisini arıyordum ama ikisini de göremedim. Vivaan ya da Danika kaosun içinde.

Sonra donup kaldım, tekrar etrafıma bakındım. "Burada ne oldu böyle?"

Ancak şimdi durumu anlamama izin verdim, ölümleri, kanlı yüzleri, iğrenç kokuyu saydım...

Gözlerim yaşardı. Hepsi ölmüştü, biri. Halklarının özgür olması için savaşmışlardı ama soğukkanlılıkla öldürülmüşlerdi. Zaferi kutlamışlar, yeni bir lider seçmişler ve daha iyi bir yarın için beklemişlerdi, sadece gecenin onları almasını beklemişlerdi.

"Clara, buraya gel." Desmond'ın sesi uzaklardan bir geliyordu.

Hızla ileri atıldım. Bakışlarım yerde diz çökmüş olan Desmond'a takıldı. Önündeki yerde sarı bir kristal paramparça olmuştu, biz izlerken Honsu'nun büyüü azalıyordu. Kristal buradaydı, burada kırılmıştı ve bu kabile onu korudukları için silinmişti.

"Kim yaptı bunu?" Nefes aldım.

Babamın öfkesi kanımı ısıttı ve "Hepsini yakacağım" derken zihinsel sesi magma .

Bedenimi bir ürperti sardı ve yerden kalktım, Nefesime odaklanıp duruma konsantre olmaya çalışıyordum. Bakışlarım yakındaki bir kulübenin duvarına takıldı. Yanmış kalıntıların üzerine kanlı harfler karalanmıştı.

24 saatiniz var. Kristalin geri kalanını Yloria'ya teslim edin, yoksa sırada Teirac ve Xaran var.

"Desmond." Duvarı işaret ettim.

"Bunu yapmayacağız," dedi hemen.

"Yapmak zorundayız."

"Hayır." Desmond kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer Yloria bir sonraki kristali geçirirse, Vivaan ve Milo'nun hayatları tehlikeye girecek."

"Yani onlar yerine ölmeyi mi tercih edersin?" diye sordum.

Desmond topuklarının üzerinde döndü. "Geri dönme vaktimiz geldi. Bir plan yapmalıyız."

"Onları burada bırakamayız." Dikkatim cesetlere yöneldi. "Onlar öldü, Clara."

"Hayır," dedim sertçe. "Onlar savaştilar. Yaşadılar. Görevlerini yaptılar. Burada öylece yatamazlar."

Tüm cesetleri bir araya getirmek yarım saatimizi aldı.

"Yıldızlara gidiyorsun," diye fısıldadım. "Seninle orada buluşacağım." Sonra parmaklarımı şıklattım.

Cesetlerin etrafı beyaz alevlerle çevriliydi. Gözyaşları akıyordu izlerken yanaklarımdan aşağı süzöldüler. Desmond yanıma geldi. Başımı omzuna koydum ve alevler onları yutarken cam gibi gözlerle baktım.

İnsanlık çok şey kaybetmişti. Çok şey kaybetmiştik. Tam ortalık sakinleştğinde, hayat aydınlandığında, ölüm meleği ortaya çıktı ve her zamankinden daha fazlasını yanına aldı. Sanki mutlu olma fırsatını değerlendirdiğimiz için bizi cezalandırmak istercesine.

Desmond sonunda, "Gitme vaktimiz geldi, Clara," diye mırıldandı.

Teirac ve Xaran'a döndük, gökyüzüne çıktık ve Alacakaranlık Tozu Kabilesi'ne doğru yol aldık. Yere indiğimizde askerler tarafından karşılandık. Kılıçlarını bize doğrultmuşlardı, yüzleri öfkeyle buruşmuştu. Desmond kılıcını çekti ama ben ellerimi .

"Desmond, geri çekil. Oraya gitmenin tek yolu seni silahsızlandırmalarına izin vermek," dedim.

Desmond askerlere, "Liderinizi çağırın, Milo," diye seslendi.

"Burada emir veremezsiniz," diye homurdandı askerlerden biri, bir adım öne çıkarak.

"Bunun için zamanımız yok!" Desmond bana ters ters baktı.

"Bunlar benim kurallarım değil," diye sakince cevap verdim.

Desmond nefesinin altında mırıldandı ve sonunda elini indirdi. askerlerin onu silahsızlandırmasına izin verdi. Ellerimiz kelepçelendi ve güneş batarken üç asker tarafından korunan karanlık bir binaya girmeye zorlanmadan önce ıssız şehirde dolaştırıldık.

Zaman işledi, işledi, .

Babam kafamın içinde öfkeyle, "Pervasızsın," dedi.

Daha fazla ölüm mü istiyorsun? Yeterince görmedin mi? Gerçeği biliyorsun, bu yüzden sakın olmalısın. Honsu'yu ben öldürmedim. Kristal Yloria'da. Şimdi Milo'nun ve ejderhasının güvenini kazanmak bizim için daha önemli, böylece yeni bir plan yapabiliriz. Yoksa sen Yloria'ya uçup herkesi öldürmemizi mi bekliyorsun? İstedğin bu mu?

"Evet! Hepsini yakın. Yok edin onları. Hepsi ölmeyi hak ediyor!"

Birkaç kişinin bencilce davranışları yüzünden tüm insanlık yok edilmemeli. Bu bir seçenek değil, baba. Bu senin öfken. Konuşuyorum.

"Anlamıyorsun, Clara. Honsu öldürüldü. Yine oldu.

-Tarih tekerrür ediyor. İnsanlığın daha iyi olacağını ve tüm karanlığın ortadan kalkacağını düşünmüştüm ama " Babamın sesi alçak ve alışılmadık bir hal aldı. "Ejderhaların özgürce yaşamasının tek yolu insanların kökünü kazımak. O zaman ırkımız tehlikede olmayacak ve özgürce yaşayacağız."

Korktuğunuzu biliyorum ama bunu birlikte atlatacağız. Uzun zamandır hayalini kurduğumuz huzura kavuşabiliriz.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve Milo içeri girdi. "Ne yapıyorsun burada? Sana gitmeni söylemedim mi?"

Milo kılıcını ustalıkla çekti ve boğazıma dayadı.

Hareket etmedim, irkilmedim, tepki vermedim.

"Kardeşim, ne yapıyorsun?" Desmond'ın sesinde panik vardı.

"Honsu'yu o öldürdü," dedi Milo soğuk bir sesle. "O ölmeli."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Desmond sordu. "Bir insanın bir kristali o kadar kolay yok edemeyeceğini biliyorsun. Zaxon sana bunu söylemedi mi?"

"Kapa çeneni," diye hırladı Milo.

Desmond tehditkâr bir sesle, "Clara'ya elini sürersen, vücudundan bir damla kan çıkarsa ölürsün," dedi. "Ben sadece ısrar ettiği için savunmasız kaldı; yoksa tüm kabilenizi kılıçtan geçirirdim. Şimdi o kanlı kılıcı bırak ve bizi dinle."

"Ne var ki?" Milo geri çekilerek duvara yaslandı.

"Söyle bana kardeşim, sevdiğin kadın olmadan yaşamamanın ne anlamı var?"

"Cecily öldü mü?" Sessizce sordum.

"O yaşıyor ama Honsu'nun ölümüyle ruhu paramparça oldu." Milo gözlerini duvara dikmiş, acı dolu bir sesle konuşuyordu. "Aramızdaki bağ ejderhaların paylaştığı, iç içe geçmiş kaderlerimiz yabancı, ayrı, garip ve çarpık hale geldi. Bomboş, öfkeli, yalnız ve intikam arzusuyla kalakaldım."

"Milo, ne hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, ama bunu zorlamalısın. Bir kenara," dedi Desmond. "Yapmak zorundasın. Senin hayatın da tehlikede, tıpkı

Clara'nın, Vivaan'ın ve hayatta kalan ejderhaların. Yardımaınıza her zamankinden daha çok ihtiyaımız var."

"Kenara itmek mi?" Milo diz çökmüş Desmond'a doğru bir adım attı. "Ruhunun bir gün içinde paramparça olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun Desmond? Bir kalp yerine bir deliğe sahip olmak? Artık kendini tanımamanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sen benim kardeşimsin ama sana baktığımda bir yabancı görüyorum."

"Milo, lütfen," dedim. "Yirmi dört saatimiz var ve sonra Desmond, Teirac, Xaran ve ben ölmüş olacağız. Seni hayal bile edemiyorum. ama kardeşinizin ölümünden sorumlu tutulmanız daha da fazla acı verecektir."

"Ölürsen bu benim suçum olmayacak. Bunu kendine yaptın, bana yaptın. diğerlerine ve ejderhalara karşı. Sürekli kahramancılık oynayarak, insanların kaderleriyle oynayarak, özgür ve bağımsız olmak isteyerek. Bunun neye yol açtığını görüyor musunuz? Şimdi burada duracak ve sihir bedenlerinizi, ardından da hayatlarınızı terk ederken birbirinize bakacaksınız."

Milo döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Yeter!" Babam kafamın içinde bağırdı.

Parmaklarımı şıklatmamla Milo'nun önündeki kapı patladı. Alevler. Onun bu evden çıkmasına izin vermeyecektim. Diz çökmüş pozisyonumdan kalkıp çoktan yanmaya başlamış olan ipleri hafifçe çekiştirirken bana baktı.

"Kendin için üzölmek mi istiyorsun?" Ben talep ettim. "Bu yerde çürömek mi? Ölmek ve hiçbir şey hissetmemek mi? Olan her şey için sen de suçlusun. Bütün bu berbat durumu Vicdanımı rahatsız eden bir durum. Senin güçlü olduğunu, bir şeylere değdiğini sanıyordum. Desmond'ın ağabeyi. Bir rol model. Ama . Sen sadece bir korkaksın!"

OTUZUNCU BÖLÜM

DESMOND

"Korkak mı? Bana böyle demeye nasıl cüret edersin? Hayatımın nasıl geçtiğini biliyor musun?" Milo Clara'ya doğru saldırdı.

O bakışı, o ses tonunu, o yüz ifadesini biliyordum. Hızlı bir hareketle yerden kalktım ve Clara'nın arasına girdim.

ve Milo'yu iterek uzaklaştırdı. Kardeşimin kılıcı boynuma dayandı.

"Aceleci davranmayı bırak ve etrafına bak kardeşim," dedim sakince. "Biz senin tarafındayız. Geçmiş geride kaldı."

"Onun için ölür müydün?" Milo sordu.

"Gözümü kırpmadan."

Milo uzun bir süre bana baktı. Sonra kılıcı ellerimdeki iplere doğru kayarak onları serbest bıraktı.

"Bu dünya yıkılıyor ama seninle aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim," dedi ve bana sarılıp sırtımı sıvazladı.

Milo değişmişti; bir an öfkeyle yanıp tutuşuyor ve acı içinde boğuluyordu, bir an sonra ise kendisiydi. Sanki görünmez bir basmış gibiydi, belki de Zaxon yüzündendi.

"Yloria'ya canlı varmak için uygun bir plan yapmak üzere on iki saatimiz var," dedim.

Milo boğazını temizledi. "ama. bu tür ayrıntıları tartışmanın yeri değil."

Issız sokaklarda iki katlı bir binaya doğru yürüdük.

Binaya girdik ve oturma odasında yerimizi aldık. Clara'nın bakışları tenimde bir delik açıyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Benden ne istiyorsun?" Milo bir bardağa viski doldururken sordu.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, kristalin ikinci parçasını Yloria'ya götürmemiz gerekiyor, bu da senin ve Vivaan'ın tehlikede olabileceği anlamına geliyor. Eğer yapamazsak Teirac ya da Xaran ölecek. Akıllıca bir plana ve güçlü bir desteğe ihtiyacımız var," dedim.

Milo, "Yloria'yı herkesten iyi tanırım," diye cevap verdi. "Arkadaşlarınız ana binada tutulacak. İçeri girmenin sadece iki yolu var. Siz Ben de askerlerle birlikte diğerinden gizlice geçeceğim."

"Hapsedileceğiz," diye itiraz etti Clara. "Ve ben onların Koşullarına uysak bile bizi bu kadar kolay serbest bırakırlar."

Milo, "Askerlerimiz liderlerine silah doğrulttuğunda bunu yapacaklar," dedi. "Tek bir yanlış hareket, size doğrultulan tek bir silah ve her şey biter."

"Silahınız var mı?" Ben sordum. "Kılıçların işe yarayacağını sanmıyorum." "Çok değil ama ateş etmek için eğitilmiş askerlerime yetecek kadar var."

Bana birlikleriniz hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Gizlidirler ve ormanlarda ilerleyip hedefleri etkisiz hale getirmek için son derece iyi adapte olmuşlardır," diye yanıtladı Clara. "Bu bizim Yloria'ya giden yol. Ormanlarda açık ateşin duyulması ve şüphe uyandırması tehlikeli olur."

"Bu bize bir avantaj sağlayabilir." Milo kaşlarını çattı. "Adaya nasıl ? Ejderhalar çok görünür durumda. Çok uzaklardan gidemeyiz. Fazla zamanımız yok ve bir noktadan diğerine yürüyerek gitmek çok uzun sürer."

"Gece uçabiliriz," diye önerdim. "Kimse bizi fark etmez. Suyu inebiliriz, çünkü düz bir zemine inmek bizi fark edilme riskiyle karşı karşıya bırakır."

"Birbirimizle iletişim halinde olmamız gerekecek. Beni duyabilmen için sana bir kulaklık vereceğim, ama cevap veremeyeceksin. yanlışlıkla kendini ele vermeden." Milo bir çekmece açtı ve tek kulağa takılmak üzere tasarlanmış bir çift kablosuz kulaklık çıkardı.

"Kaç tane askeriniz var?" Ben sordum.

"İlk ekibimde ateş etmek üzere eğitilmiş beş asker var. Benimle birlikte Yloria binasının içinde seyahat edecekler. Ormanda bize rehberlik edecek ve dışarıda herhangi bir sorun yaşanmamasını sağlayacak benim ve sizin on askerimize daha ihtiyacımız olacak. Ana binanın girişlerini koruyabilir ve izleyebilirler."

"Yloria'da yirmiden fazla asker var," diye itiraz ettim. "Sayıca bizden üstün olacaklar."

Milo, "Evet, ama içerideki askerler büyü geçirmez zırh giymiyor, bu yüzden herhangi bir sorun çıkarsa avantaj bizde olacak," diye açıkladı.

İsteksizce başımı salladım. "Her zaman lideri koruyan beş muhafız, tüm katlarda devriye gezen askerler ve binanın girişinde de bir sürü var. Neyi kaçırıyorum?"

Milo gülümseyerek, "Her iki tarafta da bulunduğumu unutuyorsun, kardeşim," dedi. "Olin'in yanında otururken, kaç kişi olduğunu öğrendim. gardiyanları, vardiya yerlerini, silahlarını ve mermi tablası boyutlarını öğrendim. Her şey değiştiğinde ben de bir mahkum oldum ve gizli tünelleri, geçitleri ve şehrin kör noktalarını öğrendim. Sen sadece Olin'le birlikteydin, yani askerler hakkında çok şey biliyorsun ama başka bir şey bilmiyorsun. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Önemli bir şeyi unutuyorsun," dedi Clara ben karşılık veremedim. "Son ziyaretimizden bu yana muhtemelen her şey değişti. Yloria. Kimse muhafızların sayısını, kıyafetlerini ve diğer tüm ayrıntıları tam olarak bilmiyor."

Bir nefes verdim. "Böylece her şey plana göre gider, İlk sen gideceksin. Clara ve bana işaret verdiğinde, ilerleyeceğiz. Gitmeden önce bir dayanağımız olduğundan emin olmalıyız. o lanet şeytan deliğinden aşağı."

"Güzel." Milo sertçe başını salladı. "Yarın sabah çıkmak için seninle eski Eldmoor şehrinde buluşuruz. Şimdi gitseniz iyi olur."

Clara dışarı çıkmak için kanepeden kalktı ve ben de onu takip ettim. Arkada. Ayağım eşiğe ulaştığında Milo'nun sesi beni durdurdu. "Abi, biraz yalnız kalabilir miyiz, sadece ikimiz?"

Clara arkasına baktı ve gözlerimle buluştu. "Seni Teirac'la birlikte bekleyeceğim."

O gittiğinde kardeşime döndüm. "Ne oldu Milo?"

"Bunun tek yönlü bir yolculuk olduğunun farkındasınızdır." Milo kaşlarını çattı. "Oradan geri dönememe ihtimalimiz çok yüksek."

"Bu kadar kötümser olmayın. Plan kusursuz değil ve havada bir sürü soru işareti var ama size yarından sonraki gün için söz verebilirim," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bu sadece çocukken hayal ettiklerimiz gibi başka bir görev."

"Gerçek bir aptal gibi davrandığım ve seni hapsettiğim için beni affet." Milo iç çekti. "Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Unut bunu, Milo. Sen benim etim ve kanımsın. Ne olursa olsun içinde bulunduğumuz durumda, seni her zaman affedeceğim. zaman arkanı kollayacağım."

"Babamızın yaptıklarından sonra bile mi?"

"Onun favorisi olduğun için senden nefret edemem." Omuz silktim. "Bu geçmişte kaldı ve şimdi gitme vaktim geldi. Sonra görüşürüz kardeşim." Elimi veda etmek için kaldırdım.

Xaran'a geri döndüm ve Clara orada bekliyordu. Hiçbir şey söylemeden Beyaz Gölge Kabilesi'ne geri uçtuk. Clara varır varmaz bir toplantı çağırısı yaptı, ben ise arkada durup izledim.

"Bugün sadece insanlık olarak değil, ejderhalara tapan klanlar olarak da büyük bir trajedi yaşadık. Birkaç saat önce, Honsu gözlerimizin önünde öldürüldü. Sonra tüm Mavi Şimşek Kabilesi'ni katledilmiş bulduk. Bunun tek bir anlamı var: Savaş!" Clara bağırdı. "Katliamın sorumlusu Yloria şehridir. Ejderha soyunun tekrar tehlikede olmasının suçlusu onlar. Yarın, güneş doğmadan önce Rises, en iyi on savaşçımız bunu sonsuza dek sona erdirme görevinde bize katılacak."

Öfke ve hiddet dolu haykırışlar kalabalığın içinde yankılandı. Adaletin yerini bulduğunu görmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Adamım ve ben kristali taşıyarak Yloria'ya gideceğiz. Teirac ve Xaran'ın hayatta kalması şartıyla. Tehlikeli olduğumu biliyorum ama Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nde müttefiklerimiz var. Güvenliğimizi sağlayın, Mavi Şimşek Kabilesi'nin kayıp liderini bulmamıza ve çalınan kristali geri almamıza yardım edin."

Erkeği mi? Bu hoşuma gitti. Gerçeği bilmesem, tatlı olduğunu düşünürdüm.

Ben ana toplantı yerinden ayrılırken Clara, Ilaya ve Roger ile birlikte uzaklaştı.

"Garip bir şekilde sakın görünüyorsun," dedi Xaran kafamın içinde.

Panik ve kafa karışıklığı zayıflar içindir. Deli gibi daireler çizerek koşturmayacağım ya da planı on kez yeniden düşünmeyeceğim. İşlerin planlandığı gibi gitmeyeceğini çok iyi biliyorum, bu yüzden kadere güvenmek zorundayım. Bu

beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Bir ağacın altına rahatça yerleştim ve batan güneşin yüzümü ısıtan ışınlarının tadını çıkardım.

"Daha bitmedi, biliyorsun."

Bu sadece bir başlangıç. Her gün yeni bir başlangıçtır, Xaran. Yarınki görev zorlu olacak - çok fazla düşman, çok fazla Çok fazla silah, çok fazla karışıklık ve kan... Ama ejderhalar ve insanlar barış içinde yaşamak istiyorsa bu yapılmalı. Uğruna çabaladığımız şey bu ve kibirli bir liderin tüm insanlığı yok etmesine izin vermeyeceğim. Zaxon ve Milo garip davranıyor ve birbirleriyle anlaşmazlık içinde görünüyorlar. Davranışları hızla değişebilir ve insanlık onların hedefi haline gelebilir - suçlu, masum, yollarına çıkan herkes.

"Her zaman senin gölgede olacağım. O şeytanın şehrine tek başına gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi Xaran sert bir şekilde.

Bu bir hata olur. Sen çok büyüksün. Sen ve Teirac fark edilmeden kalmalısınız. Yakınlarda olabilirsiniz ama şehrin merkezinde değil.

"," diye itiraz etti Xaran.

Xaran, bu çok tehlikeli olur.

"Senin için tehlikeli, bir mucize sayesinde sihrimi kontrol edebilen bir insan. Tek bir kurşunla ölebilen senin için. Benim için tehlikeli değil. Onlar sadece çabucak kırılacak dallar."

Bu kadar inatçıysan tartışmayacağım. Ama başını aşağıda tutmalı ve dikkatleri üzerine . Gücünü ve çeneni ancak hayatım tehlikeye gösterebilirsin.

Rüzgâr esiyor, beyaz saçlarımı savuruyordu. Uzaktan eğitim sesleri duyulabiliyordu. Kabilenin sakinleri yavaşça temel işleri yerine getiriyordu. Hayat her zaman böyle : yavaş, telaşsız, huzurlu. Gözlerimi kapattım, kendimi dinlenmeye bıraktım, zihnim sessizdi.

"Her yerde seni arıyordum." Clara söyledi.

Yavaşça gözlerimi açtım. Kıvrık saçları rüzgârda dans ediyordu ve iki ışıltılı mavi göz benimkilerle buluştu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Ah, ne kadar büyüleyici.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

"Beni mi arıyordun?" Desmond gülümseyerek sordu. "Bir sorun mu var?"

"Senden on savaşıyla dövüşmeni ve dövüş becerilerini değerlendirmeni istiyorum." Desmond kaşlarını çatı. "Bu Ilaya ve Roger'ın işi değil mi?" "Sen onlardan daha güçlüsün. Onlardan daha güçlü olduğundan emin olmak istiyorum. en güçlü savaşçılar bizim tarafımızda."

"Ilaya ormanda nasıl gezineceğini ve tüm doğru hareketleri biliyor ve Roger da hayatı boyunca eğitimlik yaptı. Ne yaptıklarını bildiklerinden eminim."

"Harika. İnatçı ol," dedim gözlerimi devirerek ve topuklarımın üzerinde dönerek.

Kulübeye doğru yürüdüm, içeri girdim ve kısa sürede rahatladım. yatakta. Yarın sabah erken kalkacağım ve zinde ve dinlenmiş olmam gerekiyor.

Duvara bakıp kalp atışlarımı saydım.

"Endişeleniyorsun," dedi babam zihnimde. "Bu kötüye işaret."

Bu yarınla ilgili değil.

"Desmond?"

Onunla ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak iç çektim.

Desmond. Onu her gün gördüğümde bunu yapmak giderek zorlaşıyordu. O gözler, o gülümseme... Onu görmek tuhaftı: iyi bir ruh hali içinde, gölgesiz ve gizemli. Bir şeyler değişmişti. ama neydi? Sanki kafamda yeterince düşünce yokmuş gibi kendime milyonlarca soru sordum.

"Kalbin iyileşiyor," dedi babam. "Bu iyiye işaret."

Hayır, sadece onu mutlu görmek beni rahatsız ediyor. Sanki zihninde onu affetmişim, yarını düşünmeden hayatın tadını çıkarıyormuş gibi görünüyor.

"Bırakın gitsin. Günleri sayılı. Ayrıca, bu seninle ilgili olmak değil, Clara. Kendini kızdırmayı ve kıskandırmayı bırak.

Çünkü o mutlu."

Her Şey için endişelenen tek kişi, insanlığın hayatta kalması için savaŐması gereken tek kişi benmiŐim gibi görünüyordu. DeĐiŐmiŐtim; artık kendimi tanıyamıyordum ve bu beni öldürüyordu.

G z kapaklarım ağırlaştı ve sonunda uyku beni ele geçirdi.

Dudaklarımdan bir çığlık ıktı. Gözlerim zifiri karanlığa açıldı. Oturur pozisyona geldim, yanaklarım gözyaŐlarıyla ıslanmıştı, vücudum titriyordu.

"Bu sadece bir kâbus," dedi Desmond'ın alçak ve uykulu sesi.
. yatağı okşadı. "Sorun . Uyumaya devam et."

Yan yatmıŐ, yüzünü zar zor görebildiğim Desmond'a bakıyordum. karanlıkta görülebiliyordu. Şimdi neden yatağımda olduğu, neden yerde uyumadığı umurumda değildi. Vücudum titriyordu, düşüncelerim yarışıyordu ve ben sadece onun burada olmasından memnundum.

"Buradasın," diye , bakışlarım yüzünde geziniyordu.

"Her zaman." Desmond elini uzattı ve parmak uçlarıyla yanaklarımdaki gözyaŐlarını sildi. Sıcak dokunuŐu kendimi güvende hissetmemi sağladı.
"Uyu, Blaze'im. burada olacağım."

Kendimi tekrar uyuyacak hale getiremedim. R yayı hatırlamaya çalıştım ama zihnimin gözünde görebildiğim tek Şey kandı. BakıŐlarımız buluştuğunda dudaklarımdan hafif bir i çekiş çıktı ve kalbim g Ős mde daha hızlı atmaya başladı. Yüzünü inceledim ve tek duyduğum sessizlikte kalp atıŐları ve düzenli nefes alıŐlarıydı. Karanlıkta, bu kadar yakinken, vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim.

Bu adam hayatı boyunca çok Şey yaŐamıŐtı. Her Şeye sahipti. Etrafındaki herkesten nefret etme hakkı vardı ama o burada, benim yanımda olmayı seçmiŐti. Her seferinde, tekrar ve tekrar beni seçmiŐti.

AĞzımı açtım. "Sanırım-"

"ŞŞŞ." Desmond'ın parmağı dudaklarıma dokunarak beni susturdu.
"Dinlenmen gerek. Bu konuşmaya yarın devam edeceğiz."

Gözlerimi kapattım, aniden uykum geldi. Yarın ona anlatacaktım.

Sonunda uyku beni ele geçirdi.

Hafif bir hareket gözlerimi açmamı sağladı. Hâlâ karanlıktı ama bakışlarım yatağın benim tarafımda oturan Desmond'a gitti.

Desmond'ın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Bütün sabah oturup uyumanı izlemeyi çok isterdim ama artık gitme vaktimiz geldi."

"Mm, hemen geliyorum," dedim, . "Clara," dedi

Desmond kararlı bir şekilde.

Cevap vermedim, çoktan uykuya dalmıştım.

Yatak altımda kayboldu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Desmond'ın güçlü kolları beni havaya kaldırdı ve sert vücuduna yasladı. Kapıya doğru ilerlerken yanaklarıma bir kızarıklık hücum etti. "Ne yapıyorsun?"

"Sana zamanının geldiğini söylediğimde dinlemedin, bu yüzden seni bu evden geceliğinle çıkaracağım ve herkes seni yarı çıplak görecek."

Panikledim, kaçmaya çalıştım, gözlerim büyüdü. "Uyandım!"

Desmond beni yere yatırdı, sonra kapının pervazına yaslandı ve sabırla giyinmemi bekledi.

Geceliğimin eteğini tutarken omzumun üzerinden Desmond'a baktım. "Arkanı döner misin?"

Desmond güldü. "Vücudunun her santimini biliyorum, o yüzden... hayır."

Geceliğimi çıkarırken, "Gittikçe daha da arsızlaşıyorsun," diye mırıldandım. Aceleyle önce giysilerimi, sonra da zırhımı giydim. Sonunda arkamı döndüğümde Desmond'un yüzündeki ifade beni tereddüte düşürdü. "Yüzün mü kızarıyor?"

"Hayır. Sadece ani bir sıcaklık artışı."

Güldüm. "Yanaklarının yandığını buradan görebiliyorum."

"Sadece yanaklarım değil." Desmond boğazını temizledi. "Pekâlâ, hazırsanız..." Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürüdü.

On asker bizi bekliyordu, bazılarının elinde Kristal. Diğerleri de bekliyordu; Ilaya, Keyla, Kano, Chad ve Roger. Herkes bize iyi şanslar dileyerek veda etmeye geldi.

Chad, Desmond'a sarıldı. "Kadınını koru ve ölmemeye çalış."

Desmond gülümsedi. "Elimden geleni yapacağım."

Sonra Roger bana döndü ve gözleri şüphe uyandıracak kadar parlaktı. "Kalbini değil beynini kullan, tamam mı?"

"Kendine iyi bak." Chad ve Roger'a sarılırken boğazım düğümlendi.

İlk durağımız Zaxon ve Milo ile buluşmak için Eldmoor harabeleri olacaktı. Önce Desmond ve ben uçtuk, sonra Teirac ve Xaran diğerlerini almak için geri döndüler. Uçurumun kenarında durdum ve Okyanus aşağıda kuduruyordu. Isıran gece rüzgârı tenimi ürpertti ve gerginlik omuzlarımdan yukarı tırmandı.

Desmond'ın eli belime düştü ve beni çekti. "Endişenin seni yiyip bitirdiğini yüzünden okuyabiliyorum."

"Aptalca bir plan daha," dedim iç çekerek.

"Bu aptalca bir plan değil. Bu sadece zafer ya da yenilgiye dönüşecek bir başka umut."

Başımı Desmond'ın omzuna koydum. Şu anda desteğe ihtiyacım vardı ve bana en yakın olan oydu. Ya da belki benim *ona* ihtiyacım vardı.

Dikkatimiz turuncu ejderhaya ve diğer Alacakaranlık Tozu savaşçılarını taşıyan wyvern takımına kayarken rüzgâr hızlandı. Teker teker alçalarak bize doğru yaklaştılar. Yere indiklerinde Milo kısa bir süre Desmond'a sarıldı, sonra başını bana doğru salladı.

"Bunun için hazır mısın?" Milo bana bakarken genişçe gülümsedi.

Başımı salladım. "Bir Callahan'ın vücudunda korku geni var mı ki?"

"Biz de insanız. Sadece bunu göstermekten hoşlanmıyoruz." Milo göz kırptı.

Teirac ve Xaran birkaç dakika sonra geri döndü. Üçümüz adaya doğru yola çıktığımızda karanlık çökmüştü. Biz suya indim ve karaya çıkmak için güvenli bir yer buldum. Rüzgâr bedenimi titretiyordu. Sırtımı bir ağaca yaslayarak oturdum ve ejderhaların diğer savaşçıları karşıya geçirmesini bekledim. Çok uzun sürmedi.

Uzun, tam on beş dakika boyunca Desmond ve Milo'nun yakınlarda durup birbirleriyle sessizce konuşmalarına baktı.

Sonunda Milo herkesin toplanmasını işaret . "Önce biz hareket edeceğiz," dedi. "Yerimizi aldığımızda işaret vereceğim."

"Bu görevde lideriniz Milo," dedim kararlılıkla ve savaşçılarıma tek tek baktım. Bakışlarım en uzun süre kendinden emin ve savaşa hazır görünen Keyla'da kaldı. "Ona ve tüm emirlerine uyun."

Milo ve askerler karanlık ormanda kaybolurken Desmond ve ben geride kaldık. Dakikalar ilerledikçe, endişe omuzlarımda ağır bir yük haline geldi. Beklemekten nefret ediyordum.

Yloria'ya doğru yavaşça ilerleseydik çok daha iyi olurdu. Kristal ayaklarımın dibinde parlıyor, garip bir şekilde beni çekiştiriyor ve düşünceler.

Bakışlarım kristalin diğer tarafında oturan Desmond'a kaydı. "Görünüşe göre endişe sonunda senin deri."

"Yanılıyorsun." Desmond'un dudaklarının kenarı kalktı. Yüz ifadesi kristal ışıktaki hüzünlü görünüyordu. "Düşüncelerim endişe ya da korkudan çok daha korkunç."

"Paylaş onları."

"Ya başına kötü bir şey gelirse?" Desmond'un bakışları sertleşti. "Bana söz ver, çok düşüncesiz davranmayacaksın ve kendiliğinden."

Kaşlarımı çattım. "Bu görevde pek çok şey olabilir ve sen benim hayatım için mi endişeleniyorsun?"

"Başka hiçbir şey umurumda değil."

Desmond'un sözleri beni endişelendirdi ama aynı zamanda onun benim için her şeyi yapabileceğini de hatırlattı. Benim hayatımı ilk sıraya koydu ve

kendi hayatım ikinci sırada.

"Sen ölürsen nasıl hissedeceğimi hiç düşündün mü?" "Bensiz yaşadın, Clara. Altı ay boyunca ben sadece var olurken yaşamaya devam etti."

"Sakin bunu söylemeye cüret etme, Desmond." Sesimdeki acıyı gizleyemedim. "Ne yapacağımı düşünmediğim bir gün bile geçmedi.

sana olanları. Her saniye, her dakika, her saat nerede hata yaptığımı, neden senin öfkeni hak ettiğimi, beni hâlâ sevip sevmediğini merak ettim. Kendimi gözyaşlarına boğmaya ya da

Acı çekiyordum çünkü başka seçeneğim yoktu. Maskeyi takıp yoluma devam etmeliydim. Gittiğin günden beri düşünceler."

Etrafıma sessizlik çöktü ve kulaklığımdan gelen bir çıtırtı sesi bedenimi gerdi. Milo doğru yere ulaşmış mıydı? Ne oldu? onlara ne olmuştu?

"Clara, Desmond," dedi Milo'nun sesi kulaklıklarımızda, panik içinde.
"Onların dikkatini çekmeni istiyorum. Bir şeyler düşün. Şimdi!"

Desmond hemen yerden kalktı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Peşinden koştum. "Aklını mı kaçırdın sen? Bir plana ihtiyacımız var!"

"Büyük kötü ejderha burada," diye bağırdı Desmond. "Kim sahip olmak ister

Biraz eğlenelim mi?"

Onun sözleriyle Xaran gölgelerde saklanmayı bıraktı ve çenesi etrafındaki her şeyi sarsan güçlü bir kükreme çıkardı. Ağaçlar teker teker kırılıp düştü, sonu gelmeyen bir çıtırtı ve ses uzaklarda yankılandı.

"Güzel," dedi Milo kulaklıktan. "Açık bir yolumuz var." "Görünüşe göre taşınma vaktimiz geldi." Desmond tekrar

Kristal. "Artık yerimizi bildiklerine göre saklanmanın bir anlamı yok."

Sesime zorla güven kattım. "Hadi yapalım şu işi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

DESMOND

"Bu taş çok ağır," diye mırıldandım nefesimin altında. "Daha saygılı ol," diye homurdandı Xaran kafamın içinde.

"Bir saattir yoldayız," dedi Clara kristalin diğer tarafından. "Sence de savaşçıların şimdiye kadar ortaya çıkmış olması gerekmez miydi?"

"Peki, ben almayayım." Kristale yaslandım, ağır ağır nefes alıyordum. "İhtiyaçları varsa, gelip alsınlar."

"Desmond, hayatlarımız buna bağlı. Piçlik yapmayı bırak ve bana yardım et." Clara sabrını kaybederek bıraktı.

Sadece yarım saat kaldı ve Yloria şehrine ulaşmalıyız. Garip bir şekilde, Xaran'ın kükremesinden sonra bile kimse bize doğru koşmamıştı. Bizi mi bekliyorlardı?

"Yerimizi aldık," dedi Milo'nun sesi kulaklıklarımızdan. "Hareket edebilirsiniz."

"Kaplumbağalar kadar yavaşsınız," dedi Clara öfkeyle. "Neyse ki Yloria'nın askerleri ortaya çıkmadı, yoksa oracıkta öldürülebilirdik."

Genişçe gülümsedim. "Clara, bunun sadece mikrofonsuz bir kulaklık olduğunu unutma. Seni duyamazlar."

Clara gözlerini devirdi. "Kimse beni hayal kırıklığımı dışa vurmaktan alıkoyamaz."

Bakışlarım ağaçlara takıldı, orada hareket eden figürler gördüm. "Harika. Yardım geldi."

"Ne?" Clara kaşlarını çattı.

"Tam burada!" Diğerlerine işaret etmek için elimi kaldırdım. "Sıra sizde."

İlk tanıdık yüz ağaçların arasından çıktı - Chleo. Ardından silahlı ve tam zırhlı sekiz kişi daha. Görünüşe göre bir saldırı bekliyorlardı.

Chleo buzbir sesle, "Ellerini kaldır ki görebilelim," dedi.

Clara'nın bakışları üzerimde kaldı. "Desmond?"

"Bunlar benim kurallarım değil." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım.

İki muhafız ellerinde kelepçelerle öne çıkarken, diğerleri kristale doğru adım atarak onu yerden kaldırdı.

"Sürüklemek daha kolay olurdu," dedim. "İşte bu-"

Chleo'nun yumruğu çeneme değince başım yana kaydı.

"Kapa çeneni!" Chleo kafama bir torba geçirerek bağırdı.

Dudaklarımdan kahkahalar kaçtı. Evet, hiç değişmemişti. Tek umudum bana borçlu olduğu iyiliği unutmamış olmasıydı.

Muhafızlar bizi ileri doğru itti ve yürürken engebeli orman zemininde dengemi korumaya odaklandım.

"Artık kendimi gösterebilir miyim?" Xaran endişeyle sordu.

hala atıyor, zarar görmedim ve kanamam yok.

Görünmez kal.

Gıcırdayan kapılar açıldı ve zemin düzleşip sertleşti.

Chleo, "Kristali kasaya koyun," diye emretti. "Clara?"

Fısıldadım.

Clara'nın eli nazikçe benimkine dokundu. "Ben buradayım."

"Kapa çeneni!" Chleo bağırdı ve bir el beni ileri doğru itti.

"Görünürde bir hedefimiz var," dedi Milo kulağıma. "Grubumuz ikiye ayrıldı. Biri sizin güvenliğinizi sağlarken diğeri kristalin yerini tespit edecek."

"Artık içeri girebilir miyim?" Xaran talep etti.

Beni görebileceğini bildiğim için başımı olumsuz anlamda salladım.

Atmosfer değişti ve etrafımdaki havadan ana binanın içinde olduğumuzu anlayabildim. Bir asansörle başka bir kata çıktık ve yankılanan bir koridorda tam kırk adım yürüdük. Bir kapı kapandı ve sonra kafamdaki torba çıkarıldı.

Gözlerimi kısarak büyük pencerelerden gelen ışığa baktım.

"Morgana?" Clara'nın sesi şaşkınlık doluydu. "Seni lanet orospu! Nerede-"

En yakındaki muhafız karnına bir yumruk attı. İki oldu, öksürdü ve nefesi kesildi.

"Ona dokunma!" Hırladım ama dizlerime aldığım bir darbe beni yere düşürdü.

"sesinizi, ikiniz de!" Morgana tersledi.

Yani Myles komuta koltuğunu geri almayı başaramamıştı ve bu koltuk Morgana'ya geçmişti. Bakışlarım yavaşça askerleri , bir hamle yapmak, bir plan oluşturmak için fırsat kolluyordu.

"Düşünmeyi bırak," dedi Morgana. "Başarısız olacaksın."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Clara alçak bir sesle konuştu. "Biz arkadaşız. Çok şey atlattık."

"Arkadaş mı?" Morgana soğuk bir şekilde güldü. "Bu beni Yloria'da bırakmadan önce miydi yoksa nişanlımı öldürdüğünde mi?"

"Bizimle iletişime geçmeden ya da olup bittiğini bize bildirmeden ortadan kayboldun." Clara yavaşça doğruldu, eski arkadaşına bakarken gözlerindeki öfke alev alev yanıyordu. "Nasıl bilebilirdik ki içinde bulunduğunuz durumu? Biz esirken hayatın tadını çıkardınız."

"Yirmi günümüz vardı, ama on gün sonra bazı askerleri öldürdünüz. ve bu şehrin lideri. Gittiğiniz her yere ölüm götürüyorsunuz Clara Merkins," diye tükürdü Morgana, "ama artık değil. Sen ve aşağılık arkadaşların Yloria üzerinde hiçbir güce sahip olamayacaksınız."

"Hepinizi bir parmak şıklatmasıyla öldürebilirim," dedim ona ters ters bakarak. "Ordunuz benimle boy ölçüşemez."

Morgana'nın bakışları Clara'nın muhafızına kaydı. Tek bir ustaca hareketle silahını çekti ve Clara'nın boynuna dayadı.

Kalbim dondu ve bakışlarım Morgana'ya döndü. "Ne istiyorsun?"

"Merak etme, senin bir alakan yok. Sadece kristallere ihtiyacım vardı. İlerisi için , tek bir yanlış hareketinde önce o ölür." Morgana arkasını dönüp bizi kovdu. "Onları ."

"Bekle," diye homurdandım muhafız omzumu tutarken. "Bu Teirac ve Xaran'ın yaşayacağı anlamına mı geliyor?"

"Evet, sözümü tutuyorum," diye Morgana. Elbette bu bir yalandı.

Gardiyanlar bizi tanıdık koridorlarda sürükleyerek tek bir kapıdan geçirdiler ve boş yüzlü bir doktor koluma bir iğne batırdıktan sonra beni bir hücreye attılar. Yatağa oturdum, ağır ağır nefes alıyordum, O sıvı sihime etki etmese de kendimi hasta hissediyordum.

"Clara?" Ben .

"Buradayım," dedi Clara. Hücresinin kapısına vurdu. "Sihrim gitti!"

"Sakin ol. Milo bizi buradan çıkaracak."

Clara hücre kapısına vurmaya devam etti, birbiri ardına gelen darbeler vücudumun gerilmesine neden oldu.

"Clara, sakın ol lütfen," dedim sesin üzerine.

"Nasıl hiçbir şey yapmadan oturabiliyorsun?" Clara öfke dolu bir sesle bağırdı. "Morgana'ya ve onun iğrenç sözlerine güvenemeyiz. Biz öleceğiz. Bu lanet delikte öleceğiz!"

"İçeride Milo'suz biri var, bu yüzden yardım almamız an meselesi."

"Chleo Myles?" Clara acı acı güldü. "O köpekçik artık Morgana için çalışıyor. Sana yardım etmeyecek."

Kaşlarımı çattım. "Chleo'yu nereden biliyorsun?"

"Yloria'da tutsak olduğum süre boyunca ikinizin yakın olduğunuzu fark ettim."

"Yani, bize yardım edeceğini biliyorsun."

"Hayır." Sesi sertleşti. "O sadece uysal ve korkak bir köpek." "Myles, Yloria'daki liderlik pozisyonunu yeniden kazanmayı başaramadı, Ama bir sonraki suikastın planlanması an meselesi," dedim kendimden emin bir şekilde. "Morgana'nın günleri sayılı."

"Bir şeyler yap, Desmond," diye neredeyse yalvarıyordu Clara.

"Morgana'nın sözüne . Ejderhalarımızın hayatı tehlikede. Tehlikedeyiz."

"Büyü kullanmak Morgana'nın hedefi olacağın anlamına gelir." O göremese de başımı salladım. "Sadece biraz zamana ihtiyacımız var ve sonra özgür olacağız. Sabırlı olmalısın."

"Yapamam! Büyü kullanabilir misin? Sana o iğneyi batırmadılar mı?"

"Evet, ama bende işe yaramıyor, muhtemelen kanımda iki ejderhanın büyüü olduğu için."

"O zaman kır şu lanet kapıyı!" Clara bağırdı.

"Nefes al, Clara." Onu sakinleştirmeye çalıştım ama onu göremediğimde ya da ona dokunamadığımda bunu yapmak zordu.

"Peki," diye hırladı. "Bunu kendim yapacağım."

Her şey sessizliğe büründü ve içimde milyonlarca soru belirdi. Bir çarpma sesiyle bakışlarım otomatik olarak odamda asılı duran aynaya gitti. Panik kalbimi hızlandırdı. "Clara, ne yapıyorsan bırak."

Milo kulaklıklarımızdan "Sakin olun, kıpırdamadan oturun ve panik yapmayın," dedi. "Video kameraların bağlantısını keser kesmez yardım gelecek. I

Tekrar ediyorum: Aptalca bir şey yapmayın. Yerlerinizde kalmanız gerekiyor." "Clara?" Sesimde endişe vardı.

Clara sakince, "Ben iyiyim," diye cevap verdi.

"Bağışlayın ama sizi kurtarmak için büyü kullanamam. Bu demek oluyor ki
_."

"Beni düşünmeyi bırak, Desmond. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Senden ve benden daha önemli şeyler var. Vivaan, Danika, halkımız, ejderhalar... her şey çığırından çıktı ve biz
Burada sıkışıp kaldım."

"Bu binadaki herkesi öldürebilir, tüm Yloria'yı karanlığa gömebilir, nehirler dolusu kan akıtabilir ve herkesi sonsuz kabuslar görüyorum, ama sen istiyor musun?" Kendimi bile şaşırtarak talep ettim. "Barışa böyle mi ulaşmak istiyorsun? Başkalarına acı çektirerek mi?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Eğer bu sevdiklerimi ve ejderhalarımı güvende tutmak anlamına geliyorsa."

"Ne zamandan beri insanlığın ve masum insanların ölümünü önemsemeyi bıraktınız?"

"Bilmiyorum ama değer verdiğim herkesin acı çektiğini ve öldüğünü görmekten bıktım," dedi Clara acı bir şekilde. "Mavi Şimşek Kabilesi, Cecily ve

Honsu, bu sabrımın son damlasıydı. Artık yoluma kimin çıktığı umurumda değil. Bu şehir yanacak ve onun ölümü bize parlak bir geleceği garanti edecek."

"Yabancıların hayatını kendi hayatınızla takas edemezsiniz. Arkadaşlar," dedim sakın ve kararlı kalmaya çalışarak. "Senin öfkenin yolundan gitmekten daha iyi bir plan bulmalıyız."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra Clara sessizce, "Anlamıyorsun," dedi.

sessizlik çöktü ve dakikalar ilerledikçe düşüncelerim dönmeye başladı. Milo iyi miydi? Tutsak mı olmuşlardı?

Clara'nın öfkesi kontrolden çıkmaya başlamıştı; onu yakından takip etmek zorundaydım. Şu anda, öfkesinden gözü dönmüş bir şekilde her şeyi yapabiliyordu, ama her şey bittiğinde...

Aklıma Clara'nın beni Yloria'da bulmak istediği ve bana ulaşmak için masum askerleri katlettiği zaman geldi. Sonrasında yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Ya da ona kristali getirdiğimde kapıyı açtığında ağlamaktan yüzü şişmişti.

Ya da yanan Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi cesetleri yığınınına baktığında ve vücudu kontrolsüzce titrediğinde.

Öfkeden sonra, hiddetten sonra bir şalter attı ve gerçeklik . Tüm ölümler, tüm yüzler, kan, olaylar... her şey akın ediyor, ruhu eziyor ve zihni rahatsız ediyordu. Aptalca ve pervasızca kararlara yol açabiliyordu ve bunun sonucunda ortaya çıkan suçluluk duygusu çıldırtıcıydı.

Kapı gıcırdadı ve kulaklarım keskinleşti. Bu benim değildi. "Ariella, seni görmek ne güzel," dedi Clara neşeyle.

Ariella fısıltıyla, "Sevgilim, seni buradan çıkarmanın zamanı geldi," dedi.

Kapıma gittim ve dışarı baktım. "Doktor, beni dışarı çıkarmayı unutmayın."

Ariella Clara'ya baktı.

"Hayır," dedi Clara kararlılıkla. "Onu burada bırakacağız. Planımı mahvedecek." "Clara, sakın buna cüret etme," diye homurdandım, kapıya vurarak.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Üzgünüm Desmond, ama beni koruma arzun her şeyi mahvedecek."

Sonra o ve Ariella aceleyle uzaklaşıp beni yalnız bıraktılar.

Hay sikeyim!

İki seçeneğim vardı ve ikisi de aptalcaydı. Milo'yu bekleyebilir ve sonra Vivaan, Danika ve Clara'yı kurtarmak ve kristalleri geri almak için birliklerime eşlik edebilirdim.

Diğer seçenek ise sihrimi kullanarak bu kapıyı .

Dişlerimi sıkarak sadece bir an tereddüt ettim. Sonra kollarımı uzattım, kavradım ve sertçe ileri doğru ittim. Gölgeler döndü. Kapı, yere çarpan bir metal parçasına dönüştü.

"Clara Merkins, çizgiyi aştin!" Koridorda sinsice ilerleyerek bağırdım.

Muhafızlardan birine çarpmasına izin veremezdim. Biri onu görürse, tüm tabur üzerine ullanırdı ve kendini savunmak için hiçbir büyüsü yoktu.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CLARA

"Clara, bir planın var mı?" Ariella sordu, koridorda koşarken bana ayak uydurmak için acele ediyordu.

"Bende var gibi mi görünüyor?" Nefes nefese kaldım, zor nefes alıyordum. "Beni nasıl buldun?"

İleriden gelen ayak sesleri üzerine küçük bir yan odaya kaçtık ve kapıyı kapattık. Yaklaşan askerlerin gürültüsü daha da arttı ve sonra bir siren çalmaya başladı, kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Silah sesleri duyuldu ve altımızdaki zemin buz gibi oldu.

Desmond.

Elim kola gitti ama Ariella beni durdurdu.

"Seni görmelerine izin veremeyiz," dedi hemen. "Alarm çalışıyor, bu da kameraların kapalı olduğu anlamına geliyor. Mahkumların hücrelerinden ne zaman kaçtıklarını bilmek de bir başka güvenlik önlemidir. Bu da Milo'nun planı. Seni kristali bölebilecek silaha götürmemi söyledi."

"Desmond'ı o kadar askere karşı orada bırakmayacağım," diye karşı çıktım.

Kapının dışında kavga sesleri giderek azaldı. Bekledim. Desmond hepsini yenmiş miydi?

"Sizi lanet alçaklar!" Desmond'ın sesi kükredi. "Sakın bana dokunmaya cüret etmeyin!"

Gözlerimle yalvararak doktora baktım. "Ariella?" "Bu işi Milo ve Chleo'ya bırakın. Desmond'la onlar ilgilenecek. serbest bırakın." Ariella başını salladı. "Desmond'ı geride bırakarak kaçtığını düşünmek zorundalar. Dikkatlerinin bizim değil de onun üzerinde olmasını sağlamanın tek yolu bu."

Kalbim Desmond için acıyordu ama bu . Başımı salladım. isteksizce. "Peki. O zaman kristali yok edebilecek silaha nasıl ulaşacağımızı açıkla. Tam olarak nedir o?"

"Kristali bıçak gibi kesen sihirli bir hançer." Ariella bir asker üniforması aldı ve bana fırlattı. "Al, bunları giy."

Çabucak itaat ettim. "Ne yapmam gerektiğini açıkla."

"Her şeyden önce, kristallerin ve hançerin şehrin farklı yerlerinde bulunduğunu bilmeniz gerekiyor. Morgana onları tek bir yerde tutmamaya dikkat ediyor, her bir ögenin güvenliğini ve muhafızların görevler arasındaki iletişimini sağlıyor. Eğer biri kaybolursa, diğerleri farklı yerlere taşınır."

"Morgana'nın neden iki kristale de ihtiyacı olduğunu biliyor musun?"

"Sihir." Ariella asker ceketimin düğmelerini iliklememe yardım etti.

"Her kristalden gelen büyü zırhlara, tüfeklere ve silahlara aktarılabilir, bu da Ylorian savaşçılarına herhangi bir savaşta avantaj sağlar. Eğer bu gerçekleşirse, dünyanın geri kalanı yok olacak."

"Büyü yapmak için ejderha işaretli olmak gerekir," dedim. "Tanıdığım hiç kimse bunu yapmaz."

"İnanın bana, Morgana insanları nasıl ikna edeceğini ve kıracağını bilir. Bunu Vivaan ve Danika ile yapamadı, bu yüzden şimdi sıra Desmond'da. Bu yüzden önce hançeri çalmalısın; sonra Milo kristallerle ilgilenecek ve Chleo, Desmond'a en yakın olan Morgana, Desmond'ın planı bildiğinden ve teslim olmayacağından emin olacak."

"Hançer şehrin hangi bölgesinde?" Ben sordum.

"Şehrin kuzeyinde terk edilmiş bir bina var ama korunuyor. Hançeri orada bulacaksın. Kristaller şehrin doğu ve batı kısımlarında. İçeri girmek için şüphe uyandırmamalısın. Gündüz vakti, bu yüzden vardiya değişmeli

yaklaşık yarım saat. Kalabalığa karışmak için bu üniformayı giyin ve iyi şanslar." Ariella dantel şapkasını taktı ve cesaret verici bir şekilde başını salladı. Sonra kemerinden bir iğne çıkardı ve koluma sapladı.

Uyarı.

"Ah!" Kaşlarımı çatarak rahatsız edici noktayı ovuşturdum. "Bu da ne böyle?" "Daha önce aldığınız iğnenin panzehiri. Başlamalı

yakında çalışacağım." Ariella gülümsedi. "Böyle tehlikeli bir göreve sadece bir silah ve hançerle gidemezsin."

"Bir bıçağın ne kadar zarar verebileceğini şaşarsınız." Kemerimin iki yanındaki silah ve hançerleri kontrol ettim.

Artık ıssızlaşan koridorlara daldık ve birkaç askerin içeri doluştuğu asansöre doğru aceleyle ilerledik. Başımı eğip onlara katıldım ve asansöre olaysız bir şekilde girdim.

Binanın çıkışına ulaştığımda, muhafızların ve askerlerin sıralandığı dar sokaklardan geçerek kuzeye giden yola saptım. azaldı. Daha düşük rütbeli insanların arasında kendimi daha rahat hissediyordum ama kendimi koruma içgüdümü bir türlü bırakamıyordum.

"Her şeyi yakmaya başlayabilir miyim?" Babam kafamın içinde sordu. "Zamanı geldi mi?"

Hayır, baba. Plan henüz bitmedi. Tüm arkadaşlarım güvende olduğunda öfkenizi ve gücünüzü gösterebilirsiniz. Şu an neredesin?

Uzakta, terk edilmiş tek katlı bir bina gördüm, daha çok duvarları olan ve çatısı olmayan küçük bir stadyuma benziyordu.

"Çayırda güneşin tadını çıkarıyor, talimatlarınızı bekliyorum."

En azından birimizin güvende olduğunu bilmek güzel.

Kulaklarım bir kargaşa olduğunu duydu, ben de daha dar bir sokağa döndüm. Bir grup muhafız, binaya doğru ilerliyordu. banliyö binası. Çok geç kalmıştım; vardiya değişmiş olmalıydı. O binadaki herkesi öldürmek anlamına gelse bile yine de istediğimi yapardım.

Binaya yaklaştığımda, doğru koştan tek bir asker gördüm. Geç kalmış olmalı. Adımımı attım.

ilerledi ve elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Ah, hiç şansın yok."

Genç adamın gözleri bana sabitlendi. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ve üniformamın amblemine baktı. "Riveira? Burada ne işin var?"

"Lider Morgana Kristal Oda'da güvenliğin artırılmasını emretti. En son gelen sizsiniz, o yüzden..."

Genç adam kaşlarını çatı. "Teğmen Myles bunu rapor ederdi."

Tek bir hareketle tüfeğimi çıkardım ve göğsüne nişan aldım. Şüphe çekmemek için silahı normal seviyede tuttum. "Kimilda," dedim dişlerimi sıkarak.

Asker arkasını döndü, bir elim omzunda dururken ve silahımın namlusu böğrüne saplanmışken ileri doğru yürüyordu.

"Tam şurada." Yakındaki eski bir kulübeye doğru başımı salladım. Kapıya güçlü bir tekme atarak onu içeri girmeye zorladım. "Başaramayacaksınız," dedi asker.

"Liderimiz-"

"Lideriniz bugün ölecek ve sizin için dinlenme vakti geldi."

Silahın arkasından boynuna gelen bir darbe askerin bilincini kaybetmesine neden olmuştu.

Kapıyı kapattım, şapkamı çıkardım ve silahı yerine koydum. yer. Teğmen Chleo Myles'ın bizim tarafımızda olduğu konusunda Ariella'nın yanılmadığını umabilirdim. Öte yandan, burada olmamalıydı; Desmond'un güvenliğiyle ilgilenmesi gerekiyordu. ve bilgi. Doğru olmayan bir şeyler vardı ama şimdi tereddüt etmenin sırası değildi.

Yüksek çitlerden geçtim ve kapıda tanımadığım bir yüz tarafından karşılandım.

"Lütfen kendinizi tanıtır," diye bağırdı asker eli silahına kayarken.

"Riveira," dedim kendimden emin bir şekilde. "Teğmen Chleo Myles için bir mesajım var."

"Ona haberleri vereceğim. Düşük seviyeli askerler bu binada hoş karşılanmaz."

"Emir lider Morgana'dan geliyor. Ben sadece Teğmen'e rapor vereceğim. Bu doğrudan bir emirdir," dedim kalbim çarparak.

"Ben devralıyorum," dedi Chleo'nun sert sesi. "İşinizin başına dönün." Asker bakışlarını indirdi, sonra aceleyle uzaklaştı.

"Mesajın nedir, Riveira?" Chleo dikkatle bana bakarak sordu.

Sesindeki sert ton, yüzündeki okunamayan ifade, alnındaki kayıtsızlık belirtisi birkaç kırılganlık beni şüpheyi düşürdü.

"Bana yardım edeceğini," dedim ama sesimde bir tereddüt vardı.

Chleo uzun bir süre bana baktıktan sonra gülümsedi.
"İfadeniz bir milyon dolar değerinde. Rahatla; işe koyulma vakti geldi."
Başını sallayarak beni içeri davet etti.

"Bu şüphe uyandırmaz mı?" Onu takip ederek sordum.

"Yetkili benim, bu yüzden o köpeklerin hiçbiri bana bakmaya bile cesaret edemeyecek.

"Chleo bana güvence verdi. "Tek sorun, bir sonraki vardiyadan önce dört saat beklememiz gerekecek, ama o zaman hançer bizim olacak."

"Dört saat çok uzun bir süre. Desmond'la olman gerekmiyor mu?"

"Yerime başka biri atandı," diye cevap verdi Chleo sertçe. Sonra sesini bir haykırışa yükseltti, biz geniş, çatısız bir binaya girerken Oda. "Dikkat, savaşçılar! girin, hemen!"

Askerler aceleyle dizildi. Ben ve Chleo'yla birlikte on, on iki kişi saydım. Bu oldukça iyi bir korumaydı. Çoğu tüfek taşıyordu ama bazıları sihirli kılıçlar taşıyordu. İçgüdülerim bana bu savaşçılardan bazılarının Aldrax'ın pençelerinde ölmek istemeyen savaş mültecileri, soyu tükenmiş Mavi Şimşek Kabilesi'nden olabilir.

"Riveira bugün liderimiz Morgana'nın emriyle nöbetimize katıldı. Acemimize saygılı davranın."

"Evet, General!" Herkes koro halinde.

Chleo beni binanın kuzey köşesine, şehrin bir kısmını görebileceğim bir yere atadı. Her askerin bu binada, dışarıdan içeriye, koridorlara ve ana odaya kadar bir yeri vardı. İçeride birilerinin olması iyiydi; aksi takdirde çok fazla kan akardı. Etrafta durdum, ancak her sakın yüksek çitin etrafından büyük bir mesafeden dolaştı, içeri bakmaya bile cesaret edemedi. Çit boyunca ileri geri yürüyerek geçirdiğim saatlerin sayısını unutmuştum.

Uzun bir koridor.

Düşüncelerim Desmond'a kaydı. Kimdi bu kişi?

Chleo'nun yerini almıştı? Milo'nun burada başka hangi güvenilir adamları vardı? Ben bu pis işi yaparken o da kardeşini korumak için elinden geleni yapardı.

Güneş en yüksek noktasına ulaştığında, Chleo'nun herkesi içeri çağıran sesi duyuldu. Daha fazla talimat bekleyerek ayrıldık.

"Bugünkü vardiya sona erdi," dedi kaba bir şekilde. "İyi işti askerler. Dört saat sonra görüşürüz."

Askerler teker teker binayı terk etti. Bir el omzuma indi ve Chleo gitmeme engel oldu.

Elbette, Clara. Ne için geldiğini unutma.

Sesi o kadar emredici ve ikna ediciydi ki buraya gelme nedenimi unutmuştum.

Chleo beni koridorda ana odaya ve ortada duran büyük bir sandığa doğru götürdü.

Sandığa doğru yürürken iç çekerek, "Nihayet bu numara sona erdi," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi yabancı bir ses. "Seni tanıyorum. Sen Mavi Gök Gürültüsü Kabilesi'nde rehine olan kadınsın. Sen bir sahtekârsın!"

Odanın köşesinde bir adam durmuş, tüfeğini bana doğrultmuştu. Parmakları dövmelemlerle kaplıydı; belli ki Aldrax'ın büyüsü hâlâ kanında vardı.

"Silahını indir," dedi Chleo. "Bu bir emirdir."

"Sen de bir hainsin. Morgana bunu öğrendiğinde ne diyecek merak ediyorum-"

Yerden bir toprak parçası fırladı ve savaşçıyı tam ortasından delip geçti. Derin bir gümbürtü havayı doldurdu ve yer daha fazla çivinin fırlayıp tavana çarpmasıyla sallanmaya başladı. "et!"

Chleo'yu bir an önce yoldan ittim.

Spike durduğu yerden ayağa fırladı.

Hızla ayağa kalktı. "Burada neler oluyor?"

"Hemen devam etmeliyiz!" Sandığa doğru koşarken bağırdım.

Elim neredeyse ona dokunacaktı ama altımdaki zemin kaydı. ve diğer tarafa fırlatıldım. Kocaman bir gölge güneşi örttü ve dikkatim gökyüzüne doğru kaydı. Kocaman turuncu bir ejderha belirdi, kahverengi gözleri öfke ve küçümsemeyle aşağıya bakıyordu.

Milo aklını yitirmiş, Zaxon ise kontrol edilemez hale gelmişti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DESMOND

"Vivaan, konuş benimle," diye yalvardım.

Vivaan kızarmış gözlerini bana doğru kaldırdı. "Bu bizim sonumuz Desmond."

"Kötü göründüğünü biliyorum ama buradan çıkacağız."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Pes etmem beş dakikamı aldı; Danika'nın acı içinde çığlık atmasına daha fazla dayanamadım. Gözlerimin önünde işkence görüyordu. Her darbe, her kesik, her damla kan zihnimin derinliklerine işledi. Zamanı geri almak ve onun acısına son vermek için her şeyimi verebilirdim, teslim olmak, ihanet etmek, bir

Hata. Ama bunu yapamazdım. Kalbim kanarken, bedenim acı içindeyken bile Aldrax'a ihanet edemezdim. Yapamazdım. sana ve diğerlerine ihanet ettim. Onu hak etmedim." Vivaan'ın sesi boğuktu, acı doluydu.

Tiz bir alarm sesi beni kulaklarımı kapatıp top gibi kıvrılmaya zorladı. Kapının dışındaki muhafızlar titreyerek yerlerini terk edip ilerlediler.

"Panik yapmayın," dedi Milo kulaklıktan. "Bu sadece Zaxon'un işini yapması. Küçük bir dikkat dağıtıcı manevra. Beş dakika uzaklıktayız."

Elimi Vivaan'ın omzuna koyuyorum. "Seni affedecektir, Vivaan. Görmenin ve katlanmanın zor olduğunu biliyorum. Ben de senin yerindeydim ama

her şey zamanla yerine oturacak. Birkaç dakika içinde özgürlüğümüze kavuşacağız. Senin ve Danika'nın geri çekilmenizi ve her şeyi bize bırakmanızı istiyorum."

"Clara'nın senden nefret ettiğini bilerek geceleri nasıl uyuyabilirsin? İçindeki bu duyguyu nasıl kabul edebiliyorsun?" Vivaan sordu.

"Danika'nın senden nefret ettiğine inanmıyorum. Sizi anlıyor. Sen onun evisin, onun kalbisin. Bu sadece zorlu bir sınavdı Vivaan." I iç çekti. "Kolay olduğunu söylemiyorum. Benim durumum farklı ama zaman her şeyi değiştiriyor - duruşmalar, yeni konuşmalar, beklenmedik dokunuşlar ve sonra kalpler arasında yanan ateş yeniden alevleniyor."

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve tanıdık bir yüz gördüm-Milo. Ona kısaca sarıldım ve grubumuz salonun çıkışına doğru ilerledi. Bina.

"İşte her iki de iletişim kuracak ekipman." Milo elime bir telsiz tutuşturdu. "Şimdilik gizli kalmamız gerekecek. Kasabada sabaha kadar sizinle ilgilenecek birkaç kişi var, sonra bir sonraki plana geçeceğiz. Zaxon

Hançeri sallayarak dikkatini dağıttı ama Morgana'nın bunu fark etmesi an meselesiydi. Kuzeye doğru git. Bir kapı bulacaksın

Mavi ile işaretlenmiş, oradaki bir aile üçünüzü içeri alacak."

"Clara ve Chleo nerede?" Telsizi kemerime takarak sordum.

"Zaxon'la birlikteydiler. Bildiğim kadarıyla, onlar Kaçış. Keyla Chleo'nun evini kontrol etmeye gitti. Tek güvenli yer orası; ona hâlâ güveniyorlar."

"Chleo'nun evi ne kadar uzakta?" Ben sordum.

"Clara'nın telsizi var. Şansını deneyip şehrin öbür ucuna giderek ona ulaşmak iyi bir fikir değil, Desmond," dedi Milo sert bir sesle. "Ortalık sakinleşene kadar Danika ve Vivaan'la birlikte saklanmalısın."

"Yarın sabah Danika ve Vivaan'ı alıp Beyaz Gölge Kabilesi'ne geri götürmeni istiyorum," dedim ona. "Acı çektiler yeterli."

Danika zayıf bir sesle, "Clara'yı terk etmeyeceğim," dedi.

"Artık kavga edemeyiz, Danika," dedi Vivaan yalvarırcasına.

"Clara'ya göz kulak olacağım," diye söz verdim. "Dinlenmelisin. Vivaan'ın Morgana'dan ve bu şehirden olabildiğince uzakta olması daha iyi olacaktır.

Mümkün. Yakalanmasına izin veremeyiz. Danika, sen onun gücü olmalısın çünkü Vivaan kalbinin bir kez daha göğsünden söküldüğünü görmeye dayanamayacaktır."

"Onları dışarı çıkarmakla ben ilgilenirim. Şimdi edin. Sokağa çıkma yasağı var.

Aldrax'ta ilan edildi. Çok az zamanınız var." Milo binanın ıssız bir bölümüne açılan bir kapıyı açtı.

Örümcek ağlarıyla kaplı pencerelerden geçip karanlık bir koridordan aşağı indik. Danika'nın durumu nedeniyle acele etmedik. hızlı hareket ediyordu. Kanayan yüzü, yaralı bacağı ve düzensiz nefes alış verışı büyük acı çektiğini gösteriyordu ama buna hiç şikâyet etmeden katlanıyordu.

Vivaan sonunda onu kaldırıp göğsüne bastırıyor ve her adımda çırpınışı izlemeye dayanamıyor.

Yandaki kapıyı dinlemek için durdum ama sadece sessizlik vardı. Kapıyı boş sokağa doğru açtım ve Vivaan'a beni takip etmesini işaret ettim.

Sadece birkaç adım arkamdaydı ve önümdeki yoldan çok Danika'ya bakıyordu.

Sonunda Milo'nun bize bahsettiği mavi kapıya ulaştık. I Kapıyı sessizce çaldı ve geniş bir gülümsemeye sahip yaşlı bir adamla karşılaşmak için açılana kadar bekledi. "Ben de sizi bekliyordum Bay Callahan."

Callahan-uzun zamandır kimse bana böyle hitap etmemişti. Kendimi tuhaf hissettim, sanki hâlâ geçmişin günahlarıyla lekelenmiş gibiydim.

Adam kapıyı kapattı, kibarca elini uzattı ve bizi öne gelmeye davet etti. Gözlerimi adamdan alamıyordum. Şunlar Yüz hatları, o gözler... Olamazlar.

"Aston Myles'sın, değil mi?" Kendimi toparlayamadan sorum dudaklarımdan kaçtı.

"Evet." Aston gülümsedi. "Oğlum bana senin hakkında çok şey anlattı." "Herhangi bir ilacınız var mı?" Vivaan araya girdi.

"Kabalığımı bağışlayın. Elbette." Aston koltuktan kalktı bir an bile duraksamadan. "Diğer odaya yerleşin. Eminim leydiniz biraz dinlenmek ve mahremiyet ister."

Vivaan teklifi kibarca kabul etti ve Danika ve Aston'la birlikte oturma odasından çıktı. Olduğum yerde kaldım ve duvarda asılı duran eski portrelere baktım. Birinde Chleo'yu gördüm, diğerinde de Aston'u ve muhtemelen karısı olan bir kadını tutuyordu. Üçüncü resim beni dondurdu.

Aston ve Lazarus, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, kocaman bir gülümsemeyi paylaşıyorlardı.

Tabii ki tesadüf değildi.

Bakışlarım, elinde iki fincan çay ve bir tepsi yemekle dönen Aston'a takıldı.

"Acıkmış olmalısınız, Bay Callahan. Lütfen oturun."

"Teşekkür ederim Aston," dedim yavaşça. "Lütfen bana bu kadar resmi hitap etmeyin. Kendimi rahatsız hissediyorum."

"Eh, muhtemelen eski bir alışkanlık." Aston otururken gülümsedi ve dumanı tüten fincanlardan birini aldı. "Ziyaret etmeye karar vermene sevindim, her ne kadar

bu şartlar altında bunu beklemiyordum."

"Garip ama sizi hiç duymadım. ve babam tanıştıyordunuz, değil mi?"
Duvardaki fotoğrafa baktım.

"Beni tanımanı beklemiyorum," diye cevap verdi Aston. "Lazarus beni Eldmoor'da işler kötüye gittiğinde oğullarını getireceği konusunda uyarmıştı.

ama beklediğim bu değildi."

"O zamandan bu yana zaman çok değişti," diye iç çekerek cevap verdim. "Evet. Siz çitin yanlış tarafındasınız, değil mi, Mr. Callahan?"

Kaşlarımı çattım. "Yanlış tarafta mı?"

"Evet. Ejderha kristalleri insanlar tarafından saklanıyordu. Onların keyfi, bencil ve kontrolsüz güç arzuları yüzünden hiçbir kabileye emanet edilmediler. Bunu babandan öğrenmedin mi?"

"Tahmin ettiğinden daha karmaşık bir durum Aston. Ayrıntılara girip kaba ya da nankör görünmek istemiyorum."

"Ah, sakın bana beyninin yıkandığını söyleme, Desmond. Baban sana ejderhalar ve insanlığın gerçek hikayesini hiç anlatmadı mı? Neden kabileler değil de insanlar koruyucuydu? Bu Samire'nin neden öldürüldüğünü ve sihirli hançerin geldiğini?"
Aston sanki her sorusuna karşılık yüzümdeki duyguyu görmeye çalışıyormuş gibi dikkatle bana baktı.

"Kristal parçalandığında Samire öldü," diye cevap verdim. "Bunu ordu yaptı."

"Bu doğru, ama hançerin nerede olduğunu hiç merak etmedin mi? nereden geldi? Bu büyülü bir şey ama büyü sadece ejderha işaretli kişiler tarafından kristalden aktarılabilir." Aston'un bakışları arkamda bir yerlerde kayboldu. "Savaşın bu hale gelmesi ordunun suçu değil. başladı. Güç ve kontrol isteyen kabilelerden biri tarafından başlatıldı."

Başımı salladım. "Bu doğru olabilir ama zaman değişti. Hançerle ilgili anlattıklarınız kulağa mantıklı geliyor, ancak bu onun kabilelerden biri tarafından kristale saplandığı anlamına gelmiyor. Bu çok uzun zaman önce oldu. Ejderhalar gerçeği bilir, insanların hikâyeleri ise yalan ve yanlışlarla doludur."

Xaran zihnimde, "Bu yaşlı adam bilge," dedi.

"Umarım bu iş bittiğinde doğru tarafta olursun Desmond," Aston koltuktan kalkarken şöyle dedi. "Şimdi izin verirsiniz, gitme vaktim geldi. Akşam yemeğiniz ve güvenliğinizle ilgilenmek için geri geleceğim."

O gittikten sonra kendimi kanepeye daha rahat bıraktım ve gözlerimi kapatarak bedenimin gevşemesine izin verdim.

Ne demek istiyorsun, o zeki mi Xaran? Hançerin kabile üyeleri tarafından yapıldığı doğru mu?

"Evet, öyle. Ancak hançer, dediğiniz gibi, ejderhalardan kurtulmak ve güç kazanmak isteyen aynı savaşçılar tarafından çalındı. Kabile liderlerinin her zaman temiz kalpli olmadıkları bir sır değil. Hepsi ejderhalara tapmıyor. Eoman'da bunun bir örneğini gördünüz. Ejderhalar insanları, zihin bağı aracılığıyla iletişim kurdukları insanları seçseler de, bu her şeyin aynı kalacağı anlamına gelmez. Bağ güçlendikçe, sırlar açığa çıktıkça insanlar değişir, onları korumaya ve onlara tapmaya yemin etmiş olsalar bile ejderhalara ihanet ederler."

Tek bildiğim bunun geçmişte kaldığı. Aston ve babam arkadaşılar ama ejderhalara ve kabilelere bakış açıları yanlış. Bu yanlış. Kristaller kabileler içinde çok daha güvenli olurdu. Kötü bir lider tüm kabileler için ceza ve aşağılanma anlamına gelmemelidir.

"Haklısın," dedi Xaran onaylayarak. "Bu da senin benim ilk ve son tercihim olman için bir başka neden."

Şimdilik bu kadarıyla yetinerek, yorgun bedenimin uykuya teslim olmasına izin verdim.

Kısa bir süre sonra uzaktan gelen bir ses gözlerimi açmamı sağladı. Telsizden gelenin Milo'nun sesi olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı.

"Desmond, beni duyabiliyor musun? Desmond?"

Cihazı elime aldım. "Evet, Milo. Ön tarafta ne var?"

"Tek kötü haber, kristalin parçalarından birinin Morgana'nın odasında bir dekorasyona dönüşmüş olması," diye yanıtladı Milo. Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Bana iyi haberleri söyle?" diye sordum.

"İyi haber yok Desmond. Aston'ların evinden uzaklaşmalısın. Yanılmışım-"

Arkamdaki pencere kırıldı ve Milo'nun sonraki sözlerini bastırdı. Etrafımda döndüm ve bakışlarım kargaşaya neden olan nesnenin üzerine düştü.

Pencerenin hemen içinde yerde bir el bombası duruyordu.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DESMOND

Üç saniye. Patlamadan önce bu kadar zamanım vardı.

Kanepeden fırladım ve kendimi tüm ağırlığımla pencereden dışarı attım. Kırılan camların sesi havayı doldurdu. Parçalar Vücuduma çarptı ve sonra sırtımın altında sert bir beton hissettim.

BOOM!

Başımın üstünden bir hava duvarı geçti. Nasıl olduysa, dış alt yarısı beni havanın şiddetinden korumuştı. Kulaklarım çınladı ve ellerimi kapattım.

"Bizimle geliyorsun," dedi bir erkek sesi ama sözleri çok uzaklardan . Bir el omzuma indi.

Elim otomatik olarak adamın koluna indi ve kırma manevrasına başladı. Şakağıma dayanan bir silahın sesi beni dondurdu. Ani bir acı koluma battı ve ayaklarımın dibinde yere bir iğne saplanırken yere baktım.

Adamın yüzüne tekrar bakamadan bilincimi kaybetmiştim. Vivaan ve Danika'yı uyuracak zamanım yoktu, yoktu...

Gözlerimi güçlükle açtım ve inledim. Sol omzum ve kaburgalarım başta olmak üzere tüm vücudum ağrıyordu ve başım sanki biri onu yüzlerce kez duvara çarpmış gibi hissediyordu. Etrafıma göz kırptım.

Hücre hapsine geri dönmüştüm.

İçgüdüsel olarak, elim artık telsizin olmadığı kemere doğru kaydı. Lanet olsun! Bu Clara'yı, planımızı ve Milo'yu bildikleri anlamına geliyordu.

Yataktan kalktım ve yarı sallanarak, yarı yürüyerek kapıya doğru ilerledim. Birinin dikkatini çekmek için yumruğumu birkaç kez kapıya vurdum. Sessizlik. Ellerimi yan yana koydum, kapıyı sihirle kırmaya kararlıydı.

" etmeyin," dedi Morgana'nın sesi kapının diğerk tarafından. "Büyün işe yaramayacak."

"Sen nasıl...?"

"Olin benim nişanlımdı, yoksa unuttun mu? Tüm numaralarını, sırlarını biliyorum ve bunları sana ait olmayan buz büyüyle kendin de gösterdin." Morgana acı acı güldü. "Güçlü olabilirsin ama benim canavar yoktur."

"Yaptığın her iğrenç hareketten pişman olacaksın," dedim dişlerimi sıkarak. "Danika ve Vivaan nerede?"

Ancak şimdi bakışlarım omzumda, kanın olduğu yerde durdu. sızıyordu ve parça hâlâ içerideydi. Kazağımın altında neler olduğuna bakmak bile istemedim.

Morgana her zamanki gibi, "Yaşıyorlar, duymak istediğin buysa," diye cevap verdi.

"Tıbbi yardıma ihtiyacım var." "Umurumda değil."

Öfkemin yükseldiğini hissederek alnımı kapıya çarptım. İçeride. "Bana neden ihtiyacın olduğunu biliyorum Morgana, ama bunu yapmak için hayatta kalmam gerek, sence de öyle değil mi?"

"Sana inandığımı mı sanıyorsun? Kristalden bu kadar kolay büyü aktarabileceğine ve onu bana teslim edebileceğine? Tatlı sözlerin sadece yalan, ama bir haklısın. Ölme vaktin gelmedi."

Yumuşak bir tıkırtıyla kapının kilidi açıldı ve dışarı doğru sallandı.

Yan odanın arka tarafında duran Morgana'ya doğru ilerledim. Silahlı dört muhafız gördüğümde adımlarım yavaşladı. beni işaret etti.

Morgana'nın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Akıllıca olanı yap, yoksa sağlık görevlilerine ulaşamazsın."

Morgana yürümeye başladı. İkisi önde, ikisi arkada olmak üzere dört muhafız tarafından etrafım sarıldı ve onu takip ettik. Asansör yükselmeye başladı ve hepsini öldürme dürtüsüne zorlukla karşı koyabildim. Yapabilirdim ama bu hayatta kalacağım anlamına gelmiyordu. Hayır, kendimi kontrol etmek zorundaydım. Morgana'nın planımız hakkında ne kadar şey bildiğini öğrenmeliydim. Bunu sormak aptallık olurdu ama onu daha iyi tanıyordum. daha iyi biliyordu. Çok yakında sırlarını dökmeye başlayacaktı.

Asansör açıldı ve kısa süre sonra doktorun muayenehanesindeydik. Ariella'nın bakışları muhafızlara, kapı çerçevesine yaslanmış Morgana'ya ve tekrar bana kaymaya devam etti. Tek bir kelime bile edemiyordum, bunun yerine derimi delip geçen iğneye ve omzumun derinliklerine gömülmüş olan parçayı çıkarıp yarayı dikerek kapatmaya odaklanmıştım.

"Bu mı?" Ariella kanlı ellerini silerek sordu.

Yavaşça kazağımı kaldırdım ve kocaman bir cam parçasıyla karşılaştım.

kaburgalarımın altında bir yerden çıkıntı yapıyordu. Ariella'nın yüzündeki ifadeden işin ciddi kısmının başlamak üzere olduğunu anladım.

Bir saat sonra, terleme, çığlık atma, titreme ve Acı sona ermişti. Morgana'nın muhafızları sanki ayağa fırlayıp savaşmaya başlamamı bekliyorlarmış gibi tüm bu süre boyunca bir milim bile kıpırdamadılar.

"Yatak istirahatine ihtiyacın var. Çok fazla hareket etmek dikişler ve iyileşmenin uzaması." Ariella elini omzuma koydu ve bana endişeli bir bakış attı.

"El bombası enkazı ona isabet etseydi çok daha kötü olurdu. O zaman diyecek bir şey kalmazdı." Zorla küçük bir gülümsedi ve Morgana'ya doğru baktı. "Nedense dinlenmenin ve yatakta kahvaltının yeni rutinim olacağından şüpheliyim."

"Teşekkür ederim, Ariella," dedi Morgana. "Koğuşlara inip dokuz numaralı hücredeki hastayı ziyaret etmeni istiyorum. Bakıma ihtiyacı var."

Ariella uzaklaştı ve Morgana bana onu takip etmemi işaret etti. Tanıdık koridorlardan geri ama sonra işler beklenmedik bir hal aldı. Asansör daha önce hiç görmediğim bir katta durdu.

daha önce görmemiştim. Kapılar açıldığında, binanın en üst katına çıkan bir merdiven ortaya çıktı.

Morgana muhafızlara geri çekilmelerini söylerken sırtıma bir silah dayadı ve beni ileri doğru itti.

"Yatak istirahatinde miyim?" Alaycı bir tavırla sordum. "Kapa çeneni, Desmond," diye tükürdü Morgana.

"Öfkeni benden çıkarman hiç hoş değil." Merdivenleri saydım, tırmanırken gerilen dikişlerimin acısını görmezden geldim. "ele geçirme planının suya düşmesi benim suçum değil."

Büyük, lüks bir yatak odasına açılan kapıyı açtım. Bu büyük boy bir yatak, yumuşak hayvan kürkü halılar, şifonyerin üzerinde büyük bir ayna ve bulutlu gökyüzünü gören cam bir pencere bulunuyordu.

Morgana silahıyla işaret etti. " dön."

Bana söyleneni yaptım ve işte yine gözlerimin önündeydi. Omuzlarımın biraz üzerindeydi ama aurası

Benimkileri. Bileklerimi bağlayan bir çift kelepçe aldı ve yatağın yakınındaki bir köşeye bağlı bir zincire bağladı.

. "Beni bir köpek gibi mi tutacaksın?"

"Planım suya düşmüyor Desmond. Seni önemseyenlerin buraya gelmesi an meselesi ve sonra..." Morgana'nın dudaklarından bir esneme çıktı.

"Blöf yapıyorsun," dedim kelepçeleri kurnazca test ederek. "Hançeri kaybettin. Vivaan'ı kaybettin. Planın başarısız oluyor."

"Vivaan hapsedildi ama Danika kaçtı. Şimdi elimde iki kristal büyü aktarabilen ejderhalar tarafından işaretlenmiş insanlar. Belki de hançeri ejderhaları yok etmek için kullanamam ve dünyayı Ama ejderhaların seçtiklerini öldürebilirim." Morgana yatağın kenarına oturdu ve yanındaki yeri . "Buraya gel."

"Sana itaat edeceğimi mi sanıyorsun?" Hırladım.

"Ölmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?" Morgana silahı bana doğrulttu ama bakışları hâlâ bacaklarının arasında bir yere sabitlenmişti.

"Silah sallamak yeterli değil. Yapmak zorundasın-"

BANG!

Başımdan sadece birkaç santimetre ötedeki duvara bir kurşun isabet etti.

Nasıl ateş edileceğini öğrenmişti ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Tiksinti içinde yatağa oturdum. Ölüm nefesimi keserken bile Clara ve Milo'yu düşünmeden edemiyordum.

Geri. Milo ve diğerlerinin beni buradan çıkarmak için uygun bir plan yapmaları ne kadar sürerdi?

, *Desmond. Bu kadar çaresiz olma.*

Döndüm, zincirlerimi Morgana'nın boynuna doladım ve onu kendime sabitledim. Morgana başını çeneme çarparak sarsıldı ama bacağımdaki acı dağıttı. Uzuvlarım hemen lastiğe döndü.

Morgana sert bir hareketle kurtuldu ve birkaç adım geri çekildi. Yüzüme kapalı bir yumruk indirdi ve ben darbeden kaçamadım bile. "Seni lanet olası alçak! Ben senin hayatını kurtardım."

"Bana ne yaptınız?" Vücudum giderek ağırlaşırken talep ettim.

Morgana gülümsedi. "Bana faydalı olana kadar gücünü azaltacak."

Oda spiral çiziyordu. Olumsuz etkileri görmezden gelerek, ondan uzaklaşmak için yatağı ittim. Bir adım bile atamadan vücudumdan bir ürperti geçti. Morgana sadece gülümsedi ve bakımlı elini göğsüme bastırdı. Biraz itti ve ben de çaresiz bir çocuk gibi yatağa düştüm. Beni kaldırdı

Kelepçeli ellerimi başımın koyup bir kancayla karyola çerçevesine sabitledim.

"Morgana, ne yapıyorsun?" Sesim kendi kulaklarıma bile zayıf .

"Şşş." Morgana parmağını dudaklarıma götürdü.

Tüm gücümle çektim ama zincirler zar zor hareket etti. Oda dönüyor, bulanıklaşıyor ve ne kadar uğraşırsam odaklanmıyordu. Bacaklarımı hareket ettirdim ama onları teker teker yakalayıp yatağın bacakları. Üstüme tırmandı ve tişörtünü çıkardı, sadece sütyeniyle üzerimde belirdi.

Başımı yana çevirerek gözlerimi kapattım. Hayır, bu kâbus artık bitmeliydi. Burada öylece yatamazdım.

Morgana kalçalarını yavaşça ileri geri hareket ettirerek ereksiyonumu uyandırdı.

"Kes şunu," diye hırlamaya çalıştım ama mırıldandım. "Senden nefret ediyorum. Asla zevkimin sebebi olmayacaksınız."

Eliyle hafifçe yüzümü kavradı, beni ona doğru çevirdi ve dudakları dudaklarıma indi. Dudaklarımı birbirine bastırdım, öpücüğe karşılık vermedim.

Hayır, hayır, seni lanet sürtük! Sakın bunu yapmaya cüret etme.

Her yöne hareket ettim ama garip ilaçların etkisi altındaki bedenim, neredeyse hareket edemeyecek şekilde orada yatmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Direnmeyi bırak, Desmond. İkimiz için de biraz rahatlama vakti geldi, sence de öyle değil mi?"

Morgana'nın ağırlığı kalçalarımın kaydı ve serin bir el gömleğimi okşadı. Tenime, kaslarıma dokunuyor, aşağıya doğru kayıyordu.

pantolonumun düğmeleri. Bedenimi gerdim, en iğrenç şeyleri düşündüm, kendimi o ana bırakmadım. Ama elleri ustalıklı düğmeleri çözdü ve sıcak dili aletimin ucuna dokundu. Daireler çizerek hareket ettirdi ve vücudumun tepki olarak titremesine neden oldu.

"Hayır, Morgana!" Yalvardım.

Bana dokunmasını, öpmesini, tadıma bakmasını istemedim.

Göğsümde bir ürperti yükseldi ve aklımdan panik dolu düşünceler geçti. Bunu yapamazdım. Bedenimin tepki vermesine izin veremezdim. Her dokunuş beni kirli, değersiz ve günahkâr hissettiriyordu. Aletimi onun ağzında hissettiğimde boğazımda mide bulantısı yükseldi.

Yapamam. Lütfen...

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu gece tamamen benim olacaksın," dedi Morgana. "Bunu istemiyorum..." Zar zor duyulacak şekilde mırıldandım.

Tek bir hareketle üstüme çıktı, sikimi sıkıca kavradı ve yavaşça içine itti. Sıcaklığı ve dar vajinası beni ürpertti. Üzerime çıktıkça hızı yavaşça arttı ve inlemeleri havayı doldurdu. Yukarı ve aşağı, her seferinde daha derine iniyordu.

Başımı başka yöne çevirdim, donuk bakışlarımı duvara sabitledim ve etrafımdaki her şeyi görmezden geldim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Benden zevk alıyordu ve bedenim onun dokunuşuna karşılık veriyordu. Düşüncelerim karanlık, küfürlü ve kirliydi.

Bana tecavüz etti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

CLARA

"Ne kadar zaman kaldı?" Bacağımı sabırsızca oynatarak, yerimde duramayarak sordum.

Chleo sakince, "Bir saat," diye cevap verdi.

Bakışlarım şehri saran karanlığa kayd. Gece yarısı. Planımızı uygulayıp kristallerden birini almamıza çok kalmamıştı. Desmond'la bağlantıyı kaybetmiştik ama Milo nereye gittiğini bulmak için elinden geleni yaptı. Aston, Chleo'nun babası, planın bir parçasıydı ama hainlik etmişti.

Chleo'ya baktığımda içimde bir güvensizlik oluştu ama yüz ifadesi sakin ve derli topluydu. Plan sağlamdı. Milo, Chleo'ya tüm detayları ve tüm güvenlik kontrol noktalarını açıkladı, asker sayısı ve güzergâhlar. Kristallerden biri şehrin başka bir bölgesine taşınmış, ikincisi ise Morgana'nın evinin en önemli parçası. Zor kısmı sona saklayacaktık. Şu anda en önemli şey, verilen görevi aksamadan tamamlamaktı.

Düşüncelerim Desmond'a döndü. Şehirde nerede olduğunu, ölü mü diri mi olduğunu bilmediğim gerçeği endişemi tavan yaptıırıyordu.

Kapının çalınması alnımda birkaç kırıışıklığa neden oldu ve Chleo'ya doğru baktım.

"Burada kal ve ses çıkarma." Chleo koltuktan kalktı ve elini silah rafına koydu.

Ben bu geç saatte neler olup bittiğini dinlemeye çalışırken o oturma odasının kapısının arkasında kayboldu. Teirac ama buna izin veremezdim. Bu beni ele verir ve Morgana şehri terk etmediğini anlar. Öte yandan Zaxon, ortaya çıkıp tüm savaşçıları çılgına çevirerek büyük bir gösteri yapmıştı. Morgana'nın şehirde hâlâ düşmanları olduğunu keşfettik ama isimlerini ya da neye benzediklerini bilmiyorduk. Muhafızlar

Güçlendirilmiş ve büyüye karşı dayanıklı olan zırhları kesinlikle bir ejderhanın dişlerine karşı dayanıklı değildi.

Ayak sesleri duyuldu ve ardından kapı aralığındaki tanıdık figür gözlerimi yaşarttı. Ona doğru koştum ve sarıldım.

sıkıca tuttu, sonra aynı hızla bıraktı ve geri çekilerek ona baktı.

"Yaralandın mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Ama kristallerden daha büyük bir sorunumuz var." Danika'nın bakışları öfkeyle parlayan Chleo'ya kaydı. Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Baban..."

"Hey, sakın ol. O bizimle." Aralarına girdim. "Desmond'la birlikte."

Danika, önünde dikilen beni görmezden gelerek, "Seni izliyor olacağım," diye tükürdü.

"Bana ne olduğunu anlat," dedim. "Neden diğerleriyle değil de buradasın?"

"Morgana Vivaan ve Desmond'ı hapsederken ben de Gölgelede saklanmak. Milo'yla bağlantı kurabilmek ve güvenli bir yer bulabilmek için bir muhafızı öldürmek ve bir telsiz çalmak zorunda kaldım. Vivaan ve Desmond hakkında bir şeyler yapmalıyız, hemen!"

Chleo, "Nasıl hissettiğinizi anlıyorum ama bizim önceliğimiz kristaller," dedi.

"Chleo haklı," dedim hemen. "Vivaan ve Desmond Morgana'nın manipülasyonuna boyun eğmeyecekler. Bizim bu işte bir yerimiz var.

karmaşık bir plan, Danika. Serbestçe erişebileceğimiz kristali geri almalıyız, sonra Morgana'ya gidip işi bitireceğiz."

Danika bana öfkeyle baktı. "Ne zamandan beri arkadaşlarını önemsemiyorsun?"

"Desmond ve Vivaan kristallerin özgürlüğümüzü temsil ettiğini anlıyorlar. Ejderhaların özgürlüğünü."

"Desmond senin yanında olmak ve tüm bu görev boyunca sana zarar gelmemesini sağlamak istiyor ve Vivaan da el bombası yarası olmadan özgür olmak istiyor!" Danika böğürdü.

Chleo, "geldi," diye bizi bilgilendirdi.

Başımı salladım ve elimi Danika'nın omzuna koydum. "Milo'ya git, Danika. Kristal Teirac'ın yanında güvende olur olmaz Vivaan ve Desmond'ın serbest bırakılmasını sağlayacaklar."

Chleo kapıyı açtı, eliyle gecenin karanlığını işaret etti ve ben de onu takip ettim. Danika kulübede yaralı bir şekilde duruyordu. yüzündeki ifade. Evet, arkadaşlarımı geride bırakmakla aptallık ve dikkatsizlik etmiş olabilirim. Bunun bizim ilk yolculuğumuz olduğunu Bir planımız vardı ve onun yörüngesini takip etmeliydik. Kristal elimizde değilken Desmond ve Vivaan'a koşmak bize karşı bir el olurdu.

Chleo ve ben karanlık, zar zor aydınlatılmış sokaklarda kristalin tutulduğu binaya doğru ilerledik. Dışarıda beş metrelik bir yarıçap içinde muhafızlar vardı, yirmi kadar muhafızı saymazsak İçeride iki kata yayılmış.

Chleo'nun bakışları bana kaydı. "Hazır mısın?" "Her zaman."

Chleo binanın yanından dolaşırken ben de cesurca muhafızlara doğru yürüdüm. Beni ilk fark eden hemen tabancasına uzandı. Hançerim neredeyse hiç ses çıkarmadan boynunu deldi ve vücudu yere yığıldı. Kapıya ulaşmalıydım hızlı ve sessizce.

Başka bir gardiyan silahını bana doğrultmuş halde köşeden döndü. "Dur! Buraya girmek yasak."

Ellerimi kaldırdım, sonra parmaklarımı şıklattım. Yanan dallar boynuna dolandı. Cızırdayan et kokusu havayı doldurdu, ve alevlerim o öldüğü anda yok oldu. Çok fazla büyü kullanamazdım; ışık sadece başkalarının dikkatini çekerti.

Çitin üzerinden atlayıp duvara yaslandım ve etrafımda olup bitenleri dinlemeye başladım. En yakın köşeden ayak sesleri yaklaştı. Benim ve gardiyanın gözleri karşılaştı. Yüzüme bir yumruk attı ve ben de ondan kaçınmak için yana doğru eğildim. Eğilme eylemi sırasında bacağımı uzatarak onu yere düşürdüm. Çığlık atmasını engellemek için elimle ağzını kapattım. Diğer elimle hançerimi göğsüne saplayarak hızlı bir şekilde ölmesini sağladım.

Bu iki taneydi. Biri daha dışarıda olmalıydı.

Bir silahın namlusu kafama saplandı. "Sakın kıpırdama."

Bu ilk kez olmuyor, Clara. Daha odaklanmalı ve etrafını görmelisin.

"Sakin o silahı arkadaşlarıma doğrultayım deme," dedi Danika'nın sesi yakınlardan.

Bir saniye sonra, muhafızın göğsünden bir hançer çıktı, Tökezledi ve düştü. Gölgeler dağıldı ve Danika'nın yeri ortaya çıktı.

Dudaklarımın kenarı kalktı. "Sana borçluyum."

"Burada ölmene izin veremezdim." Danika kılıfından bir hançer daha çıkardı. "Planın nedir?"

"İçerideki yirmi muhafızı halledin. Büyü yok. Hepsinin zırhı var, bu yüzden üzerlerinde işe yaramaz."

Danika gülümsedi. "Bu eğlenceli olacak."

"En çok öldüren kazanır." Sessizce pencereden içeri tırmanırken göz kırptım.

"Zaten kaybettiniz," diye cevap verdi Danika, gölgelerin arasına saklanarak.

Milo'nun bana dikte ettiği planı hayal ederek karanlık odada durakladım. Bu oda iki farklı yönde uzanan bir koridora açılıyordu. Kapıyı yavaşça açtım ve zırhlı muhafızlardan biriyle yüz yüze geldim. Kahretsin, bu çok yakın! Ben kaçamadan yumruğu yanağıma indi. Ben yere düştüm, o da Ellerile beni yakaladı ve boğmaya çalıştı. Ellerimi yüzüne onu ittim. Bu aptal kask takmıyordu.

Havasızlık bedenimi zayıflattı.

"Burada tehlikedeyiz-" diye bağırmaya başladı muhafız.

Parmaklarım adamın gözbebeklerine saplandı. Dudaklarından bir çığlık kaçtı ve dengesini kaybetti. Hançerimi kaptım, kafasına nişan aldım. Sonra ellerim ve yüzüm onun kanına bulandı. İğrençti. Zırhlı cesedi zorlukla kendimden uzaklaştırdım.

Telaşlı ayak sesleri bana doğru geliyordu. Kendimi kapının yanındaki duvara yasladım ve diğer kurbanın içeri girmesini bekledim.

Bir adım öne çıktım ve hançerimi yüzüne doğru sapladım. O da Bir eliyle bıçağını durdurdu ve dizini karnıma vurdu. Acıya karşı öksürdüm, geçici olarak sersemlemiştim. Muhafız silahını çekti, ama hızla yeniden odaklandım ve koluna tekme atarak silahı elinden alıp yere düşürdüm.

"Silah yok," dedim tatlı bir sesle. "Arkadaşların köpek gibi koşarak buraya gelecekler."

Muhafız bir adım öne çıktı ve yüzüme yumruk atmaya çalıştı. Eğildim, hançerimin bıçağını savurdum ve ayak bileğini kestim. Tökezledi. Kafasına bir tekme indirdim ve yere düştü.

yandan. Boğazına bir bıçak daha saplarsam bana daha fazla sorun çıkarmayacaktı. Etraf boş görünürken durdum ve dinledim.

Hançerleri ellerimde tutarak ana salona giden koridorda yürüdüm ve oradan ikinci kata çıkan merdivenleri çıktım. Chleo'ya ait olan tarafa dokunmadım; oradaki muhafızları temizlemek onun göreviydi. Ana kapının altındaki kemerli geçitte durdum ve göz ucuyla kaç tane muhafız olduğuna baktım.

-Üç.

"Merhaba çocuklar."

Danika'nın sesi herkesin dikkatini odanın ortasına çekti.

Danika artık gölgelerde saklanmıyordu ve ışıl ışıl gülümsüyordu. Elleri de yüzü gibi kanlıydı, sol tarafında bir yara ve bacağında bir kesik vardı. Pek iyi görünmüyordu.

Danika'nın fırlattığı ilk hançer bir muhafızın boynuna saplandı. Silahları Danika'ya doğrultulduğunda zaman durmuştu.

"Çok yavaş." Danika güldü ve gölgelerin arasına saklandı.

Bir sonraki muhafız gözlerimin önünde yere yığıldı. Üçüncüsü nefes nefese kaldı ve sonra Danika'nın çığlığı duyuldu. Büyü algılayıcı zırhı olan bir muhafız onu bulmuştu.

"Duvarın arkasında saklandığını görüyorum," diye bağırdı muhafız. "Dışarı çık."

Danika'nın ölmesine izin veremezdim, bu yüzden ellerimi havaya kaldırarak duvarın arkasından çıktım.

Danika'nın öfkeli bakışları üzerimde sabitlendi. "Clara, planımızı mahvedeceksin." "Kıçını kurtarıyorum," diye verdim. "Beni geri çevirmen aptalcaydı.

Herkesin dikkati senin üzerinde olsun."

"Kapa çeneni, sürtük." Muhafız silahının namlusunu kabaca Danika'nın alınına dayadı. "Bana burada kaç kişi olduğunuzu söyle, yoksa o ölür."

Ağzımı açmadan önce gözlerim zayıf noktaları aradı. I boynuna ulaşamadı çünkü kask takıyordu. Hançer fırlatmak işe yaramazdı ve büyü de burada işe yaramazdı. Sıradaki

Hedef bilekleri ya da ayak bilekleri olabilir ama her iki durumda da Danika'yı vurabilirim.

"Biz iki kişiyiz," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde.

Danika hareket etmeye çalışarak kıvrandı. "Clara, bir şeyler yap."

"Düşünüyorum," diye tükürdüm. "Sessiz olup konsantre olmama izin verir misin?" "Kafama silah dayanmışken sana zaman tanımak zor."

Gardiyan Danika'yı önümde yere fırlattı ve silahı kafasına doğrulttu.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Burada sizden daha çok var. İki aptal kadın bu kadar kolay içeri giremez. Şimdi doğruyu söyle!"

"Çılgılık atmasan olmaz mı?" Hırladım. "Düşünmeye çalışıyorum."

"Ne?" diye tersledi gardiyan. "Aklın başında mı?" Kaşlarımı çattım.

Onu vurmak için silahımı zamanında çekebilecek miydim?

Çok fazla ses çıkarırdı ama artık içerideki diğer muhafızlar umurumda değildi.

Clara, düşün. Bu kadar zor olamaz.

Ah... tabii ki.

"Silahlarınızı bırakın ve arkanızı dönün." Gardiyan silahını kaldırdı.

"Saçmalıklarınızdan bıktım artık."

Yüzümde muzip bir gülümseme belirdi. "Dediğin gibi olsun."

Hançerlerin ellerimden düşmesine izin verdim. Sonra parmaklarımı şıklattım. Muhafızın arkasındaki duvar alevler içinde ve dikkatini bir anlığına başka yöne çekti. Hançerim yere düştüğünde, ona doğru bir tekme attım.

Danika. Muhafızın bacağını tutarak onu yakaladı. Adam tökezledi ve Danika kaskı adamın yüzünden çekip aldı ve onu alevler. Zırhı onu korumuş olabilirdi ama yüzünün sıcaktan erimesi uzun sürmeyecekti. Bir an sonra yere düştü.

"Daha hızlı düşünmeyi öğrenmelisin," diye suçladı Danika.

"Basit bir teşekkür yeterli olacaktır." Hançeri yerden aldım.

"Numaranız nedir?"

"Üç. Seninki mi?" Danika yukarı çıkan merdivenlere baktı.

"Üç. Bu benimkiydi, çünkü sen o sırada

kasılma." Şakacı bir şekilde omzuna yumruk attım.

Merdivenlerin tepesinden hoşnutsuz bir adamın sesi yükseldi. "Ah, burada ne yaygara koparıyorsunuz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM OTUZ YEDİ

CLARA

"Chleo, ne yapıyordun?" Merdivenleri çıkarken sordum.

"Siz ikiniz oyalanırken asıl işi ben yapıyordum."

Danika bir adım arkamdayken kristal odaya çıktık.

Bakışlarım tam zırhlı on ölü askere takıldı. Chleo hepsini tek başına nasıl öldürmüştü? Belki de onun bir general olarak yeteneklerini hafife almamalıyım.

Neyse ki Aldrax ve Zaxon'a ait olan parlayan kristal zarar görmemiş görünüyordu.

"Şüpheli görünmeseydi şaşırırdım," dedi Danika, Chleo'ya dar gözlü bir bakış atarak.

"Desmond'a özgürlük sözü verdim," diye tersledi Chleo. "Buraya nedenlerimi sana kanıtlamaya gelmedim."

"Milo'ya ulaşabilir misin?" Ona sordum. "Zaxon'a ihtiyacımız var. Teirac'tan yardım isteyemem; bu bize ihanet olur."

Chleo başını salladı ve bir telsiz çıkardı. "Milo, beni duyabiliyor musun?"

Danika bana yaklaştı. "Sence bunu nasıl yaptı?"

Dikkatim Danika'ya çevrilince Chleo'nun konuşması silikleşti.

Pencereye yaklaştım ve gece gökyüzüne bakarak bu soruyu

düşündüm. "Sanırım Chleo zırhın zayıflıklarını biliyor.

Yloria onun evi ve o bir general, bu yüzden burada kendini suda balık gibi hissediyor."

Danika Chleo'ya baktı. "Bu sana da şüpheli görünmüyor mu?" "Bunu zaman gösterecek," dedim iç çekerek. "Çok fazla riske giremem. Birlikte çalıştığım kişilerden şüpheleniyorum, yoksa yapayalnız kalırdım."

Gece gökyüzünde, bulutların arasında büyük bir gölge belirdi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Chleo. "Çatı yerinden çıkmak üzere."

Bu sözlerle birlikte çatı çöktü. Toz, moloz ve tuğlalar yağmur gibi ve duvarlar sallanmaya başladı. Koyu turuncu ejderha yavaşça alçaldı ve neredeyse ikinci katın tamamını yok etti.

"Pek de sessiz bir giriş olmadı," dedim gülümseyerek. Kimse bana cevap vermeyince, bakışlarım yerde oturmuş ağır ağır nefes alan Danika'ya gitti. Yanına diz çöktüm. "Hey, sorun ne? Seninle mi?"

"Yaralarım... düşündüğümünden daha derin," diye .

Danika'nın yerden kalkmasına yardım ederken, "Zaxon, Danika'yı Beyaz Gölge Kabilesi'ne götürmeni istiyorum," dedim.

"Hayır, kalmak zorundayım." Danika başını salladı ama yüzü acısını ele veriyordu.

"Yaralısın. Kalırsan sadece hedef olursun."

"Vivaan'ı kurtarmalıyım," diye yalvardı Danika.

"Onunla ilgileneceğim," diye söz verdim. "Eve gitme vaktin geldi."

Danika uzun bir süre tereddüt etti. Sonra parlak gözlerle bana baktı ve fısıldadı, "Lütfen onu geri getir. Onsuz hiçbir şeyim yok."

"Söz veriyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Danika'yı dikkatlice Zaxon'un kanadına yerleştirdim ve yavaşça onun sırtına kaydı. Kanatlarını çırpı ve yarattığı rüzgârın gücüyle duvara doğru itildim. Bir an sonra, Zaxon gece gökyüzünde kayboldu.

Chleo'nun dudaklarından bir iç çekiş çıktı. "Artık sadece ikimiz varız." "Bir sonraki adımın zamanı geldi," dedim.

Chleo merdivenleri işaret ederek, "Mola zamanı," diye cevap verdi.

"Mola mı? Diğer kristali, Vivaan'ı ve Desmond'ı geri getirmeliyiz."

Chleo'nun sakın bakışları üzerimde kaldı. "Yeni vardiya birkaç saat içinde buraya geldiğinde, inanın bana, şehir muhafızlarla dolacak. Bundan sonra ne bekleyebileceğimiz belli değil. Zafere bu kadar yakinken yakalanma riskini almak isteyeceğini sanmıyorum."

"Kesinlikle," dedim yarı yıkık binadan çıkarken. binaya ve sokağa. "Bu yüzden şehir boşken bize ait olana sahip çıkmak için bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Chleo'nun kaşı kalktı. "Çok daha güçlü bir düşmanla savaştığımızı unutmayın. Danika sadece on dakika içinde zırhlı askerlerden biri tarafından yaralandı. Onlarla dolu ana binaya girdiğimizde ne olacağını düşünüyorsun?"

"Milo ve ejderhalarımız var."

"Plansız bir saldırı intiharla eşdeğerdir."

Onu görmezden geldim ve geçici saklanma yerimize doğru yürürken kemerinden telsizi çıkardım. "Milo, orada mısın?"

"Evet," diye yanıtladı Milo. "Aferin Clara."

"Desmond ve diğerleri şu anda ?"

"Desmond Morgana'yla birlikte ana binanın en üst katında. Vivaan ikinci katta hücre hapsinde tutuluyor."

Evin kapısında durdum. "Bir sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Yarın akşam saldıracağız."

"O bekleyemeyiz!"

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi Milo, "ama bu bizim tek şansımız. Morgana kayıp kristali öğrendiğinde, şehir muhafızlar tarafından istila edilecek. Bu da ana binadaki güvenliğin ortadan kalkacağı anlamına geliyor. zayıflamış. Yarın sabah daha detaylı bir planı görüşmek üzere bir araya geleceğiz ama şimdilik biraz dinlenin. Zorlu bir mücadele oldu."

"Kardeşini o yılanla orada nasıl bırakırsın?"

"Nasıl hissettiğini anlıyorum, Clara. Desmond benim kardeşim. Bu yüzden planımızın kusursuz ve hatasız olması gerekiyor. Yarın, tüm cehennem gevşeyecek. Umarım buna hazırsınızdır."

Chleo kapının kilidini açtığına telsizi masaya bıraktım ve hayal kırıklığı içinde homurdandım. Chleo'yu oturma yalnız bırakarak geçici odama girdim ve duş alarak üzerimdekileri yıkadım.

Kan. Vücudum çürükler ve eziklerle kaplıydı. Temiz kıyafetlerimi giydim ve yumuşak çarşafların altına uzandım. Olacaktı

Desmond oradayken ve ben buradayken uyumak imkânsızdı. O muhtemelen işkence görürken benim dinlenmeye ve rahatça uyumaya ne hakkım vardı?

Gökyüzünde yıldızlar parlarken ve ay şehri ıslı ıslı aydınlatırken, kafamın içinde bir endişe kasırgası kopuyordu. Her geçen

dakikalar derimin altında sürünüyor, gözlerimi kapatmamı ve yarına kadar dakikaları geri saymamı engelliyor gibiydi.

Sonunda, kapı çalındı ve beni gözyaşlarımı akıtmaya zorladı. dikkatini pencereden uzaklaştırdı. Chleo elinde bir tepsi yemekle içeri girdi.

"Pek ziyafet sayılmaz ama eminim açsındır," dedi Chleo, tepsiyi yatağın başucundaki masaya koyarken.

"Teşekkür ." Yemeye başladım.

Chleo kapıya doğru çekildi ve eşikte durakladı. "Yarın sabah Morgana'ya gitmem gerekecek. Bu herkesin sabah görevi. Ben dönene kadar beni bekleyin; belki bundan sonra ne olacağına dair bazı bilgiler edinebilirim."

"Her şey için tekrar teşekkür ederim, Chleo."

"Hayır, kendimi borçlu hissediyorum. Desmond bana yardım ettiği için ve babam

böyle korkunç bir şey yapmak. Hepiniz özgür olana kadar yanınızda savaşıcağım ve sonra kendi kaderimi takip edeceğim." Chleo kapıyı kapatırken gülümsedi.

Sıcak çay, birkaç sandviç ve çörekler kısa süre içinde Midem. Yemek bedenimi ağırlaştırdı ve sonunda gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Ertesi sabah kapının çalınmasıyla yataktan fırladım.

"Chleo?" Ben .

Kapı tekrar çalındı ve yatak odamın kapısının çalınmadığını fark ettim. Ön kapıdaydı. Giyindim ve gizlice eve girmişti. Şimdi hatırladım, Chleo görevini yapmaya gitmişti. O zaman kapıda kim olabilirdi? Milo mu? Ya bu bir pusuysa? Askerler mi? Ya bir teftişse?

Elim kapının kolunda dondu kaldı. Bakışlarım masanın üzerinde duran telsize kaydı. Mükemmel! Chleo bir araç bırakmıştı iletişim.

Kapı tekrar çaldı. Sonra diğer taraftan Milo'nun bas sesi duyuldu. "Clara, aç şu lanet kapıyı."

Hiç tereddüt etmeden kapıyı açtım ve Keyla ile Milo içeri girdiler. Bana kısaca sarıldıktan sonra kanepeye oturdular ve rahatlarına baktılar.

"Telsizden sana ulaşmaya çalıştım," dedi Milo, "ama kimse cevap vermedi. Chleo nerede?"

"Sen iyi misin?" Keyla hoşnutsuzlukla içini çekti. "Etrafta hareket varken gözcülük yapmaktan nefret ediyorum."

"Chleo, Morgana ile buluşmaya gitti. O uyandırmak istemedi Bizimle olduğundan şüpheleniyor, bu yüzden yapmak zorundaydı," diye açıkladım. "Diğerleri nerede?"

"Onları başka bir güvenli evde bıraktım," diye yanıtladı Milo.

"Buraya gelmek tehlikeliydi ama senin iyi olduğundan emin olmalıydım. Söz vermiştim. "

"Kime söz verdin?"

"İşler ters giderse Desmond'a seni koruyacağıma dair söz verdim." Milo içini çekti. "Yani senin gözün ve kulağın olacağım. Bu da Neden senin bir telsizin var ve Zaxon ile ben her şeye göz kulak oluyoruz. Aksi takdirde çoktan aptalca bir hamle yapmış ve şehrin yarısını katletmiş olurdum."

Muhafızlar Yloria ormanlarında ortaya çıkmadan önce konuştukları şey buydu. Eğer Desmond beni koruyamıyorsa, sırtımın kurşunlara ya da kurşunlara maruz kalmadığından emin olmak istiyordu.

hançerler. Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı. "Peki, son planımız nedir?"

Keyla, "Yloria'yı yakmak en iyisi gibi görünüyor," dedi.

"Cazip ama arkadaşlarımızı yakamayız," diye cevap verdim.

Milo, "Zaxon ve ben şehrin dış mahallelerindeki karışıklıkla ilgileneceğiz, böylece mümkün olduğunca çok muhafız çekeceğiz," dedi. "Keyla

ve askerleri köle kabileleri özgürleştirmekle ilgilenecek ve Vivaan, onları ormana götürecek. Sonra Chleo ve Keyla kristali almak ve Desmond'ı serbest bırakmak için ana binaya giderken güvenliğinizi sağlayacak."

Bir an düşündüm. "Morgana bunu bekleyecektir." Keyla başını salladı. "Haklısın."

"Bu bizim tek şansımız," diye araya girdi Milo. "Denemek zorundayız."

"Teirac'la birlikte doğrudan ana binanın en yüksek noktasına gidebilirim," diye önerdim. "O zaman bir grup zırhlı askerle savaşmak zorunda kalmayız."

Keyla, "Binanın tepesinden gelen yol açık olmayacak," dedi.
"Muhafızlarla dolu olacak."

"Binanın içinde açık bir yola ihtiyacımız yok, eğer ejderhalar." Dudağımın iç kısmını ısırđım. "Bu plan kulağa ne kadar iyi gelse de, bana geliyor ki içinde hâlâ boşluklar var. Chleo'yu bekleyelim.

Belki daha iyi fikirleri vardır ve Morgana'nın bir sonraki planlarının ne olduğuna bir güncelleme ile geri döner."

Milo esnedi. "Evet, kulağa harika geliyor."

"Bunca zaman nasıl fark edilmediniz?" Bakışlarım Keyla ve Milo'ya takıldı.

Milo, "Bu toplum giderek daha fazla çöküyor ve hapse atıldığım günden beri de böyle" dedi. "Bu süre zarfında, ben hala toplumun doğru tarafını destekleyen insanlar. Evlerini ve yiyeceklerini sunarak yardım etmeye karar verdiler."

"Bunca yıldan sonra bu kadar kolay mı?" Şüpheyile sordum.

"Bu hükümetten nefret eden ama askerlere karşı koyacak gücü olmayan ne kadar çok insan olduğunu bilerseniz şaşarsınız."

Eldmoor bombalandıktan sonra hayatlarımızın nasıl olduğuna dair konuşup hikâyelerimizi paylaşırken bir saat geçti. Milo'nun gözlerine her baktığımda, göğsümdeki deliğın daha da büyüdüğünü hissettim. Chleo'nun dönmesini beklerken zaman durmuş gibiydi, böylece son bir plana karar vermek. Düşüncelerim Desmond'a doğru kaymaya devam etti ama sonunda açılan kapı dikkatimi dağıttı.

Chleo içeri girdi, yüzümüze bakmadan önce şapkasını ve paltosunu çıkardı.

Yüz ifadesindeki öfke midemi zıplattı. "Kötü haber mi?" "O kaltak..."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CLARA

Milo koltuktan kalktı, yüzü çoktan öfkeyle çarpılmıştı. Keyla sert bir sesle, "Otur," dedi. "Bu önemli olabilir bilgi."

"Morgana ana binanın güvenliğini arttırdı. Çalınan kristalden haberi var ve şu anda tüm ordusunu Kendini koruyor," diye homurdandı Chleo.

"Güzel," dedim. "O zaman Milo ve Zaxon Vivaan ve rehineler için geçidi temizleyecek ve ben Desmond ve diğerleriyle ilgilenirken Chleo, Keyla ve askerler onları güvenli bir şekilde şehirden çıkaracak. kristal."

"Morgana bunu bekleyecektir." Chleo sırtını duvara yasladı. "Zaxon'un kimin ejderhası olduğunu bilmiyor ama tek başına çalıştığını da düşünmüyor."

"Umurumda değil," diye cevap verdim soğuk bir şekilde.

Chleo başını salladı. "Kendini riske atacaksın-"

"Ayağım yere bastığından beri bunu yapıyorum, Chleo. Benim için değerli olanlar için hayatımı riske atıyorum. İlerlemenin tek yolu bu. Morgana'nın isteği buysa Yloria alevler içinde yanacak."

"Başka bir plan yapmalıyız," diye araya girdi Keyla. "Başka bir plan için zaman yok. Bugün gün batımında, bu plan idam edilecek." Ayağa kalktım ve bakışlarımı odanın içinde üçünün üzerinde gezdirdim. "Kendi hayatınızdan siz sorumlusunuz, bu yüzden hata yapmayın."

Milo, "Bu kesin bir plan değil, Clara," dedi.

"değil. Desmond'ı Morgana'nın pençelerinden kurtarmak için bir gün daha beklemeyeceğim. Vivaan'ın kritik durumunda yalnız ve unutulmuş hissetmesine izin vermeyeceğim. Kabile tutsaklarının acı çekmesine ve umutlarını kaybetmeye devam etmelerine de izin vermeyeceğim. Bu iş bugün bitiyor."

Bu açıklamam karşısında herkes bir an sessiz kaldı. Sonra Chleo iç çekti. "Milo, birliklerine bunun son planımız olduğunu bildir."

Onları yalnız bıraktım ve odama dönerken kapıyı arkamdan kapattım. Öfke içimde kaynıyordu, oturmak zorunda kalacağımı biliyordum

bütün gün kilitli kaldılar ve bu kişiler için parmaklarını bile kıpırdatmadılar. Acı çekiyordum. Yatağa uzandım, derin bir iç geçirdim ve gözümü aydınlık tavana diktim.

"Nefes almalısın yoksa bu ev alev alacak," dedi babam kafamın içinde.

Birkaç gün önce tüm kasabayı yakıp yıkmak istediğin gerçeğine kıyasla çok sakın görünüyorsun. Xaran'la temasa geçmeyi başardın mı? Desmond'la bağlantıda mı?

"Hayır. Desmond'a hâlâ ulaşamıyorum," dedi babam. "Bu gecenin nasıl biteceğini umursamadığını biliyorum ama seni güvende tutacağım."

Xaran'ın Desmond'a neden ulaşamadığını anlamıyorum. Vücudu iğnelere karşı dirençli. Bunun tek anlamı olabilir: Morgana biliyor ve ona daha yüksek bir doz verdi ya da yaralandı ve zayıflamış durumu nedeniyle Xaran'dan ayrıldı.

"Aldrax bizim tarafımızda," dedi babam. "Ne zaman saldırabileceğimiz konusunda talimatınızı bekliyoruz. Bize katıldı çünkü aramızdaki bağlantıyı hissediyor.

ya da belki de Vivaan'ın kendisi ona bize yardım etmesini söylemiştir."

Bu geceki saldırı kolay olacaktı. Küçük bir savaşçı grubuna karşı üç ejderha kesinlikle galip gelecektir.

Gözlerimi kapattım, rahatsız edici düşünceleri kovmaya çalıştım. anlamsız olduğunu bilsem de. Her geçen saat beni hedefime daha da yaklaştırıyordu.

Yıllar sonra gibi gelen saatler sonra kapı çalındı ve gözlerimi açıp kapıda duran Milo'ya baktım.

"Vakit geldi." Milo telsizini uzattı. "Al bunu. Gitme zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim. Teirac'la birlikte uçmadan önce tüm dikkatler birinci kata odaklanana kadar beklemelisin."

Milo'dan telsizi alarak ayağa kalktım. "Aldrax geçişi kolaylaştırmak için size katılacak."

". Talimatlarımı bekleyin."

Milo, Chleo ve Keyla karanlığın içinde kaybolurken ben sokakta ayakta durmaya devam ettim. Elimde telsizle bir ileri bir geri volta atarken dakikalar geçti.

Yer sarsılmaya başladı. Uzaklarda bir yerde çığlıklar duyuldu ve silah sesleri havada yankılandı. Ellerim nemlendi; Lumera'nın saldırıya uğradığı geceye çok benziyordu. Yutkundum Boğazımdaki ani yumrudan kurtuldum, kendime sakın kalmamı ve elimdeki işe odaklanmamı hatırlattım.

"Clara, sıra sende," dedi Milo'nun sesi telsizden. "Sorunlarımız var ama başa çıkmaya çalışıyoruz."

Bakışlarım gökyüzüne yöneldi. Kırmızı bir ejderha aşağı süzüldü, birkaç evi yıktı ve kanadını bana doğru uzatarak beni davet etti son bir uçuş. Üzerine tırmandım ve birkaç hafif kanat çırpışıyla havalandırken pullarına sıkıca tutundum.

Ufukta dumanlar yükseliyordu ve toprak sivri uçları farklı yerler. Biz geçerken altımızda evler ve sokaklar buz tutmuştu. Havadaki panik beni etrafı taramaktan alıkoymadı. Yakındaki en yüksek bina için gökyüzü.

Babamın sesi kafamın içinde yankılandı. "Durağımız nerede?"

Sanırım çatı en iyisi olacak, ama henüz aşağı inme. Morgana'nın geldiğini bilmesine izin veremeyiz.

Ben onun kanadından aşağı kayarken Teirac çatının üzerinde süzülüyordu. Ayaklarım kaygan yüzey ve altımdan kayıp gitti. Nefes alamadan çatıda kontrolsüzce kaymaya başladım ve kendimi durdurmak için her şeye tutunmaya çalışıyordum. Sonunda bir çubuğa tutundum ve kalbim küt küt atarak kendimi onun etrafına sardım.

Diğerlerine yardım etme zamanın geldi, dedim Teirac'a. Ben idare ederim.

Ejderha emrime uyarak Milo ve diğerlerinin yarattığı tahribatın seslerine doğru kanat çırpı.

toparlamak için bir an durdum, sonra hedefime baktım -aşağıdaki ilk pencere- ve metal çubuğu bıraktım. Çatıdan aşağı kaydım ve ellerimi kenara bağladım, nefes nefese kaldım, sonra kendimi tüm gücümle ileri doğru savurdum. Çizmeli ayaklarım çarparak camı paramparça etti ve bileğime garip bir çıtırtı yayılırken yere düştüm.

Yakındaki bir asker silahını kaldırarak bana doğru koşmaya başlamıştı bile. Ayağa fırladım ve omzuna bir hançer fırlattım. Silahını düşürdü ve ben de birkaç keskin adım atarak ona yaklaştım.

Yüzüne. Bacaklarına bir tekme indirdim ve o alarm diye bağıramadan göğsüne bir hançer daha sapladım.

Hançerlerimi yerlerine geri koyarak dar koridorda etrafıma bakındım. Bağırış ve çığlık seslerine rağmen sessizdi. alt katlarda bir yerden yukarı doğru sürükleniyordu. Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum ama hata yapıp dikkatleri üzerime çekemezdim. kendim.

"Milo, beni duyabiliyor musun?" Telsizden sordum. "Ne tarafa gitmeliyim?"

"Neredesin sen?" Milo'nun düzensiz sesi sordu.

"En üst kattaki dar bir koridorda. Fazla bilgi olmadığını biliyorum ama-"

"Bir tarafta bir odaya çıkan bir merdiven, muhafızların olduğu bir koridor ve diğer tarafta bir asansör var."

Kaşlarımı çattım. Koridorun iki ucunda da merdiven yoktu. Sert adımlarla yürüdüm ve kapılardan birini seçtim. Kulağımı dayadım, içeride ne olduğunu dinlemeye çalıştım ama sadece sessizlik vardı. Yavaşça elimi tutamağa koydum, sıktım ve kapıyı açtım.

İki tam zırhlı muhafız göz göze geldi. Hay sikeyim! "Eller yukarı!" dedi içlerinden biri, silahını bana doğrultarak.

Diğeri bir adım öne çıktı. "Duvara yaslan."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. Hançerler burada işe yaramazdı, büyü de öyle. Adam beni duvara doğru itti, ama ben dirseğimi kafasına indirerek neden oldum. Kendine gelemenden silahını kılıfından çekti. BANG BANG. İki zırhlı asker yere yığıldı.

Morgana'nın beni duyup duymaması artık umurumda değildi. Umarım geldiğimi biliyordur ve bu gece onun ölümüyle damgalanacaktır.

Dik merdivenlerden koyu kahverengi bir kapıya doğru koştum, kapıyı iterek açtım ve karanlık, boş bir yatak odası ortaya çıktı. Büyük aynalar, cam tavan,

Zincirler. Sonra bakışlarım yatağın üzerinde oturan karanlık bir figüre takıldı, memnun bakışları bana sabitlenmişti.

"Ben de seni bekliyordum," dedi Morgana tatlı bir sesle.

Silahımı ona doğrulttum. "Desmond nerede?"

Sadece gülümsedi. "Hadi konuşalım."

"Nerede o?" Mesafeyi kısalttım ve silahı Morgana'nın alnına doğrulttum.

"Hâlâ duygularını kontrol edemiyor musun?" Morgana'nın dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Ne kadar acınası."

"Üç saniyen var." Parmağım artı işaretinin üzerine geldi. "Üç... İki..."

Morgana güldü. "Beni öldüremezsin yoksa onu asla bulamazsın."

Silahımın kabzasıyla yüzüne vurdum. Yatağa yığıldı, yarılan kaşından kan akıyordu.

"Ölüm için yalvarana kadar sana işkence edebilirim," dedim acı bir şekilde. BAM!

Morgana'nın bacağından kan aktı ve çığlığı havada asılı kaldı. Birkaç adım geri çekildim, onu hâlâ görüş alanımda tutuyordum. Neden direnmiyordu? Ne bulmuştu? Sorular iç içe geçmiş, bana hiç huzur vermiyor.

"Tereddüt etmeye başladın, değil mi?" Morgana zor nefes alarak sordu. "Onun hayatta olup olmadığını merak ediyor musun? Neden burada değil?"

"Kapa çeneni," dedim ve onu duvara bağlı uzun bir zincire bağladım.

Morgana blöf yapıyordu; Desmond'ı öldürmediğini ve çılgınca bir plan hazırladığını biliyordum. Işığı açtım ve tüm dolapları, halıları ve çekmeceleri arıyor. Buralarda bir yerde bir kristal olmalı.

Morgana acı dolu bir sesle, "Burada kristal yok," dedi.

Bakışlarım tuhaf, büyük bir tabloya takıldı. Bu kadının dudaklarından çıkan her kelime yalandı. Tabloyu duvardan alıp kenara fırlattım ve ahşap bir kapı ortaya çıktı. Kilitli değildi, ben de kristali ortaya çıkarmak için kapıyı açtım. Kolaydan da kolay.

"Milo, işin bittiğinde adamlarımızı buraya getir," dedim telsize. "Kristal güvende."

Morgana her hareketimi izledi, her sözümü dinledi. Bu odada dinleme ekipmanı var mıydı? Video ekipmanı mı? I Bakışlarımı yüzü acıyla buruşmuş kadına çevirdim ama o direnmedi, yere yığıldı.

"Sana son kez soruyorum..." Öne çıktım, çömeldim göz hizasına kadar indirdi ve silahı net bir şekilde görüş alanında tuttu.

Öfke bağcıklı

"Adamım nerede?" derken sesim titriyordu.

Morgana dudaklarını birbirine bastırarak tek kelime etmeyeceğini belirtti. Saçlarından tutup onu yerden kaldırdım ve yüzünü duvara çarptı. Bir, iki, üç kez. Sonra onu döndürdüm, boğazından duvara yapıştırdım, silahımın namlusu şakağına saplandı.

Kanlı dişlerini göstererek bana gülümsedi.

Gözlerimiz buluştuğu anda, bana nerede olduğunu söylemektense ölmeyi tercih edeceğini anladım. Silahı bıraktım ve birkaç adım geri gittim. I

onu öldürmek istemedi. Henüz değil. Şimdi değil. Bu yüzden, ustaca bir hareketle hançerimi çektim ve omzuna nişan aldım. Çılgılığı havayı deldi ve vücudu yere düştü. Ayağım kaburgalarına değdi, ve feryadı odayı doldurdu. Sonra tekrar. Ve tekrar.

"Konuşmaya başladığında yumruk atmayı bırakacağım," dedim ve çömeliş onu yerden kaldırdım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandı güçsüzce. "O yaşıyor." "Sadece söyle Morgana, acın denecek."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

DESMOND

Bağlanmış. Terk edilmiş. Kanayan. Sömürülen. Tek başına. Saatlerin sayısını . Aldığım darbelerin sayısını unutmuştum. Bedenimdeki ve ruhumdaki yaraların sayısını unutmuştum. Diğer odada beş zırhlı muhafız ve bir bekçi vardı. Ne tek bir pencere, ne de bir ışık huzmesi; sadece dört karanlık, nemli ve soğuk duvar. Yavaş, düzensiz nefes

dişlerimin takırtısını bastırmaya çalışarak dudaklarımdan kaçtı.

Vazgeçmemiştim ama bu beni ışığa ve doğru yola götürmemişti. Morgana beni kıramadı, bu yüzden yaklaşan tehlikeyi öngörerek beni şehirde bir yere kilitledi.

Clara mıydı o? Belki Milo? Xaran'ın rahatsız edici sesi bile artık kulağa hoş geliyordu.

Sürekli damlayan su beynimi sarsıyor, kendimi kaybolmuş ve çaresiz hissetmeme neden oluyordu. Ellerim sıkıca zincirlenmiş, duvardaki metal bir kancaya prangalanmıştı. Vücudum yerde kıvrılmıştı.

rahat bir pozisyon bulmaya, tenimi kendime çekmeye, bedenimi ısıtmaya çalışıyorum.

"Biraz su alabilir miyim?" Homurdandım. Sesim o kadar kısıktı ki zorlukla . Acı ve öfke dolu çığlıklarım muhtemelen ses tellerime zarar verdi.

Bir asker bana doğru yürüdü, diz çöktü ve bir şişe suyun vidasını açtı. Dudaklarıma götürdü, ben de açgözlülükle içtim. Şişeyi bıraktı Şişeyi bitiremeden, suyun yere dökülmesine izin verdim. "Oops. Bir kaza oldu," dedi ve ayağa kalkarak uzaklaştı.

Gücümü topladım ve bacağına tekme atarak yere düşmesine neden oldum. Bir küfür savurdu ve döndü, ayağı benim ayağıma değdi.

Yüzüm. Başım yana kaydı ve derimde bir acı belirdi. Bakır tadı aldım.

"Bir kız gibi vuruyorsun," diye mırıldandım, muhtemelen daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümsemeyi zorlayarak.

"Seni lanet olası piç!" diye bağırdı asker cevap olarak, beni tekrar tekmelemeye hazırlanıyordu.

"Yeter!" Bir kadının buz gibi soğuk sesi havayı doldurdu. "Yeterince yaralandı. Ona canlı ihtiyacımız var."

Kadın yanıma geldi ve bir şişe daha su alarak dudaklarıma götürdü. Bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için gözlerimi kapattım. Şişeyi çekti, sonra ayak sesleri .

"Dinlen. Onu rahat bırak; senden bıktı," dedi kadın sertçe.

"Hayır," dedi başka bir asker. "Morgana'nın emirleri onu korumaktı ve zamanı geldiğinde..."

"Emrime itaatsizlik mi edeceksin?" Kadının sesi bir anda emirden tehdide dönüştü.

"Hayır, hanımefendi," dedi titreyen üçüncü bir ses hızla. "Biz gidiyoruz. Bir saat içinde döneceğiz."

Bu kadını tanıımıyordum ama yüzünü bir yerlerde görmüştüm. Belki de Olin için Yloria'da asker olarak çalıştığım zamanlardı. Önemli değil. Sessizliğin ve darbelerin bir süreliğine sona ereceğini bilmek güzeldi.

Gözlerimi kapattım, vücudumdaki, kalbimdeki ve başımdaki acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Her şey acı veriyordu ama pes etmedim. Her şey

Beni teslim olmaktan alıkoyan tek isim onunkiydi. Gözlerimi kapatarak yüzünü hayal etmeye çalıştım - o mavi gözleri, dans eden bukleleri. Sanki beynim onu hatırlayamıyormuş gibi her şey bulanıktı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Sevgili Clara, umarım tekrar karşılaşırız. Görüşmeliyiz. Söyleyecek çok şeyim var, kusurlu karakterim için milyonlarca kez özür dilemeliyim.

Kırık kalbini tekrar tekrar kaldırırdım, parmaklarım ve sonunda beni affedeceği anlamına geliyorsa, tüm parçaları bir araya getirdim.

Soğuk tenimin altına işlerken dudaklarımdan ürpertici bir iç çekiş çıktı. Uyumak istemişyordum ama çok yorgundum. Belki bu şekilde zaman daha hızlı geçirdi; belki rüyalarımda onun yüzünü hatırlardım...

Gözlerimi güçlükle açtım, karanlık hâlâ beni sarıyordu. Muhafızlar geri dönmüştü, bu da bir saatten zaman geçtiği anlamına geliyordu.

Başımı sert duvara yasladım, bileklerim rahatsız edici bir şekilde seğiriyordu ama bunu hissetmiyordum.

Askerlerden birine bağlı telsizden bir erkek sesi geldi. "Bir sorunumuz var. Ana binada takviyeye ihtiyacımız var. Tüm istasyonlar, dikkat!"

"Siz dördünüz devam edin," dedi gizemli kadın. "Ona göz kulak olmak için sadece birinize ihtiyacım var."

Muhafızlar aceleyle karakolu terk ederken benim aklım Sorular. Orada neler oluyordu? Milo ve Clara Vivaan'ı kurtarmayı başarmışlar mıydı? Kristaller güvende miydi?

Gözlerimin önündeki resim yine bulanıklaşıyordu. Bacağımdaki ve omzumdaki bıçak yaraları sarılsa bile ıslaktı, bu da çok kan kaybettiğim anlamına geliyordu. Vücudum zayıflıyordu; her şeyin bitmesi an meselesiydi.

Saatler sessizlik içinde geçerken, düşüncelerim yine birbirinin içine girerek beni gerçeklikten uzaklaştırdı. Gözlerimi kapattım, birkaç saat daha geçmesini ve bu kâbusun yok olmasını umuyordum.

Bunu hak etmiş miydim? Sırf ejderhaların tarafında olduğum için acı çekmek mi, insanlığın yaşama arzusu uğruna acı çekmek mi? Her zaman reddedilmiş, terk edilmiş, nefret edilmişim, yani bu yeni bir şey değildi.

benim için bir his. Ama şimdi, derinlerde bir yerde, bundan nefret ediyordum. Çocukluğumdan beri tek istediğim sevilme, sevgiye layık olmaktı.

Bu karanlık binada boğulurken tek istediğim bir damla ışıktı.

Ne zaman bu kadar batmışım? Bu kadar zayıf ve savunmasız oldum? Aşk mı beni bu hale getirdi? Nefret mi? Yoksa karanlık mıydı?

Hiçbir şeye değmezdim. Belki de bu yüzden hep yalnızdım.

Zehirli düşünceler kafamın içine girmeye devam etti. uzaklaştırmak istedim ama hoşuma gitmeye başladılar. Belki de doğruyu söylüyorlardı. Belki de yaşamaya değmezdim.

Ani bir deprem beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Duvarlar yıkılmaya başladı ve bir kadın yanımda diz çökerek aceleyle cebinden anahtarlarını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye muhafız.

Kadın, "Bu bina çökmek üzere," diye karşılık verdi. "Hareket etmeliyiz. Yolun açık olup olmadığını kontrol edin."

Ellerim gevşedi ama savaşacak gücüm yoktu. Ayağa kalkacak gücüm bile yoktu.

Kadın beni yerden kaldırdı ve kolunu ortama doladı. "Eğer yaşamak istiyorsan, hareket etmen gerekiyor."

Ağır bakışlarım ona doğru yöneldi. "Ya değilse?"

Bacaklarım kararsızca titrerken kadın yürümeye başladı.

Sonra, gözlerimin önünde insanlar çığlık atıyor, korkuyla kaçışıyor ve ağlıyordu. Her tarafta binalar yıkılmış, alevler içinde kalmış ve donmuştu. Burada ne olmuştu?

Bakışlarım ejderhaların Yloria şehrini yok ettiği uzaktaki gökyüzüne gitti.

Xaran, ?

"Bu yol temiz," dedi asker.

"Teşekkür ederim." Kadın ustaca bir hareketle tüfeğini çekti ve adamı göğsünden vurdu. Adamın bedeni yere yığıldı.

Şaşkın bakışlarım kadına yöneldi.

Beni bıraktı ve uzaklaştı. "Milo'ya seni özgür bırakacağıma söz verdim. Şimdi, bu caddeden dümdüz sonuna kadar gitmeniz gerekiyor ve ana binaya ulaşacaksınız. Clara bu yoldan gidiyor.

Sana doğru. Olabildiğince hızlı hareket edin; fazla zamanımız yok. Ben askerlerin dikkatini dağıtacağım."

Gözlerimiz birleşince teşekkür etmek için başımı salladım. Sonra kararsız ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Farklı bir yöne doğru gidiyordum. çoğu insandan daha fazla. Nefes alışım düzensizdi ve kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Devam etmeliyim. Onun yüzünü görmeme çok az zaman kaldı.

Sendeleyerek durdum ve bir an dinlenmek için elimi yakındaki bir duvara dayadım. Sonra kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Gece yerini sabaha bırakıyordu. Güneş bir yerlerden doğuyor, gökyüzünü ışıkla boyuyor, bana umut veriyordu.

Bacaklarım tutmadı ve yere düştüm. Ellerimi kaldırım taşına vurdum, kendimi yukarı iterken kollarım titriyordu.

Henüz değil. Pes edemem.

Bu sözleri kendi kendime dua eder gibi tekrarlıyor, salyangoz hızıyla topallayarak ilerliyordum. Ben yaklaştıkça insanlar gittikçe azalıyordu. kaosun ortasında. Yol daha özgür ve seyahat etmesi daha kolay hale geldi. Vücudumdan soğuk terler akmaya başladı ve görüşüm önce bulanıklaştı, sonra karardı. Bedenim beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Desmond?" Clara'nın sesi ileride bir yerden çınladı. Bakışlarım sokağın en ucundaki Clara'ya takıldı. Onun arkasında, Güneş binaların üzerinden süzülerek onu altın sarısı bir ışıkla yıkıyordu.

O burada. Beni arıyor. Beni seviyor.

Mavi gözlerinin parladığını gördüğümde acım kayboldu. endişe ve neşe. Yürüyüşüm sendeleyerek koşmaya dönüştü ve vücudumda yanan acıyı görmezden geldim. Tüm gücümü toplayarak ileri atıldım, evim olan kadına doğru koştum. Ona dokunmak, sarılmak ve onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyordum. Vücudumun her zerresi onu istiyordu.

Birbirimize doğru koşarken yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim.

On adım ve güçlü kollarım onu kucaklayacaktı. Dokuz adım ve dudaklarım açgözlülükle onu öpecekti.

Sekiz adımda ruhum onun varlığına yapıştırdı.

Yedi adım sonra kokusu tüm kaygı ve acıyı silip süpürecekti.

Altı adımda sesi bedenimi titretir ve göğsümde heyecan yükselirdi.

Beş adım sonra hayatım yeniden anlam kazanacaktı.

Dört adım ve karanlık artık o kadar korkutucu olmayacaktı. Üç adım ve o benim yarınımı aydınlatacak.

İki adım-

BANG!

Göğsümde bir acı hissettim. Sarsıldım ve giysilerimi boyayan kırmızıya baktım. Öne doğru düştüm, artık kendimi kontrol edemiyordum. Bacaklar.

Clara beni yakaladı. Kucaklaması sıcaktı.

O benim evim.

Karanlık beni sardı ve gözlerimin kapandığını hissettim. Onun kollarında ölmek... Bundan daha huzurlu ne olabilirdi ki?

"Desmond!"

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

CLARA

"Desmond, hayır! Hey, benimle kal. Gözlerini kapatma!" Titreyen ellerim göğsündeki kurşun yarasına sıkıca bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştı. Dudaklarımdan bir çığlık çıktı. sesi tanıdı. "Lütfen, biri bana yardım etsin!"

Etrafımdaki herkes koşuyor, acele ediyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. Kimse yardım etmek için durmadı. Kimse sevdiğim adamı kurtarmak için durmadı.

"Olamaz," diye hıçkırdım. "Ölemezsin!"

"Blaze..." Desmond fısıldadı.

"Konuşma, tamam mı? Gücünü sakla. Bir şeyler düşüneceğiz. Yapamazsın... Yapamazsın... Desmond!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı, görüşümü bulanıklaştırdı ama zırlı ve beyaz muhafızların bize doğru koştuğunu gördüm.

Teirac!

Kırmızı ejderha onların önüne inerek bana biraz zaman kazandırdı. Titreyen ellerim Desmond'yüzünü okşuyor, mor-mavi gözlerine bakıyordu.

"Zamanımız yok Clara," dedi babamın sesi kafamın içinde. "Beş dakika. Bu şehri terk etmeliyiz."

"Seni seviyorum Blaze, sonsuza dek..." Desmond mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı, dudaklarının köşesi yukarı kalkmıştı.

"Seni kaybedemem, Desmond. Ayağa kalk. Vazgeçemezsin!"

"Beni son bir kez öp," dedi, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabildim. "Seni hissederek ayrılmak istiyorum..."

Dudaklarım son bir kez onunkilere dokundu. Vücudunun kollarımda gevşemeye başladığını hissederek geri çekildim. Kalbim patladı, ruhum paramparça oldu ve içimdeki acı her şeyi yok etti. Bu gerçek değildi, bu gerçek değildi...

"Seni affediyorum Desmond, duyuyor musun? Bunu o gece yataкта uzanırken ve kabustan uyandığımda söylemeliydim. Seni affettiğimi söylemek istedim. Sadece erteleyip durdum. Lütfen, gitme. Sensiz ben bir hiçim." Başımı bastırdım

Desmond'ın göğsüne yaslandım, zayıf nefes alışını ve kalbinin giderek yavaşlayan gümbürtüsünü hissettim. Titrememi durduramıyordum.

"Seni seviyorum, duyuyor musun?"

Başımı kaldırıp Desmond'un yüzüne baktım ve beni duyduğuna dair bir işaret aradım.

Desmond'un gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu, sonra bakışları solgunlaştı ve başı yana eğildi.

"Hayır, Desmond!" Acım öfkeye dönüşürken yumruklarım göğsüne , bir mucize olması için dua ediyordum.

İçimde kaynayan öfke ve acıyı hissederek yerden kalktım. Beynimin bağlantısı kesilirken yumruğumu yere vurdum.

Her darbe geniş bir alana beyaz alevler yaydı. Ölümcul alevler ilerleyerek yollarına çıkan her şeyi -evleri, insanları, askerleri- yaktı. Her şeyi.

Bu şehir yanacaktı. İçindeki herkes ölecekti, sevdiğim adamı öldürdüğüm için yanacaktı!

Beyaz alevler her şeyi sarmıştı ama donuk bakışlarım arkamda duran Teirac tarafından dağıtılmıştı.

"Kalkma zamanı," dedi babam kafamın içinde. "Kendini kaybettin!"

Hayır! Hepsi ölecek! Kollarımı birbirine bağladım ve Önümde güçlü bir ateş dalgası vardı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve göğsüm sanki büyük bir kaya tarafından sıkıştırılıyormuş gibi hissetti. *Desmond'ı buradan götür. Buradaki işimi bitirdiğimde geri döneceğim.*

İleriye doğru bir adım daha attım ama yer ayaklarımın altında kayboldu. Teirac pençesiyle beni yakaladı, havaya kaldırdı ve yanan şehri ayaklarımın altında bıraktı.

Hayır! Ne yapıyorsun? Desmond'ı bırakamayız. Ona ihtiyacım var. Onu seviyorum!

"O öldü, tatlım. Üzgünüm ama orada kalamazsınız. Orada kalamazsın. hayatınızı riske atmanız anlamına gelir ve o sizin yaralanmanızı ya da ölmenizi istemez."

Yloria şehri küçülüyor, beyaz alevler içinde yanıyor, gri dumanlar gökyüzüne yükseliyordu. Teirac'ın tutuşuna direnmeyi bıraktım.

Hissettim ki

Hiçbir şey. Hissetmek istemiyordum. Ölmek istedim. Orada yatıyordu, yalnız, yorgun, soğuk, ölü...

Desmond.

Neden? Onsuz yaşayamazdım.

Ağaçlara, okyanus dalgalarına, çayırlara ve tarlalara dalgın dalgın baktım. O ölmeden önce birlikte bir yıl daha geçirmeliydik. bir wyvern oldu. Birlikte daha çok zaman geçirmeliydik. Her şeyin suçlusu bendim. Eğer bu kadar inatçı olmasaydım... Benim olmaya hazırdı ve ben onu defalarca itmiştim. Şimdi son hatırladığım şey birbirimize kızgın olduğumuzdu.

Bunu istememiştim. Veda etmek istemedim.

Teirac beni nazikçe yere bıraktı. Saniyeler sonra etrafım halkım tarafından sarıldı. Milo biraz daha uzakta duruyordu. Keyla utangaç bir tavırla Chad'in elini tuttu ve başını onun göğsüne yasladı. Danika gülümsüyordu ve Vivaan durmuş ona sarılıyordu. Roger, Ilaya ve Kano bana doğru koşarak sarıldılar ve görevimi tamamlayıp döndüğüm için beni tebrik ettiler.

Hepsinin yüzünde gülümseme vardı. Kristaller ele geçirilmiş, düşman yenilmiş, insanlık özgür kalmış ve ejderhalar korunmuştu.

Sonunda Milo bir adım öne çıktı. "Desmond nerede?"

"Gitti," dedim belli belirsiz.

Ayaklarım ve dizlerimin üzerine düştüm. Milo beni yakaladı ve sıkıca göğsüne bastırdı. Keyla, Ilaya, Danika, Vivaan, Roger ve Kano etrafımızda toplanarak kucaklaşmamıza katıldılar.

Hayır. Bu son değildi.

Milo'dan uzaklaştım ve ona soğuk bir bakış fırlattım. "Nerede o? Morgana nerede?"

Milo'nun bakışları en yakın kulübeye yöneldi. Herkesin kucağından ittim ve düşüncelerim alev alev yanarken oraya doğru yürüdüm. Roger peşimden koştu, belli ki beni durdurmaya niyetliydi ama Milo elini omzuna koydu.

Kapıyı açtım ve bir sandalyeye bağlanmış halde karşımdaydı. İki adım ilerledim ve yüzüne bir yumruk attım.

Çığlık attı, geriye doğru şaha kalktı ve neredeyse sandalyeyi deviriyordu. "Neyin var senin?!"

"Bu senin hatan!"

Ona tekrar yumruk attım.

Tekrar ve tekrar.

Parmak eklemlerim şişmiş ve ağrıyordu ama durmadım.

Tekrar ve tekrar.

"Clara, kes şunu," dedi Milo arkamdan. "Bu onun hatası!" Ben bağırdım.

Morgana'nın tüm yüzü kan içindeydi, harap olmuştu ama hâlâ nefes alıyordu. Nefes almaya hakkı yoktu.

Yere oturdum ve ona baktım. "Konuş," dedim soğuk bir şekilde.

"Sana ne olduğunu bilmiyorum ama suçlanacak kişi ben değilim."

Morgana hırıldadı.

Parmaklarımı şıklattım. Sandalyesinin etrafını bir alev sardı.

Ateşim bacaklarını sararak derisini yakarken Morgana'nın çığlığı odada .

", dur!"

"Öleceksin," dedim sakince, "ve ben de izleyeceğim."

Alevler ellerini sardı ve tekrar çığlık attı. Kabin dumanla doldu. Oturup onun acı çekişini izledim, her anın tadını çıkardım.

ölümüne giden saniye. Alevler gövdesini sararken gözleri kapandı.

Göğsünün kabarması ve nefes alması durdu.

"Bu yeterli değil," diye hırladım. "Bu kadar kolay ölemezsin!"

"Clara," dedi Milo arkamdan sessizce. "Bu kadar yeter." "Bu çok kolay bir ölümdü. Tekrar ölmeli!"

"Clara!" Milo bağırdı.

O kadar ani oldu ki beni sersemliğimden uyandırdı. Evi yanar halde bırakarak dışarı çıktım. Onun nesi vardı?

Morgana'nın Desmond'ı *öldürdüğünü* anlamamış mıydı? Ona işkence ettiğini?

Güneş en yüksek noktasına doğru yükselirken aceleyle ilerledim, Bana yaklaşmak isteyenleri görmezden geliyordum. Kimseyi görmek istemedim. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Sonunda kulübemin kapısını kapattım, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken tökezledim.

"Beni terk ettin," diye fısıldadım.

Soğuk zeminde bir topun içine kıvrıldım, hareket edemiyordum. Vücudum titriyordu. Çok fazla ölüm, çok fazla insan. Benim hatamdı. Onlar

Hepsi ölmüştü, çocuklar, kadınlar, erkekler. Onları ben öldürdüm. Ben bir katildim. Yaşamayı hak etmiyordum. Ben bir hiçtim.

Titreme uyumama izin vermedi ve düşünceler beni terk etmedi. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda pencerenin dışı çoktan kararmıştı.

Biri kapıyı çaldı ama ben cevap vermedim. Kimseyle konuşmak istemedim.

"Clara, evden çık lütfen..." Danika'nın zayıf sesi diğer taraftan seslendi.

İsteksizce kapıyı açtım ve elinde büyük bir kova suyla karşımdaydı.

", beni içeri al." Danika'nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Kapıyı daha geniş açarak içeri girmesine izin verdim. Sonra yatağa oturdum ve saçımdaki ve tenimdeki kiri ve kanı yıkamasına izin verdim. Keşke

o acımı dindirebilirdi. Saçlarımı örmeye başladığında gözlerimden yine yaşlar akmaya başladı. Desmond saçımı örmüştü.

"Teşekkür ," diye fısıldadım.

"Yarım saat içinde bir veda töreni var." Danika elini omzuma koydu. "Orada olmalısın."

"Evet, tabii ki."

Danika beni yalnız bırakarak gitti. En iyi seçim olmasa da neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Yatağa sırt üstü uzandım ve karanlık tavan. Düşüncelerim sessiz, bedenim ağırdı. "Sevgilim," dedi babam zihnimde. "Konuşabilir miyiz?"

Hayır, şimdi olmaz. İstemiyorum. Beni yalnız bırak.

Babam itiraz etmedi.

Az sonra kapı çalındı ve törenin yapılacağı duyuruldu. Giyindim, yavaş ve yorucu adımlarla evden çıktım. Her hareket bir çabaydı. Evin ortasında bir ateş yanıyordu.

Köyün etrafındaki çimenlere beyaz çanlardan oluşan bir çember yerleştirilmişti.

Kalbim tekrar tekrar kanıyor, yarılıyor, kırılıyordu.

Milo herkese hitap etmek için öne çıktı. Bana baktı.

Gözlerinde sessiz bir soru. *Konuşmak istiyor musun?* Başımı salladım; O güce sahip değildim. Spot ışıkları altında durup Ne olmuştu? Hayır, buna hazır değildim. Hazır olacağımdan da emin değildim.

Milo boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bugün özgürlüğü kazandık, kristalleri geri aldık, ejderhaları ve insanlığı koruduk. Bugün kutlanacak bir gün ama bu süreçte kendimizden pek çok kişiyi kaybettik. Daha parlak bir yarın için hayatlarını feda etmeye hazır olan onurlu insanları kaybettik. Cesaret için savaştılar. aileler için, gelecek için, ejderhalar için. Umarım yıldızlarda buluşuruz." Milo'nun bakışları gökyüzüne yöneldi. "Bu kayıpların ve bu kazançların anısına, Alacakaranlık Tozu Kabilesi'nin lideri olarak ben herkesin bir olması için. Kabileleri ortadan kaldırmak ve birlikte yaşamak için. Yeni bir toplum inşa etmek için, ejderhaları her zaman düşman değil dost olarak görecektik bir insanlık için."

Alkışlar gece havasında yankılandı ama kendimi sevinçli hissetmiyordum. Sadece boş hissediyordum. Artık bana ihtiyaçları yoktu. İnsanlık güvendeydi, özgürdü ve birleşmişti.

"Desmond benim için bir oğul gibiydi," dedi Roger kalabalığın arasından sesini yükselterek. "Geçmişi nedeniyle toplumdan dışlanmış biriydi ama kalbi temizdi. Herkes bir evladı hak eder. daha iyi bir hayat için ikinci bir şans. Desmond için bu çok yakındı ama kaderin başka planları vardı. Umarım artık kendini özgür hissediyorsundur, Desmond."

Ölenlerin yakınları konuşup onayladıktan sonra küçük bir akşam yemeği yenildi. On beş asker ölmüştü; bu özgürlük talep etmişti. Uzak durdum, konuşmamı yapmadım ve yemeğe gitmedim.

Bana çok yaklaşan herkesi kaybetmekle lanetlenmişim. Başka bir arkadaşımı, değerli birini kaybetmeyi göze alamazdım. Bir daha olmaz.

Yerden kalktım ve ormana doğru yürüdüm, Yemek masalarından gelen kahkahalardan ve gevezeliklerden kaçırıyordum. Çayırda, beni uçuşa davet eden Teirac ile tanıştım. Umarım

aklımı başımdan alacaktı. Rüzgâr saçlarımın arasından esiyor, gökyüzünde yıldızlar parlarken ılık hava yüzümü öpüyordu.

Sonunda Teirac bir tepeye indi, Desmond'un beni götürdüğü yere. Gölge Diyarı. Kanadından aşağı kaydım ve oturdum, ayaklarım ve gözlerim kapandı. Gözyaşlarım yine yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Bu

Burası yıldızlara o kadar yakındı ki, sanki Desmond'un varlığını yakınımnda hissediyordum.

Tuhaf bir ses dikkatimi çekti ve omzumun üzerinden baktım, gözlerim büyüdü.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CLARA

Bakışlarım büyük, hüznünlü gözlerle bana bakan siyah ejderhaya takıldı. Burnunu yanıma dayadı ve uzun bir iç çekti.

"Biliyorum dostum. O gitti." Parmaklarım kara pullarının üzerinde gezindi.

Yıldızlar parlıyordu ve ay üzgün görünüyordu. Sırada ne var? İnsanlık özgürdü, ejderhalar büyülerini geri kazanmıştı ve ben bunca zamandır uğruna savaştığım şeyi başarmıştım. Mutlu olmalıydım ama göğsümde çok ağır bir taş vardı.

Keşke hayallerime ulaşmak için ödeyeceğim bedeli bilseydim.

Xaran aniden kıpırdandı, dikkatimi çekti ve yerden kalktı.

"Sorun ne Xaran?" Ona sordum.

Tabii ki bana cevap vermedi ama anladığını biliyordum.

Xaran siyah ağızıyla beni hafifçe dürttü ve ayağa kalkmamı istedi.

Dediğini yaptım, benden beş kat bir ejderhaya bakıyordum. Xaran tepenin üstünde büyüyen küçük bir çayırığa doğru yürüdü. Orada büyük taşlar yığılıydı ve onlara doğru yürüdü.

Onu takip ettim. "Bana bir şey göstermek ister misin?"

Teirac yakınlarda yatıyordu. Başı hareket etmiyordu ama gözleri beni takip ediyordu. Benden daha büyük bir kayanın yanında durdum.

Etrafında yürüdüm,

Xaran'ın benden ne istediğini anlamaya çalışıyordum ama bu sadece daha fazla soruya yol . Ona baktım. "Ne?"

Xaran burnunu taş dokundurdu.

"Orada bir şey mi var?" Ellerimi dev taşın üzerine koyup onu çalışarak sordum.

Taş çok ağırdı, çok büyüktü.

Hayal kırıklığıyla içimi çektim ve ejderhaya dönüp baktım. "Bana yardım edecek misin?"

Xaran pençesinin hafif bir hareketiyle dev taşı kenara itti. ve içinde beyaz bir şey olan plastik bir torba ortaya çıktı. I

çömeldi ve kapıp içine baktı. Bir kâğıt parçasıydı.

"Hayır, , hayır..."

Sayfayı aceleyle açtım ve onun el yazısıyla -Desmond'un el yazısıyla- dolu olduğunu görünce görüşüm bulanıklaştı. Gözlerimi sildim ve okuyabilmek için gözlerimi kırptırdım.

Blaze,

Kaç gün oldu. Seni geri kazanmaya çalıştım ama sen beni affetmedin. Sana mektup yazdığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama Chleo adında iyi bir arkadaşım bunu yapmamı söyledi. Sana bir yanımı göstermek için.

Henüz görmediğin, yeniden sevebileceğin. İşte buradayım, Xaran yakınlarda uyurken ben bir tepede oturuyorum, ikimiz de kısa bir süreliğine Yloria şehrinden ve Olin'in

Kural. Umarım bu mektup gözlerinizi açar ya da en azından kırık kalbinizi onarır, ki bu tamamen benim hatam.

Seni sevdiğimi yazmak aptalca ve sıkıcı olurdu. Clara, yalnızlığın ne olduğunu ancak senden ayrıldıktan sonra anladım. Şimdiye kadar babamın reddinin ve toplumun bana etiketin dışlanmış, yalnız, nefret edilen biri olduğum anlamına geldiğini düşünüyordum. Ama bu, şu anda göğsümde hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Dünya artık Senden uzak kaldığımdan beri çok daha karanlık. Artık her günümün ışığı ve bana hayatın anlamını gösteren alev değilsin.

Her gün, güneş parladığında, çayırdaki uzanıp gözlerine en yakın rengi bulabildiğim mavi gökyüzüne bakarak saatler geçiriyorum.

O gözlere saatlerce bakabilirim ve bana huzurun bir insan-sen olabileceğini fark ettirdi. Kendimi kandırmaya çalışıyorum, dünyanın küçük ayrıntılarında seni bulmaya çalışıyorum, böylece omuzlarımdaki yük hafifleyecek.

Boş, öfke dolu gözlerini ve yorgun yüzünü gördüm. Sen Beni öldürmek istedin; benden nefret ettin ve ben de kendimden nefret ettim. Senin görmediğin şeyi gördüm, canım. Ruhun savaşmaktan, ölmekten ve

Dünyayı. Çok zayıf ve bitkin görünüyordun. Tek yapmak istediğim sana sarılmak, seni tutmak ve her şeyin yoluna gireceğini, yanında olacağımı ve artık acı çekmek zorunda kalmayacağını söylemekti.

Dünyaya karşı duvarın olacağım, giyotin olacağım, ölümlerin yükü senin değil benim adımı lekeleyecek. Ben olacağım ne olmamı istersen, çünkü kalbim sadece senin için atıyor.

Bugünden yıllar sonra, bu çayırda oturuyor olacağız. Beyaz bukleli bir kız ve kestane saçlı bir oğlan olacak. İkisi de Teirac ve Xaran ile oynayarak etrafta koşuşturacaklar. Arkadaşlarımız da bize katılacak ve çocuklarımıza iki aşık hakkında hikayeler anlatacaklar.

Birbirimize karşı hissettiklerimiz dünyayı değiştirdi. Zamanla kırıksıklıklar yüzümüzü süsleyecek ve saçlarımıza aklar düşecek. Zamanın damgasına rağmen, sen hala en güzel kadın olacaksın. Ah, Blaze, yaşlanmak için sabırsızlanıyorum, zamanımız sona erece kadar birbirimizle olmak için

Belki de ölümden sonra kaderlerimiz birleşir. O zaman bile seni tekrar bulacağım çünkü sen benim amacımsın. Her zaman da öyle olacaksın.

*Seninkiler,
Desmond*

Gözyaşlarım kelimeleri tekrar bulanıklaştırırken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Seninle yaşlanmak istiyorum, Desmond. Bir sürü çocuk ve yaşlılık istiyorum ama sen gittin.

Gırtlaktan gelen bir çığlık dudaklarımı terk etti, yüzüm yıldızlı gökyüzüne çevrildi.

Sanki bıçaklar derimi kesiyor, metal makaslar kalbimi göğsümden söküyordu. Boşlukta nefesim kesildi.

Beni sardı, zifiri karanlığa gömdü. Onsuz bir sabahla yüzleşmek istemiyordum. istemedim. Uyanmak istemiyordum.

-

Xaran kıvrıldı, ağzını bacaklarıma dayadı.

Teirac diğer tarafa uzandı ve bana sokuldu. Sıcaklıkları beni uykulu hissettirdi ama gözlerimi kapatamadım. Bunun yerine, bir mucize umarak parlayan yıldızlara baktım. Bunun sadece bir rüya, bir kabus olmasını umarak gözlerimi kapattım.

Hepsi sahteydi, değil mi? Kesinlikle uyanacağım korkunç bir rüya.

Rüzgâr hızlandı ama ejderhalar beni gecenin soğuğundan korudu. Bir şey çatırdadı ve gözlerim açıldı. Bir şey mi Bu o mu? Bakışlarım yalvarırcasına etrafa baktı.

Gölgelerden çıkıp beni kucakladı, ama etrafta sadece karanlık ve gece vardı.

O gitmişti. Bunu kendime kaç milyon kez söylesem de, bunun doğru olduğuna kendimi ikna edemedim.

Gölgeleriyle beni izlediği zamanlardaki gibi hissetmeye çalışarak gözlerimi kapattım ama hiçbir şey hissetmedim. Sadece sıcaklığını hissettim.

Ejderhalardan gelen sesler, içinde yaşadığını belli eden garip bir kıpırtı yoktu. Göz kapaklarım ağırlaştı ve sonunda rüya alemi beni ele geçirene kadar bedenim gevşedi. Onunla orada karşılaşmayı umuyordum, hala hayatta olduğu tek yer orasıydı, belki de gerçek...

Günün ilk ışıklarıyla Teirac beni köye geri götürdü. Xaran bizimle seyahat etti. Ormanların içinden geçerek köye doğru yol aldım. Muhtemelen benim için endişelenen insanlar. Önce Danika beni sıkıca kucaklayarak karşıladı, ardından Vivaan yaptıklarım için bana teşekkür etti.

onun için feda etti.

Kahvaltı çoğunlukla sessizdi. Yüzlerinde gülümsemeler parlayan insanlarla dolu bir masa görmek güzeldi. Yeni bir gün doğmuştu. Benim Düşüncelerim ona, gökyüzüne doğru sürüklenip duruyordu ve Milo endişeli ve şefkatli sesi ve bakışlarıyla dikkatimi geri getiriyordu.

Milo dirseğiyle beni dürttü. "Bugün hepimizin insanlığın geleceği olacağı gün."

Doğruyu söylemek gerekirse Milo'ya bakamıyordum. Gözleri ve yüz hatları çok benzerdi, kalbim için çok acı vericiydi. Bu yüzden sadece başımı salladım.

anlaşarak bakışlarımı önümüzde oturan insanlara sabitledim.

"Aldrax'la birlikte Yloria şehrinden geriye ne kaldığını görmeye gidiyorum."

Vivaan söylüyordu.

"Birlikte gideceğiz." Kelimeler düşünmeden dudaklarımdan döküldü.

"Hayır," diye itiraz etti Danika. "Halkının sana ihtiyacı var. Ben gideceğim.

onunla seyahat et."

Bakışlarım Danika'ya takıldı. "Chleo'yu bulup canlı olarak geri getirmeni istiyorum."

Agoso'ya giden yol normalde yaklaşık bir günlük yürüyüş gerektiriyordu, ancak Xaran ve Teirac'ın yardımıyla hedefimize çok daha kısa sürede ulaştık. Bizi geniş gülümsemeleri ve harika yiyecek ve içecekleri olan insanlar karşıladı. İnsanlar tek bir topluluk haline gelmişti.

Hiç şüphe yok ki

Hepsi tek bir kandan, tek bir kökenden ve tek bir amaçtan geliyordu.

Bakışlarım herkesten uzakta duran sarışın bir kıza takıldı. Bir adım öne çıktım. "Cecily?"

Cecily beni gördü ve bana sıkıca sarıldı, vücudu titriyordu ve gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

Ne olduğunu anlayamadan geri çekildim. "Sen iyi misin?"

"Özür dilerim Clara. Her şey için. Sana davranış şeklim için, yaptıklarım için, ne kadar soğuk ve aptal olduğum için." Cecily ağlamaklı gözlerle bana baktı.

"Seni o kadar kolay affedemem. Beni öldürmek istedin ama zamanla belki ortak bir noktada buluşabileceğimize inanıyorum." Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı.

"Diğerleri nerede? Vivaan? Danika? Desmond?" Cecily'nin gözleri uzun zamandır orada yeniden inşa edilmiş ve hayata hazır halde duran evlere cesurca adım atan insanları taradı.

Gerçeği yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildim, bu yüzden "Yloria şehrini ziyaret etmeye karar " dedim.

"Harika. Demek ki yakında dönecekler." Cecily elini sıra sıra dizilmiş evlere doğru salladı. "Yerleşin. Umarım beğendiğiniz bir ev bulursunuz."

Benden uzaklaşıp Milo'nun uzun boyuna doğru koşmasını izledim. Zayıf kollarını ona doladı ve yüzünü göğsüne gömdü. Onun dokunuşuna karşılık verdi, tıpkı benimki gibi yorgun yüzünde küçük bir gülümseme parlıyordu. Bunu görmek bile bana içsel bir huzur verdi. Ejderhaların bağı koptuğunda, insanlar ve ruhlarının seçilmişleri arasındaki bağ kopmamıştı. Gözlerimin önünde küçük bir umut filizlenmeye başladı, dünyanın tüm yasalarına meydan okuyan yeni bir aşk hikâyesi. büyü ve kaderin dünyası.

İleriye, hayatın değişmemiş gibi görüldüğü yerlere doğru yürüdüm. Bana çekici geliyordu-çok fazla insan, çok fazla Gürültü, her şeyden çok fazla vardı.

Ormanın başladığı şehir. Çalılıkların arasında küçük bir ev gözüme çarptı. Tam bana göre bir yer.

Danika'nın sesi arkamdan geldi. "Bu harabe perili evde yaşamayacaksın, değil mi?"

"Beni mi takip ediyorsun Gölge?" Bakışlarım omzumun üzerinden birkaç adım arkamda duran Danika'ya kaydı.

"Sadece nasıl görmek istedim." "Hayattayım," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Danika gözlerini devirdi. "Kastettiğim bu değildi."

"Yüzümün her yerinde yazıyor. Kontrol etmene ve sormana gerek olduğunu sanmıyorum." Küçük kulübeye doğru yürüdüm.

Danika içini çekti. "Burada var olduğumu hatırlamanı istiyorum. Zor bir an, Clara. Her zaman sohbete açığım ya da sadece sessizce oturuyorum. Nasıl acı çektiğinizi görüyorum ve bu içimi acıtıyor."

Ahşap ön terasın basamaklarını tırmandım, kapıyı açtım. gıcırdayan ahşap kapı. Beni rahat ama harap bir oturma odası karşıladı, çürümüş zeminler, tozlu bir şömine, kırık pencereler ve ılık çalan rüzgar. Biraz daha , küçük bir koridor mutfığa açılıyordu. ve bir tuvalet vardı ve ahşap bir merdiven ikinci kata ve iki büyük yatak odasına çıkıyordu. Evet, burası harikaydı. Belki şimdi değil ama bir gün öyle olacaktı.

Pencereye yaslandım ve yakındaki ormana baktım. "Bana yardım etmek mi istiyorsun, yoksa sadece nezaketen mi buradasın?"

"Clara, sen benim arkadaşımsın." Danika'nın sesinde acı vardı. "Samimiyetimden şüphe etmeye cüret mi ediyorsun?"

Omzumun üzerinden Danika'ya baktım. kapı pervazına. "Eğer bunu asil bir kalple , o zaman senden bir şey yapmanı istiyorum."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

CLARA

Zaman inanılmaz hızlı geçti. Cecily evi yenilememe yardım etti ve ev benim yeni evim oldu. Ölümünün üzerinden bir ay geçmişti. Yloria şehri, tüm halkın bir arada yaşadığı bir demokrasiye dönüşmüştü. bölge sakinlerinin kendilerini ifade etme hakkı vardı, ordu lağvedildi ve Chleo yeni seçilen lider oldu. Agoso şehri, şarkılar, canlı müzik, sokaklardaki yemek kokuları ve sürekli bir uğultu ile canlıdan da öte bir hale gelmişti. Kristallerle birlikte hançer, şehir merkezinde gururla duran iki ejderha heykeline, Honsu ve Samire'ye dönüştürülmüştü.

Sırt çantamı yüklüyordum, sürekli pencereden dışarı bakıyordum, yeni bir maceraya hazırdım. Planım bu değildi ama Desmond dünyayı ve güzelliklerini görmemi istiyordu. Bakışlarım Milo, Danika, Vivaan, Chad ve Roger'ın yürüdüğü yoldan. Sırt çantamı omzuma attım ve aceleyle dışarı çıktım. Grupça kucaklaştık ve arkadaşlarım bana iyi şanslar diledi. Hoşnutsuz bir Teirac'ı arkamda bırakarak beni bekleyen Xaran'ın kanadına tırmandım.

"Bu hoşuma gitmiyor tatlım," dedi babam kafamın içinde. "Ya başına kötü bir şey gelirse?"

Xaran'ın siyah pullarına sıkıca sarılmış, Teirac'ın gözlerine bakıyordum. kızgın gözlerle. *Baba, burada kalıp Aldrax ve diğerlerinin şehri yeniden inşa etmesine yardım etmelisin. İnsan eliyle yapılamayacak çok iş var. Ben olacağım. Xaran'ın kötü bir şeye izin vermeyeceğini biliyorsun. benim başıma geldi.*

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı. "Seni ben seçtim. Seni yeni maceralara uçurmalı ve bu harika dünyayı görmeliydim."

Ah, olma. Sadece birkaç ay ve başıma kötü bir şey gelmeyecek. Savaş sona erdi. Barış geri döndü. Bir süreliğine gitmeme izin verebilir misin?

Babam cevap vermeyince Xaran kanatlarını çırparak bizi havaya kaldırdı.

"Kızımın vücudunda bir çizik bile bırakmaya cesaret edemezsiniz," zihinsel olarak arkamızdan bağırdı.

Kendimi kaybolmuş hissettim. Bazı nedenlerden dolayı, bu sözlerin benim için söylenmediğini düşündüm.

Uçmaya devam ettik ve parmaklarımı beyaz kabarık bulutlarda gezdirdim. Uzun zamandır ilk kez yüzümde bir gülümseme belirmediğini hissettim. Buna ihtiyacım vardı - kaçmak için bir şans, kafamın içinde babamın sesini duymadığımı ve arkadaşlarımın sürekli kapıyı çalıp beni kontrol etmediği bir zaman.

Evet, onu hâlâ özlüyordum. Kalbimdeki boşluk asla dolmayacaktı. Asla o hayattayken hissettiğim kadar sevildiğimi ve mutlu olduğumu hissedemeyecektim. Artık özgürlüğü parmak uçlarımda ve huzuru ruhumda hissettiğimi kesin olarak söyleyebilirdim.

"İlk durak neresi?" Rüzgara doğru bağırdım.

Bir cevap alamadım ve bu beni daha da gülümsetti. Xaran benden çok daha uzun süredir bu , bu yüzden muhtemelen biliyordu bazı yerler nefesimi keserdi.

Ormanlar ayaklarımın altında uzanıyor ve yer yaklaşıyordu. Yere indik ve ejderhanın kanadından hafifçe süzıldüm.

"Sırada neresi var?" Heyecanla sordum.

Xaran ağaçları devirerek ileri doğru adım attı. Yakından takip ettim, bir şelalenin sesi kısa sürede kulaklarıma ulaştı. Uzun ağaçlar etrafımızı çevreledi, sonra beyaz kumlu ve dağlardan akan su ile büyük bir lagüne açıldı. Sırt çantamı çıkardım, çadırımı kurdum ve kamp ateşi hazırlarken hevesle suya doğru yürüdüm ve kıyafetlerimi çıkardım. Su cam gibi berraktı. Ayağımı suya ve ılık su yüzüme bir gülümseme getirdi.

Bir sonraki adımda, bir su patlaması beni sırlıslam etti.

Bakışlarım lagünün ortasında duran ejderhaya çevrildi. "Xaran!"

Sadece oflayıp pufladı ve üzerime tekrar su sıçrattı.

Zarif bir hareketle suyun altına dalıp onun yanına çıktığımda güldüm. Kaslarım yorulana kadar yüzdüm ama Bedenim ve ruhum rahatlamıştı. Güneş batarken, ateş yaktım.

aniden soğuyan hava. Xaran yakınlarda bir yere uzandı, ben yemek yerken onun sıcaklığını paylaştı.

İlk yıldızlar ortaya çıktığında, kendimi evimde rahat hissettim. ama düşüncelerim karardı. Bu macerada yalnız olmamalıyım. Desmond benimle olmalıydı; bu bizim birlikte dünyayı gezmek ve muhteşem yerler görmek. Yine de bana tepeden baktığını umuyordum. Bunu ikimiz için yapacaktım, yaşlanana kadar seyahat etmeye ve hayatın tadını çıkarmaya çalışacaktım.

Xaran ve ben haftalar geçirdik, her sabah dünyanın farklı bir yerinde uyandık. Ağaçlarda muzların yetiştiği ve maymunların her sabah merhaba dediği, insanlar tarafından dokunulmamış adalarda. İçinde Sabah gün doğumunun en çarpıcı ve rüzgarın en ısıracı olduğu dağlarda. Ormanlarda, bütün günümü Geyik ve geyiklerin olduğu akşamlar ve baykuşların yatmadan önce söylediği ninniler. , göz uzanan vahşi doğa, ruhumu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde rahatlatıyordu.

Xaran her aptalca isteğimi ya da kaprisimi karşılamak için her zaman oradaydı. Birkaç gün önce, bir uçurumdan atlamaya çalışmışım. havada yakalandım, ejderhanın derin iç çekişi hareketimden duyduğu hoşnutsuzluğu dile getiriyordu. Ormanda saklambaç oynadık, ama yarısına kadar saklanma şansımın daha yüksek olduğunu fark etmedim. bir ağaç ya da Xaran'ın pençesi tarafından ezilmesi yarışmayı kazanmaktan daha iyidir.

Hatta bir günümüzü Buz Denizi'nde geçirmiştik. Yazın bile donmuştu. En unutulmaz günlerden biriydi, buz donmuş dalgaların üzerinde kayıyordu. Ayaklarının altındaki buz kırılıp içine düştüğünde Xaran'ın yüz ifadesini ve gözlerindeki şaşkınlığı asla unutamam.

Serene'in her zaman fırtına ve yağmurun olduğu ev dağlarını ziyaret ettik. Küçük bir kız çocuğu gibi yağmurda dans etmek beni canlandırmıştı ama ertesi günkü soğuk hiç de hoş değildi.

Birkaç ay sonra Agoso'daki arkadaşlarımın dönüşümü yeterince beklediklerine karar verdim.

Döndükten sonra hepimiz ateşin ışığında akşam yemeği yedik ve uzak geçmiş gibi görünen hikayeleri paylaştık. Ben yokken burada çok şey olmuştu. Desmond bana en saf hediyeı bıraktmıştı. Onun çocuğunu bekliyordum ve zaman hızla akıyordu. durmaksızın ilerliyordu. Vivaan Danika ile nişanlandı ve Keyla Chad'den bir çocuk bekliyordu.

Böylece günler ve aylar geçti. Çok geçmeden beyaz bukleli ve kahverengi gözlü bir oğlan çocuğu beni karşıladı. Desmond'un bir parçasının hala bizimle olduğunu bilmek kalbimi bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir sevinçle doldurdu. Aşk hikayemiz onun ölümüyle sona ermemişti. kalbimin kanaması. Çocuğun gülümsemesi her günümü aydınlattı ve kahkahaları hayatımı tamamladı.

Yıllar sonra bir akşam, bir teras sandalyesine oturdum. Saçlarım gümüşle süslenmişti. Yıldızlı gökyüzüne ve şehri ışıllı aydınlatan aya baktım. Agoso'da yanan gece lambaları yüzüme bir gülümseme getiriyordu. Yorganı daha yukarı çektim, sonbahar Derimin altında bir ürperti.

Bir hışırtı dikkatimi çekti. Bu Teirac'tı, parlayan gözleri bana bakıyordu. *Neden uyumuyorsun, baba?*

"Senin yaşlandığını ve unutkanlaştığını görmek, almayı hiç beklemediğim bir hediye. Bir kız çocuğundan savaşta insanlığı kurtaran bir kadına ve tüm şehrin saygı duyduğu bir hanımefendiye dönüştüğünü görmek... Seninle gurur duyuyorum, canım."

Bunu sensiz yapamazdım. Hayatımın en kötü dönemlerinden biriydi ama hiçbir şeye değişmem. Her seferinde tekrar ederdim. her dakika ve her saat. Elimden gelen her şeyi yaptım.

Dünyayı gördüm, insanlığı kurtardım, dostlarla ve düşmanlarla tanıştım, beni incitenleri affettim ve hepsinden önemlisi kendimi affettim.

"musun?" Babam sordu.

Evet, vücudumun zayıfladığını hissedebiliyorum. Yakında, hayatım son bulacak.

Son. Geçmiş, izlediğim yolları, kaybettiklerimi ve yakınımnda kalanları düşünürken gözlerim doldu.

"Sana bir soru sormam gerekiyor," dedi babam. Ejderha her zamanki yerinden kalktı ve terasın önüne doğru yürüdü. "Hazır mısın?"

Neye hazırsın? duran ejderhaya bakarken kaşlarımı çattım. Kafamı sorularla meşgul etmek istemedim, bu yüzden babamın ne söyleyeceğini duymak için sabırla bekledim.

"Size pozisyonumu teklif etmek benim görevim. Çok şey gördüm, Çok şeye katlandın ve çok şey hissettin, sevgili kızım. Hayatın iki şekilde sona erebilir. Birincisi, bu sandalyede gözlerini kapatabilirsin ve yarın sabah arkadaşların seni bulacak, gömecek ve her şey bitecek. Ancak ejderhanın bir parçası olmak için başka bir seçeneğiniz daha var. İşte bu Sana bir şans vermek istiyorum. Bu ana kadar başarman gereken her şeyi başardın, bu yüzden Teirac'ın lütfunun bir parçası olmayı hak ediyorsun."

Bu artık senden haber alamayacağım anlamına mı geliyor? Gitmiş mi olacaksın? Sandalyeden kalktım ve Teirac'a doğru yürüdüm ama içimde hâlâ şaşkınlık vardı. Her adımda nefesimin ağırlaştığını ve gücümün tükendiğini hissediyordum. Buruşuk ellerimi terazisine koydum, sıcaklığını hissettim ve babama son bir kez sarıldım. Bundan sonra ne yapacağıma henüz karar vermemiştim.

"Ortadan kaybolacağım. Muhtemelen cennete gideceğim ve ruhum huzur bulacak." Babamın sesi kesildi. "Ama senin için, canım, bu ikinci bir şans olacak, endişelenmek zorunda kalmayacağın bir hayat hiçbir şey. Acı, kayıp ve gerilim yaşamak zorunda kalmazsınız. Başkasına devretmeye karar verene kadar hak ettiğiniz bir hayat olacaktır."

Acıyacak mı? Teirac'ın bir parçası olmak için mi? Babamdan uzaklaştım, önünde durmuş, kafamda kaybolmuş ve iç içe geçmiş kelimeleri toparlamaya çalışıyordum.

"Hayır, bu uykuya dalmak gibi bir şey. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz ama uyandığınızda dünya değişmiş olacak."

Bu hayat harikaydı ama ben bunu tekrar yaşamak istiyorum.

Teirac ağzını açtı ve ben yavaşça içeri girdim. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ama babama güveniyordum. Tüm arkadaşlarımla isimleri, paylaştığımız anılar, kahkahalar ve maceraları aklımdan geçti. Beni bulamadıklarında anlayacaklarını umuyordum.

"Seni seviyorum baba," dedim yüksek sesle, bunun son kez olacağını bilerek.

Parmaklarımı şıklatır gibi her şey karardı. Hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey duymadım, hiçbir şey görmedim. Karanlıkta yüzüyordum ve kendime milyonlarca soru soruyordum.

Hayatım sona ermişti.

Küçük bir ışık huzmesi gözlerimi açmamı sağladı. Uçuyordum! Bulutların üzerinde, yıldızlı bir gökyüzünde. Ama o ben değildim. Sadece düşüncelerimi duyabiliyor, artık kanat olan ellerimi hissedebiliyor ve pençelerimin altındaki parlak dünya.

Başarmıştım. Teirac'ın bir parçası olmuştum.

Göğsümde güçlü ve tarif edilemez bir his büyüdü. Güldüm, bakışlarım etrafımdaki her şeyi içine çekti. Bu benim yeni hayatımdı- ebedi özgürlük, ölümsüzlük ve güç.

Bu bedenin bana ait olduğundan emin olmak istedim ve kuyruğumu hareket ettirdim. Ejderhanın vücudunun dengesi hemen değişti. Karmaşıktı ama kontrolün bende olduğunu düşünmüyordum.

Nereye gidiyorduk? Neden acelemiz vardı?

Birden önümde büyük siyah bir ejderha belirdi ve dengemi bozdu. Xaran. Onun burada ne işi vardı? Güçlü kanatlarımı çırparak önünde havada asılı kaldım. Neden hareket etmiyorduk?

Sonra diğer ejderhadan boğuk bir ses geldi. "Blaze?"

Bu Desmond'ın sesiydi. Gerçekten Desmond'ın duyabilir miydim?

Ağlamak istedim ama tek hissedebildiğim tarif edilemez bir duyguydu.

Ondan gelen cazibe, sıcaklık ve enerji. Bu Xaran'ın Desmond'ı kurtardığı anlamına mı geliyordu? Babam bunu biliyor muydu? Elbette biliyordu.

"Desmond?" Kararsızca sordum.

"Blaze!"

Saf bir neŖe içinde güldüm.
Bu, kalbimin sahibi olan adamla yaŖadığım ikinci unutulmaz hayatımdı.

SON

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Yolculuğumu çok daha kolaylaştıran profesyonellere teşekkür etmek istiyorum - Editör Ceara, kapak tasarımcısı Chris ve Angelique Bosman, onlar olmadan bitiş çizgisine ulaşamazdım.

OceanofPDF.com

BU YAZARIN KİTAPLARI

Ay Akademisi Serisi

[Hilal Evresi : Ay Akademisi Serisi 1 Kitap . Evre : Ay Akademisi . Kitap Gibbous Evresi : Ay Akademisi Serisi 3. KitapÇeyrek Serisi 2](#)

Eldmoor

[Alevin Kökenleri : Kitap 1](#)
[Gölgeler Kovuğu : Kitap 2](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

J.P. Feather, kendi yayıncılığını yapmaya karar vermiş
genç bir yazar.

Çocukluk günlerini
kütüphaneci annesiyle birlikte, sonunda sihir, aşk ve
hayallerle dolu fantastik dünyalar yaratmaya karar
verdi.
macera.

Avrupa'da doğdu, mutluluğu dağlar ve yağmur bulutları
arasında başka bir ülkede buldu.

Facebook Grubunda her zaman mevcuttur -
J.P. Feather Squad.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

